

Sói

Contents

Sói	1
1. Chương 1: Chap 1	1
2. Chương 2: Chap 2	10
3. Chương 3: Chap 3	17
4. Chương 4: Chap 4	25
5. Chương 5: Chap 5	32
6. Chương 6: Chap 6	40
7. Chương 7: Chap 7	50
8. Chương 8: Chap 8	59
9. Chương 9: Chap 9	67
10. Chương 10: Chap 10	75

Sói

Giới thiệu

Đình Đề Oa thân là quản gia chuyên nghiệp, vốn lấy việc tiêu trừ tất cả dơ bẩn là nhiệm vụ của mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi>

1. Chương 1: Chap 1

Bên trong mật thất rộng lớn, phía trước vô số màn ảnh và những ánh đèn u ám, một người đàn ông tuấn lãng xoay người lại, cặp mắt đen vốn đang nhìn chăm chú vào màn ảnh, quay lại nhìn về phía một góc mật thất.

“Sói, tôi muốn nhờ cậu... Ách...” Đình Cách ấp a ấp úng mở miệng, trên khuôn mặt cương nghị, hiện lên vẻ do dự hiếm thấy, làm cho vẻ mặt hắn xem ra có chút cổ quái.

Ở bên ngoài phạm vi mà ánh sáng yếu ớt có thể rọi tới, là một mảnh đen hắc ám âm u vô cùng, nếu không phải hần giác quan nhạy bén có thể nghe thấy tiếng hít thở cực kỳ nhỏ kia, hơn nữa đã biết trước người bạn tốt đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, hần khẳng định cũng sẽ cho là nơi này không có một bóng người.

“Chuyện gì?” Người đàn ông được gọi là “Sói”, miễn cưỡng mở miệng, thanh âm lạnh lùng.

Đinh Cách hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế để không bị thái độ không có thiện ý kia đánh bại, ráng lấy dũng khí, nói ra lời cầu khẩn đã đảo quanh đầu lưỡi hần cả nửa đêm.

“Tôi muốn cậu tạm thời chiếu cố em gái tôi.”

Trong bóng tối truyền đến một tiếng cười lạnh.

“Một người phụ nữ? Mơ tưởng!”

Sói cười nhạt, thậm chí không hề lãng phí nửa giây suy nghĩ, cự tuyệt gọn gàng dứt khoát.

Đinh Cách khẽ cắn môi.

Aiz, tốt xấu gì bọn họ cũng quen biết nhiều năm, lại còn đồng sinh cộng tử vô số lần mà! Nay hần chỉ yêu cầu người đàn ông này thay hần chăm sóc đứa em gái, chứ có phải là ôm đầu đạn hạt nhân đang đếm ngược mà nhảy múa đâu.

Tuy rằng đã sớm biết, Sói sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy, nhưng mà Đinh Cách thực không ngờ, tiểu tử này lại chẳng nề tình hần như vậy, trực tiếp ném một câu cự tuyệt thẳng vào mặt hần!

“Đừng quên, tháng trước tôi đã cứu cậu một lần, thay ân nhân cứu mạng làm một chuyện, chuyện này cũng không có quá đáng đâu?” Vì em gái, Đinh Cách đặt cược mặt mũi của mình, bắt đầu đòi món nợ nhân tình.

Từ bóng tối u ám lại truyền đến cười lạnh liên hồi.

“Cậu cũng đừng quên, trước đây, tôi cứu cậu còn nhiều lần hơn.” Nếu như thật sự muốn tính sổ, thì Sói cũng sẽ nghiêm túc mà tính.

Đinh Cách nóng nảy.

“Chết tiệt! Nếu không phải là tình huống nguy cấp, tôi cũng không muốn giao cô ấy cho cậu.” Ông trời chứng giám, nếu không phải đã cùng đường, hần cũng không muốn đến xin người này giúp đỡ!

“Bất kể tình huống có nguy cấp bao nhiêu, muốn tôi thu nhận một người phụ nữ, không nói nữa.” Ba chữ cuối cùng kia, nói ra hoàn toàn chậm rãi mà mềm nhẹ, nhưng ý tứ kiên quyết trong đó lại làm cho người ta run rẩy không thôi.

Người đàn ông này, có thể nói ra lời cự tuyệt một cách đơn giản như vậy, thẳng thắn như một lời điếm báo đến từ địa ngục.

Đinh Cách nhú mày, thông thả bước đến phía trước màn ảnh, những ánh đèn màu rọi lên trên khuôn mặt hần, lại càng làm cho hần lo lắng.

“Này, cậu thật sự thấy chết không cứu sao?” Hần bày ra khuôn mặt đau khổ, trừng mắt nhìn thân ảnh cao lớn trong góc, dùng ánh mắt lên án người bạn không có chút lương tâm của mình.

Bên trong lâm vào một bầu không khí yên tĩnh, Sói không có phản ứng gì, dễ dàng tiếp nhận sự lên án này, thậm chí lười lên tiếng thanh minh giải thích.

Xem ra, hần phải thay đổi chiến lược.

Đòi nợ nhân tình không thành công, Đinh Cách thay đổi chiến thuật, bắt đầu dụ dỗ.

“Đúng rồi, tôi có đề cập đến chuyện này chưa? Nghề nghiệp của em gái tôi là một quán gia.” Thân là bạn tốt nhiều năm, hần hoàn toàn biết rõ Sói cần nhất là cái gì.

Quả nhiên, những lời này liền có tác dụng.

“Quản gia?” Sâu bên trong khoảng không u tối hắc ám, một đôi lông mày bén nhọn ương ngạnh hơi hơi nhướn lên.

“Là quản gia tốt nhất.” Đinh Cách cường điệu, kiêu ngạo ngẩng cao đầu. “Cô ấy có một đôi tay khéo léo thượng đế ban tặng, có thể dọn dẹp hoàn cảnh hỗn loạn nhất cho ngay ngắn trật tự, còn có thể thuần phục đứa trẻ khó chịu nhất, chăm sóc những người già ngoan cố nhất. Mặt khác, tay nghề nấu ăn của cô ấy quả thực tốt không thể chê vào đâu được, nhất là thịt bò xào, trời ạ, món đấy quả thực là...”

Đinh Cách đặt ngón trỏ lên môi, bắt chước cách người Ý tán thưởng thức ăn ngon, dùng tiếng Ý lưu loát khen thưởng mỹ vị, chỉ là nhớ lại thôi mà vẻ mặt say mê không ai là không nhìn ra.

Sói thấp giọng rửa vài tiếng.

“Đừng nói với tôi, cậu không có biện pháp bảo hộ cô ấy.” Sói không kiên nhẫn nói.

Có hi vọng rồi!

Vừa nghe đối phương đáp lời, Đinh Cách lập tức biết mình đã chọn đúng cách dụ dỗ rồi. Hắn cố gắng không chế bản thân, làm bộ như có tâm sự thở dài một hơi thật mạnh.

“Tôi có, nhưng mà cấp trên ra chỉ thị, muốn tôi ba ngày sau khởi hành, ra nước ngoài đi xử lý một chuyện phiền toái.” Hắn hai tay vung lên, đảo mắt nhìn lên trần nhà.

“Người phụ nữ ngu ngốc kia gặp phải phiền phức như thế nào?” Sói thô lỗ hỏi, sự bình tĩnh nứt ra một khe hở, cảm xúc táo bạo mãnh liệt tràn ra, chỉ cần nghe thanh âm của anh, có thể đoán được anh tức giận đến mức nào.

“Đề Oa không ngu ngốc.” Đinh Cách rụt cổ, nhỏ giọng kháng nghị, hết lòng biện hộ cho em gái bảo bối.

Sói lại một tiếng cười lạnh.

Căn cứ kinh nghiệm nhiều năm của anh, phụ nữ thông minh thật sự không nhiều lắm.

Đinh Cách quyết định xem nhẹ tiếng cười lạnh kia, nắm chắc cơ hội, trước hết đem chân tướng mọi chuyện nói cho rõ ràng.

“Một vị chủ cũ mà Đề Oa từng làm quản gia, là một nhân vật chính trị, tên khốn kia hình tượng bên ngoài khá tốt, bên trong lại gây ra không ít chuyện hèn hạ.”

Sói nhẹ giọng nói ra một cái tên.

Đinh Cách gật đầu.

“Không sai, chính là hắn ta.”

Tuy rằng sự tình vẫn được giữ trong trạng thái bí mật, chưa công khai, nhưng mà với khả năng thần thông quảng đại của Sói, biết rõ loại tin tức này cũng không phải là việc khó.

Sói là một loại động vật thần bí, có khi hoang dã, có khi lỗ mãng, nó nguy hiểm mà sâu sắc, luôn chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào, nhất cử nhất động bên ngoài đều khó thoát khỏi cặp mắt đã tính khó thuần kia...

“Tiếp tục đi.” Ba chữ đơn giản, để lộ ra Sói đã nảy sinh hứng thú đối với chuyện này.

Đinh Cách trong lòng cao hứng đến mức sắp nội thương, nhưng lại không dám lộ rõ nét vui mừng trên mặt, chỉ sợ giờ phút này nếu lộ ra nửa điểm tươi cười, bị con “Sói” này nhìn ra, chuyện đại sự khẳng định là sẽ hỏng bét.

“Gần đây, tên kia bị lộ ra một chuyện xấu, cảnh sát tìm tới cửa nhà, yêu cầu Đề Oa hỗ trợ, cô ấy đáp ứng ra tòa làm chứng, đối phương chó cùng rứt giậu, ký kết với bọn sát thủ chuyên nghiệp, muốn giết cô ấy diệt khẩu trước khi mở phiên tòa.” Nhớ tới chuyện cô em gái nhỏ mà tinh thần nghĩa hiệp cao ngất trời, cô không nói hai lời liền đáp ứng vì tư pháp mà cống hiến sức lực, bộ dạng tuyệt đối kiên quyết sẽ ra tòa làm chứng, hắn lại muốn thở dài.

Vốn chỉ nghĩ đến, trong nhà có một mình hấn cứ thích xông vào nguy hiểm là đủ lắm rồi, ai ngờ tới ngay cả cô em gái nhu thuận cũng không may mắn, chỉ làm một quản gia nho nhỏ, cũng có thể gặp phải họa sát thân.

Sau khi đáp ứng ra tòa, vận rủi nhanh chóng ập xuống, cuộc sống yên tĩnh nổi lên gợn sóng, mỗi giây mỗi phút đều cực kỳ nguy hiểm.

Nước uống thì bị cho thuốc, đồ ăn thì bị hạ độc, ở trong nhà thì đột nhiên nhà sập, những chuyện như thế không ngừng phát sinh. Ngay cả gia đình mà Đề Oa nhận làm quản gia, nửa đêm cũng vô cớ nổi lửa, căn nhà nhanh chóng bị đốt cháy thành phế tích.

Cũng may đêm đó cả nhà gia chủ ra ngoài du lịch, cô lại phản ứng nhanh chóng, đánh vỡ cửa sổ trốn ra, nên mới không táng thân trong biển lửa.

Đinh Cách tuy rằng bảo hộ em gái cẩn thận, nhưng mà cũng không thể trói cô lại, không cho cô ra ngoài đi lại. Hấn càng cẩn thận, nhóm sát thủ này càng ác độc, địch trong tối ta ngoài sáng, trận chiến này ngay từ khi bắt đầu đã không công bằng.

Trước đó không lâu, Đề Oa chạy chiếc xe nhỏ 50CC ra ngoài mua đồ, một chiếc xe tải lớn đột nhiên không khống chế được, thẳng một đường lao tới cô, nếu không phải cô phản ứng nhanh nhẹn lập tức nhảy khỏi xe, thế nào cũng bị cán bẹp dí giống như cái xe máy kia!

Tài xế lái xe tải vừa thấy chuyện không thành, thấy mọi người bắt đầu vây lại, vội vã nhảy ra khỏi ghế lái, nhảy sang một cái xe SUV* đậu bên cạnh tiếp ứng, đảo mắt một cái đã bỏ chạy mất tăm mất tích.

(*SUV: Sport Utility Vehicle, kiểu xe thể thao đa chức năng, hầu hết được thiết kế chủ động 4 bánh và có thể vượt những địa hình xấu)

Đề Oa vên vên chỉ bị thương ngoài da lại bị đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ lo lắng miệng vết thương của cô bị nhiễm trùng, dặn y tá phải chích ngừa uốn ván cho cô, thuốc vắc xin bên trong ống tiêm, thần không biết quỷ không hay bị đổi thành Potassium-Cyanate*.

(*Potassium-Cyanate/Kali-Cyanate: công thức hóa học là KCNO, khiến cơ tim không còn năng lượng để đập dẫn tới tử vong nhanh chóng)

Nếu không phải Đinh Cách đứng lúc vừa tới, nghĩ thấy mùi hạnh nhân đặc biệt chỉ có ở Potassium-Cyanate, vội vàng chạy tới đoạt lấy ống tiêm đòi mạng kia, thì với một liều chích này, cái mạng nhỏ của Đề Oa lập tức được “nghỉ ngơi” rồi.

Hết lần này đến lần khác gặp phải nguy hiểm như vậy, nhưng hấn bởi vì còn có nhiệm vụ trong người, không thể không ra nước ngoài, chuyện này tương đương với việc chấp tay đưa cái mạng nhỏ của Đề Oa cho đối phương rồi không phải sao?

Hấn chỉ có một cô em gái bảo bối như vậy, lỡ như có gì không hay xảy ra, chẳng những hấn đau lòng, cha và mẹ khẳng định cũng sẽ lột da hấn.

Khi hấn kể lại sơ lược mọi chuyện xong, bên trong phòng lại một lần nữa lâm vào không khí trầm mặc. Đinh Cách liên tục hít sâu, nhìn về góc phòng, suy nghĩ xem người bạn tốt sẽ có phản ứng gì.

Đây là biện pháp tốt nhất mà hấn có thể nghĩ ra, chỉ cần Sói đáp ứng, Đề Oa liền tuyệt đối an toàn không cần lo ngại, bất luận kẻ nào cũng không thể gây thương tổn cho cô ấy dù chỉ một cọng lông măng.

Chỉ là, hấn cũng không thể không nghĩ ngờ, an bài như thế này rốt cuộc có phải là chủ ý tốt hay không. Để cho Đề Oa chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Sói, còn Sói bảo đảm an toàn cho Đề Oa, vậy cũng có nghĩa là đôi cô nam quả nữ này từ sáng đến tối đều phải ở chung với nhau một thời gian.

Đưa một cô gái nhỏ như hoa như ngọc vào trong phòng một người đàn ông độc thân, không phải là dâng một con cừu non thơm phức ngon miệng vào trong miệng sói hoang sao?

Aiz, chuyện cho tới nước này, hấn cũng không có lựa chọn nào khác!

Mà cũng nói, có lẽ sự tình không nghiêm trọng như hấn tưởng tượng, Sói cũng không phải là kẻ háo sắc, luôn luôn không có biểu tình gì đối với phụ nữ, lại càng không tùy tiện ra tay với phụ nữ. Em gái bảo bối

xinh đẹp thiện lương, nhu thuận thương người, không chút tỳ vết nào của hắc, nói không chừng sẽ “may mắn” không hợp khẩu vị của Sói...

Rốt cục, Sói cũng mở miệng.

“Tài nấu nướng của cô ấy thực sự không tệ sao?” Trong bóng tối, đôi mắt bén nhọn chậm rãi nheo lại, bắn ra quang mang sắc bén.

“Cam đoan là mỹ vị ngon miệng!” Đinh Cách vỗ ngực đảm bảo. Hắc vô tình biết rõ, Sói đang rất cấp bách cần một đầu bếp giỏi.

“Cô ấy thật sự có thể dọn dẹp lại sạch sẽ “mọi” hoàn cảnh?”

“Đúng vậy!”

Trong bóng tối lại lần nữa truyền đến tiếng rửa thớt, thanh âm càng lúc càng lớn tiếng, cách dùng từ cũng phần khích vạn phần, lời cự tuyệt cường ngạnh lúc trước, cuối cùng cũng bắt đầu lung lay, người đàn ông kia tựa hồ như lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Cô ấy tốt nhất là nên giống như những gì cậu đã nói.” Nếu muốn anh nguyện ý trả một cái giá đắt như vậy, ột người phụ nữ vào sống trong nhà anh, cô ấy tốt nhất có thể giải quyết được chuyện phức tạp của anh, chứ không phải giúp anh tạo ra thêm nhiều phiền toái!

“Yên tâm, cậu tuyệt đối sẽ nhận ra, Đề Oa so với những gì tôi miêu tả còn giỏi hơn gấp mấy lần.” Thân là một người anh trai kiêu ngạo, Đinh Cách rất khó lòng không đi thổi phồng ưu điểm của em gái.

Nhìn thấy khá nhiều lợi ích và ưu điểm, cùng với món thịt bò xào vô cùng ngon miệng trong truyền thuyết kia, Sói rốt cục cũng chịu nhượng bộ.

Anh hít sâu một hơi, nhếch đôi môi mỏng, tâm không cam, lòng không nguyện phun ra hai chữ:

“Vâng được.”

* * *

Giữa buổi trưa trời trong nắng ấm, một bóng người nho nhỏ kéo theo không ít hành lý, xuất hiện ở cuối con đường, từng bước từng bước đi về phía trước.

Đinh Đề Oa mặc một bộ âu phục màu chanh lục, nhẹ nhàng khoan khoái, bên ngoài còn khoác một cái áo khoác mỏng rộng thùng thình màu trắng bạc, che bớt ánh mặt trời cực nóng. Đi con đường này đã gần ba mươi phút, cô thở hồng hộc, đôi môi căng hồng khê nhếch, mở miệng ra thở dốc, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh cũng đã tuôn ra vài giọt mồ hôi tinh tế, khiến cho cô càng nhìn càng như một dòng suối ngọt.

Hic, anh trai sao lại không nói trước, con đường này dài cứ như vô tận thế này?

Đáng tiếc là cái xe nhỏ mà cô làm việc chăm chỉ mới mua được, cách đây không lâu đã gặp phải sự cố, biến thành một đồng sắt vụn, mà trên con đường này nhìn tới nhìn lui cũng không thấy có một chiếc xe nào chạy ngang, cho dù cô có nguyện ý lộ ra cặp đùi cũng không hấp dẫn được tài xế nào ghé lại cho quá giang. Cũng may là cô thường ngày cũng hay vận động, thể lực khá tốt, đôi chân thon dài cũng quen với việc đi bộ, chứ không khẳng định đã mệt đến mức ngã lăn ra đường.

Bất quá, nói trở lại, nơi này phong cảnh rất đẹp, hai bên đều là cây xanh cao lớn, tạo thành bóng râm mát rượi, hơn nữa gió núi phát phơ, đường đi tuy là rất vất vả, nhưng cũng cho cô được ngắm không ít cảnh đẹp.

Khó khăn lắm mới tới được khu dân cư Trường Bình, Đinh Đề Oa lại kinh ngạc mở lớn đôi mắt, không dám tin nhìn chung quanh.

Oa!

Tuy rằng gia cảnh cô chỉ hơi khá giả, nhưng mà bởi vì có duyên với công việc, không ít những vị chủ cũ đều là phú hào gia tài bạc triệu, những khu dân cư cao cấp cô đã nhìn nhiều lắm rồi, kiến trúc xa hoa cũng không nhất định có thể khiến cho cô chú ý.

Nhưng mà, khu dân cư Trường Bình này lại rộng lớn ngoài dự liệu của cô. Rõ ràng chỉ là nằm ở ngoại ô thành phố, lại yên tĩnh như thể cách biệt hết mọi huyên náo, tìm không ra nửa phần khẩn trương.

Cả khu dân cư dựa vào một mặt núi, phong cảnh tú lệ không cần phải nói, bên cạnh con đường chính còn có một khe nước rộng chảy qua, tiếng nước suối trong suốt chảy róc rách, hai bên đường nhanh liễu rủ lá lướt, thêm mấy phần mát mẻ trong xanh.

Cuộc sống nơi này tiêu chuẩn cực cao, đường đại lộ lát gạch đỏ, những chiếc ô tô đều không được chạy vào, chỉ dành riêng cho người đi bộ, hơn nữa mỗi tòa nhà đều trang hoàng đặc sắc. Có khi là rường cột chạm trổ, tựa như bản thu nhỏ của cung điện phương đông, có khi là cửa sổ trắng, trên cửa treo lớp mảnh bằng vải màu xanh nhạt, thanh nhã như những căn hộ ven bờ biển Aegean.

“Trời ạ, người sống ở nơi này rốt cuộc là cái dạng gì vậy?” Cô nhẹ giọng tán thưởng, không nhận được cần cấn môi, chẳng những bội phục những người này có tiền, càng bội phục những người này rất có mắt thẩm mỹ thưởng thức cái đẹp.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, nhà cửa ở nơi này không có treo bảng số nhà, tờ giấy ghi số địa chỉ mà anh trai cô đưa, bây giờ trở nên vô dụng.

Thân hình nhỏ nhắn kéo va li hành lý, muốn tìm một người nào đó để hỏi thăm, xem người chủ mới của cô rốt cuộc là ở trong căn nhà nào. Chỉ là, cô đi qua rồi đi lại, nhìn đông nhìn tây tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của bất kỳ ai.

Hiện tại vừa vặn là thời gian ăn cơm trưa, người dân nếu không phải đang dùng cơm, thì cũng là đang nghỉ ngơi, toàn trốn ở trong phòng, muốn tránh né ánh mặt trời gay gắt kia.

Đến khi bước qua quảng trường tròn lát đá của khu dân cư, một tia sáng lóe lên trước mặt, sáng đến chói mắt, cơ hồ làm cho cô không mở mắt ra được.

Đợi đến khi tới gần nhìn kỹ, cô mới rõ ràng nhận ra, vật đang phản xạ ánh nắng, chính là một thanh đao!

Đúng vậy, thật sự là một thanh đao.

Chính giữa quảng trường, cắm một thanh đao Nhật Bản, lưỡi đao ánh ra sắc xanh, một phần ba cắm xuống đất, trên chuôi đao quấn một miếng vải cổ xưa, xem ra cũng có lịch sử lâu đời.

Đề Oa nghiêng đầu quan sát thêm một chút, rồi đặt hành lý xuống, bày ra tư thế...

Sau đó, cô dùng hết tất cả sức lực của bản thân, cầm lấy chuôi đao, ý muốn rút thanh đao kia ra.

Gần như là trong nháy mắt, phía sau vang lên một thanh âm lễ phép, ngăn cô phá hư tài sản công cộng quan trọng của khu dân cư.

“Tiểu thư, xin dừng tay.”

Đề Oa kinh ngạc quay đầu, thấy một người đàn ông đứng ở phía sau cách cô không xa. Trên mặt người nọ lộ nụ cười mỉm thân mật, trong tay còn ôm một bé trai ba tuổi, một bộ dạng đúng tiêu chuẩn người đàn ông thời đại mới.

“Chào buổi trưa.” Cô lễ phép chào hỏi, hai tay còn cầm chặt lấy chuôi đao không chịu buông ra.

“Chào buổi trưa.” Hàn Ngạo gật đầu đáp lại, phát hiện ra ý nghĩ muốn rút đao ra trong đầu cô cực kỳ kiên quyết, ánh mắt không khỏi hiện lên ý cười. “Tiểu thư, xin nhẹ tay cho, đây chính là địa giới tiêu* trong khu dân cư chúng tôi.”

(*địa giới tiêu: vật đánh dấu địa lý một vùng đất)

Cô gái nhỏ này xem ra còn rất trẻ, ước chừng chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, có khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ, vẻ mặt không có chút tà, dường như có thể làm mềm mọi khó khăn chướng ngại. Tuy rằng đáng vẻ cô nhỏ nhắn, nhưng sức lực lại không hề nhỏ, đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Ngạo nhìn thấy một cô gái có thể lay động được thanh đao kia.

“Đặt một vật nguy hiểm như vậy ở trong này, chẳng lẽ không sợ làm người khác bị thương sao?” Đề Oa cuối cùng cũng buông tay, buông tha cho thanh đao vô tội, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đầy vẻ không đồng ý.

Thanh đao sắc bén như vậy, chỉ nên đặt trong nhà bếp để cắt thịt hay bổ dưa hấu thôi chứ, làm sao có thể bày ra ngoài như vậy? Lỡ không may hàng xóm láng giềng cãi vã với nhau, thuận tay rút ra làm hung khí, chẳng phải là đang từ cảnh hàng xóm cãi nhau nâng cấp thành án mạng giết người sao?

“Sẽ không có ai chạm đến nó.” Hàn Ngạo thản nhiên nói, đầy hứng thú nhìn cô.

“Nhưng mà, mấy đứa trẻ không hiểu chuyện, nếu không cẩn thận một chút sẽ...”

“Trẻ con cũng không được chạm vào.”

“Vậy lỡ như có người ngoài đi vào nơi này thì...”

“Nơi này không có người ngoài.” Tất cả phỏng đoán, kể ra đều bị gạt phăng đi hết.

Đề Oa nhướn lông mày.

“Tôi chính là người ngoài.”

“Cô là được Sói cho phép, nên mới có thể bước vào nơi này.” Hàn Ngạo mỉm cười, đứa trẻ trong lòng bởi vì bị cha làm lỡ, cho nên thét um lên rồi cắn vào tóc cha cho hả giận.

“Sói? Ách, đợi chút, đợi chút! Anh đại khái là hiểu sai rồi, tôi là đến tìm một vị...” Đề Oa rút ra một tờ giấy nhỏ bên hông va li hành lý, phía trên là tư liệu về gia chủ mà cô ghi chép lại, trong đó có danh tính và địa chỉ của đối phương. “Ừm... Là Khuyết Lập Đông tiên sinh...”

“Chính là anh ta.” Hàn Ngạo gật đầu, xác nhận không có sai.

Hửm, Sói? Đó là biệt danh của Khuyết Lập Đông sao?

Đề Oa yên lặng thầm đoán trong lòng, không biết là một người đàn ông như thế nào, mới có một cái tên như vậy. Anh là rất cao ngạo, hay là rất lạnh nhạt? Hay căn bản chính là một nhân vật nguy hiểm, thích cắn người lung tung...

Oa, không được không được, cô còn chưa nhìn thấy Khuyết Lập Đông, làm sao có thể miên man suy nghĩ như thế cơ chứ?

Hàn Ngạo giữ mỉm cười, nhìn ra bất an của cô. Sau đó, hần vươn tay chỉ về bên trái, một con đường hai bên trồng cây bông gòn.

“Cô đi theo con đường này, đi bộ khoảng chừng bốn, năm phút đồng hồ, đến một căn nhà có thảm cỏ phía trước, chính là chỗ ở của anh ta.” Hần miêu tả sơ một chút, sau đó thêm ý bổ sung thêm một câu. “Đình tiểu thư, chúc cô may mắn.”

Không biết vì sao, câu chúc phúc lễ phép này, lại làm cho trong lòng Đề Oa hiện lên mấy phần dự cảm xấu.

Có phải cô quá miễn cảm hay không, vì sao lại cảm thấy, trong nụ cười của người này ngoại trừ lễ phép và thân mật, còn có xen lẫn một chút ý chờ xem kịch vui?

“Ách, cảm ơn.” Cô nhẹ giọng nói lời cảm ơn, rồi hoài nghi liếc mắt nhìn hai cha con này một cái, sau đó mới xách hành lý lên, đi tới chỗ ở của vị chủ mới.

Dưới ánh mặt trời mùa hạ, cây bông gòn không hề có một đóa hoa, đều là lá cây xanh mượt, hai bên đường các gian phòng kính trồng đủ loại thực vật, thậm chí còn có người bắt chước như Đào Uyên Minh*, hưởng thụ thú vui vườn tược, ăn đồ ăn dã ngoại thiên nhiên.

(*Đào Uyên Minh: nhà văn, nhà thơ Trung Quốc, gặp thời loạn lạc mà bất lực trước thời cuộc, ông từ quan về ruộng ở ẩn, tự cấy ruộng, làm vườn, vui cảnh nghèo, uống rượu ngắm hoa cúc)

Mãi đến khi băng qua một vườn rau diếp xanh tươi ngon miệng, Đề Oa mới nhìn thấy ngôi nhà kia.

Ngôi nhà theo lối kiến trúc châu Âu hai tầng lầu, diện tích không lớn, thiết kế rất đơn giản, so với những ngôi nhà khác ở khu này, có vẻ hoang dã hơn rất nhiều. Nhất là thảm cỏ phía trước, căn bản không được ai chăm sóc, bị bỏ hoang đã lâu, cây cỏ đều chết héo hơn phân nửa, làm cho cô nhìn thấy mà đau lòng.

Đi một vòng trước cửa nhà, cô không tìm thấy chuông cửa, lại phát hiện ra cửa lớn chỉ khép hờ.

Hmm, có lẽ, Khuyết Lập Đông này là một người sợ ồn! Cô cũng từng gặp qua những vị chủ sợ ồn ào, trong nhà thậm chí còn không lắp điện thoại, đừng nói chi là chuông cửa chói tai như giục hồn.

Cô thật cẩn thận đẩy cửa ra, định tự mình đi vào nhà chào hỏi Khuyết Lập Đông. Chỉ là, cánh cửa vừa vô thanh vô tức mở ra, hình ảnh đập vào tầm mắt, lại làm cho cô cứng đờ người không chớp mắt nổi...

Ông, trời, ạ!

Ngôi nhà này thật sự có người có thể ở được sao?!

Không gian bên trong đập vào mắt, tất cả bị lấp đầy bởi các loại đồ vật linh tinh, nếu nói là nhà ở, chi bằng nói là kho hàng có vẻ đúng hơn, hỗn loạn đến mức da đầu cô run lên. Chính giữa đồng sách báo, đồ vật linh tinh cùng các loại dụng cụ quái dị, mở ra một lối đi khúc khuỷu do bị giẫm đạp mà tạo thành, quanh co dẫn vào bên trong nhà.

Nói thật, muốn tạo thành đồng hỗn loạn thế này, không phải người bình thường nào cũng có thể. Trừ phi là gặp phải mười tên cướp vào nhà cướp sạch, lục tung toàn bộ lên, hoặc là trải qua một trận mưa bom bão đạn oanh tạc, nếu không làm sao có thể loạn đến mức “lay động lòng người” như thế?

Hic, bắt luận con “Sói” này có cần người lung tung hay không, Đề Oa cũng có thể xác định, năng lực dọn dẹp nhà cửa của anh thật là quá kinh dị!

Giờ phút này, trong nhà yên tĩnh không tiếng động, yên lặng tựa như phòng ốc không người ở.

Đề Oa càng lúc càng hoài nghi nơi này có khi nào là một cái kho hàng hay không!

“Anh trai đáng ghét, nhìn xem anh ném củ khoai lang phồng tay gì cho em này.” Cô một mặt oán giận, một mặt cẩn thận bước từng bước nhỏ, chậm rãi đi về phía trước, muốn tìm ra vị chủ nhà mới trong một đồng hỗn loạn này.

Người đàn ông kia chạy đi đâu rồi? Là không có ở nhà, hay là bị núi đồ vật này chôn sống rồi? Cô có nên đi tìm một cái máy xúc để đào cái đồng đồ trong nhà lên không?

Đề Oa không tìm thấy công tắc mở đèn điện, cũng may hiện tại là ban ngày, ánh mặt trời sáng rực ngoài cửa sổ, bằng không cô khẳng định sẽ bị đồng đồ vật hỗn loạn này làm cho té quỵ rạp trên mặt đất. Cô bắt an đi về phía trước, tiến vào một gian phòng xem ra không biết là kho chứa đồ hay là phòng ngủ.

Trong phòng cũng đầy đồ vật, chỉ là, nằm chính giữa núi đồ vật này, là một người đàn ông trần như nhộng!

Ách, trời ạ, trời ạ...

Lần này, Đề Oa đứng cứng ngắc một lúc lâu, bị người đàn ông khóa thân trước mặt làm cho sợ tới mức hai mắt mở đăm đăm, cái miệng nhỏ nhẩn há hốc, đứng nửa ngày cũng không ngậm lại được, trên mặt hiện lên vẻ đỏ bừng diễm lệ.

Người đàn ông kia nằm ngửa trên giường, tay chân mở ra, thân hình cường tráng màu đồng cổ, nếu không phải bộ ngực còn phập phồng theo quy luật, cô thật sự hoài nghi, đây là một hiện trường án mạng. Về mặt anh nghiêm nghị, như một bức tượng điêu khắc, đôi lông mày kiếm nhướn lên, nếu anh mở đôi mắt ra, mày rậm nhíu lại, khẳng định có thể làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Dung mạo như vậy, thay vì nói là anh tuấn, chi bằng nói là nghiêm khắc đi. Nếu người phụ nữ nào đủ lớn mật, có lẽ sẽ nguyện ý thừa nhận, một người đàn ông như vậy kỳ thật càng có sức hấp dẫn...

“Ách, Khuyết, Khuyết tiên sinh? Là Khuyết tiên sinh phải không?” Cô nhỏ giọng kêu, lại không thấy có tiếng trả lời.

Người đàn ông trên giường không hề có chút động tĩnh, vẫn chìm trong mộng đẹp.

Đề Oa cố lấy dũng khí, đến gần thêm một chút. Phát hiện ra xung quanh cái giường, mức độ hỗn loạn chỉ có tăng chứ không giảm.

Hic, cô có nên đánh thức người này không?

Đề Oa nhìn lại bàn tay mình, rồi nhìn sang thân thể lỏa lồ của anh, thật sự không thể quyết định nên đứng vào chỗ nào, chứ không mới ngày đầu tiên bắt đầu làm việc, đã bị chủ hiểu lầm là mình đang quấy rối tình dục thì thật là...

Bất quá, cô nhìn kỹ lại, người đàn ông trên giường cho dù là đang ngủ, vẻ mặt vẫn rất mệt mỏi, xem ra, anh khẳng định là trước đó đã kiệt sức. Cô suy nghĩ trong chốc lát, quyết định từ bi, không quấy nhiễu nhiều mộng đẹp, cho anh ngủ thêm một chút.

Đề Oa không dám đi lại chung quanh, dừng bước tại chỗ, tìm một khoảng trống trong phòng ngủ hỗn độn.

Sau đó, cô buông hành lý xuống, lấy ra một cái khăn tay nhỏ phủ lên trên mặt đất, vén cái váy âu phục màu chanh, nhu thuận ngồi xuống trên khăn tay nhỏ, nghiêm chỉnh ngồi chờ anh ngủ no rồi tỉnh lại.

Ách, chỉ là, sau khi dọn dẹp chỗ ngồi thỏa đáng, cô ngẩng đầu lên, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện ra, tầm mắt của mình trùng hợp nhìn ngay đối diện cái... của anh...

A, thật đáng ghét, hình ảnh này thật sự quá mức đẹp mắt... không, không đúng, không đúng, là quá mức “chương mất”. Chỗ ngồi hiện tại của cô, góc độ rất đẹp, tầm nhìn rõ ràng, tuyệt đối dễ dàng quan sát “VIP” của anh.

Ông trời ạ, cô không phải cố ý! Cô thật sự không phải cố ý muốn chọn vị trí ngồi này...

Hic, được rồi, cô thừa nhận, cô cũng có chút tò mò, tầm mắt cố ý ngẫu nhiên lơ đãng nhìn qua, sau đó ngượng ngùng nhanh chóng dời mắt. Dù sao cô nhìn qua đàn ông khỏa thân không nhiều lắm, mà bất luận là model người mẫu hay là ngôi sao điện ảnh, khỏa thân đều không hấp dẫn như anh.

Bờ vai của anh rộng lớn, rắn chắc mà có sức lực, da thịt ngăm đen màu đồng, toàn thân mỗi một tắc cao thấp đều tỏa ra vẻ đẹp nam tính, những vết thương vết sẹo cũ nông sâu không giống nhau, cũng không có phá hỏng vẻ hoàn mỹ của anh, ngược lại càng tăng thêm khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh...

Nguy rồi, cô lại ngồi nhìn anh đến thất thần nữa chứ!

Đề Oa gương mặt hồng hào, lòng hiếu kỳ và e thẹn âm thầm giao chiến trong lòng, thầm nghĩ với chính mình, không thể giấu đồ bím leo, nhân lúc anh ngủ lại cho tầm mắt mình ăn nhiều đậu hũ đến vậy.

Một lát sau, e thẹn đã chiến thắng tò mò, cô rốt cục nhìn không được đứng dậy, muốn tìm một cái chăn đắp lên người đàn ông khỏa thân khiến người khác phun máu mũi này. Nhưng mà trong phòng đầy đồ linh tinh như vậy, lại không thấy bóng dáng cái chăn nào.

“Làm sao bây giờ?” Cô lăm bầm lăm bầu, đôi mày liễu cong cong nheo lại, tìm không ra vật nào để che đây, tầm mắt rơi xuống áo khoác đang mặc trên người.

Thiện lương trong lòng cô lại giao chiến, lo lắng một lúc lâu, rốt cục vẫn là rưng rưng lệ cõi áo khoác xuống, run run vươn bàn tay nhỏ, nhắm mắt lại đem áo khoác phủ lên cái... ách... ách... cái “hùng tráng uy vũ”... kia...

Ô ô, áo khoác ơi áo khoác, đành làm khổ mày thôi...

Trong nháy mắt, tay cô bị giữ lại!

“A!”

Bàn tay to ngăm đen nam tính, mạnh mẽ giữ lấy cổ tay cô, một đôi mắt đen như dã thú, hoang dã nhìn cô chăm chú.

Anh thanh tỉnh trong nháy mắt, cũng không chế được cô chỉ trong giây lát, cô chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thậm chí còn không kịp thấy rõ anh đứng dậy như thế nào...

Hết chương 1.

2. Chương 2: Chap 2

Anh thanh tỉnh trong nháy mắt, cũng không chế được cô chỉ trong giây lát, cô chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thậm chí còn không kịp thấy rõ anh đứng dậy như thế nào...

Trong phòng không khí âm u, người đàn ông khỏa thân tới gần Đề Oa, hơi thở xa lạ đập vào mặt, vây quanh cô vào trong.

“Cô là ai?” Khuyết Lập Đông kéo cô gái nhỏ đang sợ hãi đến gần, đôi môi mỏng khẽ nhếch, chậm rãi hỏi, hơi thở nóng rực phả lên mái tóc cô.

Thanh âm của anh rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại sắc nhọn tựa như muốn đâm thủng cô vậy...

Trong đầu Đề Oa hiện lên hai chữ “khỏa thân”, khuôn mặt nhỏ càng thêm nóng. Cô nhìn người đàn ông trước mặt không chớp mắt, kinh ngạc không thể nhúc nhích, đôi chân lập tức tuyên bố đầu hàng, mềm ra như hai cọng bún, chỉ thiếu không quỳ rạp xuống đất.

Đó là bản năng sinh vật, là phản ứng khi hiểu được đối phương mạnh mẽ hơn mình đến thế nào, cô run rẩy dưới ánh mắt sắc bén, mồ hôi như mưa, thân thể tự động nổi da gà.

Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào nguy hiểm như vậy.

Khuyết Lập Đông trước mắt cô tựa như một cây đao, sắc bén không chút lưu tình, lệ khí tỏa ra xung quanh, có muốn trốn cũng không trốn được.

Anh trai chỉ nói, người đàn ông này bạn bè cũ của anh, là một người đàn ông độc thân đáng thương không có ai chăm sóc, tốn bao nhiêu lời lẽ khuyên can năn nỉ, chỉ thiếu mỗi quỳ xuống cầu xin lòng từ bi của cô, cô mới “hảo tâm” gật đầu, đồng ý nhận công việc này.

Nhưng mà, ông trời ạ, người đàn ông này có cái gì “đáng thương” đâu? Là người gặp phải anh ta đáng thương mới đúng? Toàn thân anh phát ra uy hiếp cường đại, cơ hồ làm cho cô khó có thể thở nổi...

“Ách, tôi, tôi, tôi là Đinh Đề Oa, quản gia mà anh mới thuê...” Cô nuốt nước miếng, nhắc bả vai mảnh khảnh, muốn duy trì một chút tôn nghiêm của quản gia chuyên nghiệp.

Cặp mắt đen đầy tơ máu trừng trừng nhìn cô, tia buồn ngủ đã mất, nhưng ý phòng vệ không hề suy giảm. Sau một lúc lâu, bàn tay to giữ lấy cổ tay cô mới buông ra.

“Lần sau, đừng quấy nhiễu giấc ngủ của tôi.” Anh lãnh đạm nói, sắc mặt rất khó coi, giống như bị người ta thiếu tiền tới mấy trăm vạn, mày rậm nhíu chặt, còn dọa người hơn so với lúc trước cô tưởng tượng.

Đề Oa gật đầu, trong lòng lại vụng trộm mắng anh.

Hừ, mặt trời cũng đã phơi mông, người này vẫn còn nằm ngủ nướng lười chảy thây ra đấy?

Thân hình cao lớn rời giường, lưu lại một vết lõm hình người, đồ vật linh tinh bốn phía mất đi chỗ chống đỡ, lập tức giống như núi lở, rầm rầm ngã nhào, nhanh chóng lấp đầy vết lõm trên giường.

“Cô hẳn là nên tới từ ba ngày trước, vì sao đến trễ?” Ngữ khí của anh, thay vì nói là hỏi, chỉ bằng nói là ép cung đi, giọng điệu nghiêm khắc làm cho người ta nghe thấy không thoải mái.

Aiz aiz!

Xem ra lần này cô trúng thưởng lớn rồi, vị chủ mới này không chỉ là một người thích ngủ khỏa thân, mà còn là một người đàn ông khi vừa rời giường sẽ dễ tức giận. Bất quá, quên đi, dù sao bình đến thì tướng chặn, nước dâng thì đắp đê, cô là quản gia chuyên nghiệp, tình trạng nào cũng không làm khó được cô! Chỉ là một người đàn ông khỏa thân thì có là cái gì đâu?

“Ừm, công việc cũ của tôi lùi lại cho tới hôm nay mới chấm dứt. Tôi vốn muốn gọi báo cho anh, nhưng mà không tìm thấy số điện thoại của anh.” Đề Oa vẽ mặt xin lỗi, xoa xoa cổ tay đau, đi theo phía sau anh ra khỏi phòng ngủ, chỉ sợ nếu không đuổi theo, bản thân sẽ bị lạc đường giữa núi đồ vật linh tinh này.

Tuy rằng tính mạng còn đang bị uy hiếp, nhưng cô cự tuyệt không từ bỏ, không ngừng tiếp nhận thêm công việc, trước khi Đinh Cách xin cô tới chiếu cố Khuyết Lập Đông, trên tay cô còn có một công việc ngắn hạn chưa chấm dứt.

Công việc đó, không hẳn là quản gia, mà có thể nói là bảo mẫu. Trong khoảng thời gian người mẹ đơn thân đi công tác, cô mỗi ngày phải chăm sóc ột cặp chị em còn nhỏ tuổi.

Vốn tin rằng lịch trình làm việc của mình đã sắp xếp thuận lợi, không ngờ người mẹ đó gặp chút sự cố phải ba ngày sau mới có thể xong việc về nhà, Đề Oa không yên lòng, chỉ có thể ép mình để Khuyết Lập Đông chờ đợi vài ngày.

Người đàn ông trước mặt lần nữa mở miệng.

“Ngu ngốc.” Cô gái này, như vậy mà chẳng thêm quan tâm tới an toàn của mình, nhàn nhã ở bên ngoài ba ngày, cũng may lần này sát thủ không thừa cơ ra tay, bằng không đến khi Đinh Cách về nước, khẳng định chỉ có thể nhặt xác cô em gái bảo bối.

Đề Oa chớp chớp mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ách, xin lỗi, anh vừa nói cái gì?” Là cô nghe lầm sao? Sao lại nghe thấy Khuyết Lập Đông đang mắng cô ngốc?

Cặp mắt đen không hờn giận liếc cô một cái, rồi không nói không rằng đi ra khỏi phòng ngủ, thân thể cao lớn đi giữa không gian nhỏ hẹp, có vẻ mạnh mẽ phá lệ, ngay cả bước chân cũng không hề phát ra tiếng động.

Đề Oa gãi gãi đầu, hoài nghi bản thân mình đi dưới ánh mặt trời lâu quá, phơi nắng đến choáng đầu, cho nên bây giờ mới nghe lầm như thế. Đôi mắt trong veo nhìn về một bên, đột nhiên nhìn thấy cửa lớn còn đang mở, cô lập tức nhớ ra bản thân mình là không được phép mà tự vào nhà.

Hay là, anh đang trách cứ cô xâm nhập trái phép?

“A, Khuyết tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không đợi anh mở cửa mà tự tiện xông vào, nhưng mà ngôi nhà này không có chuông điện, cửa lại quên khóa, cho nên tôi mới...” Cô đưa ra giải thích.

“Tôi không phải quên.” Khuyết Lập Đông không biết từ chỗ nào lấy ra một lon bia, tự mình khui nắp, ngửa đầu lên uống.

“Sao?”

“Ở khu dân cư này không cần khóa cửa.” Anh nói đơn giản, đôi mắt đen lướt qua lon bia, dừng lại trên thân hình mảnh khảnh của cô, lẳng lặng đánh giá.

Đề Oa không phát hiện ra anh đang nhìn mình, đôi mi cong cong nheo lại, hai mắt lo lắng xem xét cửa lớn còn chưa đóng.

Hmm, xem ra người đàn ông này ngoại trừ khả năng dọn dẹp nhà cửa cần được cải thiện, ngay cả tính cẩn thận đề phòng cũng cần phải bồi dưỡng lại mới được. Nơi này cũng không phải là thế giới Đại Đồng mà Khổng Tử từng nói*, làm sao có thể đêm không cần đóng cửa, không nhặt cửa rơi trên đường được? Mà cũng nói, cuộc sống nơi này xa hoa, mỗi hộ gia đình đều rất giàu có, trong mắt bọn trộm cướp, có thể coi là miếng thịt béo.

(*thế giới Đại Đồng trong thuyết của Khổng Tử: tối ngủ không cần đóng cửa nhà, tiền rơi ngoài đường không ai nhặt, không khinh chê giai cấp, phân rẻ quốc gia, con người, thế chế chính trị, tôn giáo, màu da hay dân tộc, mọi người đều bình đẳng về quyền lợi nghĩa vụ)

Hay là cư dân trong khu dân cư này hy vọng xa vời, dựa vào cây đao cắm ở quảng trường kia, có thể dọa lui được bọn trộm cướp chẳng?

Cô vừa âm thầm lắc đầu trong lòng, thương hại cư dân ngây thơ ở nơi này, vừa lấy ra một tờ văn kiện trong túi hành lý, thận trọng đưa tới trước mặt Khuyết Lập Đông.

“Khuyết tiên sinh, văn bản này, phiền anh xác nhận rồi kí tên.”

“Đây là cái gì?” Anh lãnh đạm hỏi, liếc mắt qua văn kiện một cái, thậm chí không đưa tay nhận lấy.

“Hiệp ước.”

“Vì sao tôi phải ký cái hiệp ước quái quỷ này?”

Đề Oa sắp hết khả năng kiềm chế, miễn cưỡng lắm mới giữ được lễ phép, mới không nhảy dựng lên bóp cổ anh, bắt anh nuốt xuống mấy từ ngữ thô lỗ đó.

Haiz, không nên không nên, người này là bạn bè của anh trai, cô không thể kích động!

“Chúng ta phải ở chung với nhau một khoảng thời gian, rất nhiều chuyện trước hết nên lập ra điều lệ, miễn cho sau này phải tranh cãi.” Cô nói lý luận.

Cô luôn luôn là “kinh doanh chính trực”, cung cấp dịch vụ quản gia chuyên nghiệp, nhưng cũng từng gặp qua những vị chủ gây rối, nhìn thấy mỹ mạo của cô, không chỉ muốn cô dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng món ngon, mà còn phụ thêm việc ôn hương nhuyễn ngọc trên giường.

Tuy rằng, một tờ hiệp ước này chỉ ngăn được quân tử, không ngăn được kẻ tiểu nhân, nhưng Đề Oa mạo hiểm làm việc cho những vị chủ như vậy, đương nhiên cô cũng không phải dễ chọc.

Cô từ nhỏ đã dũng cảm vô cùng, không phải là loại người gặp chuyện chỉ biết lạnh run như cọng bún, dưới sự đốc thúc của anh trai, cô còn học một ít quyền cước phòng thân, bọn sắc lang không chiếm được nửa điểm tiện nghi, còn bị cô giáo huấn đến mức khóc cha gọi mẹ.

Chỉ là... Cô nhìn Khuyết Lập Đông... Người đàn ông này cao lớn như vậy, hẳn có thể áp chế được cô, võ công khoa chân múa tay của cô dùng trên người anh, chỉ sợ là không có tác dụng.

Bất quá nói đi cũng nói lại, anh là bạn tốt của anh trai cô, nhân cách và hành vi thường ngày ít nhất cũng sẽ có chút bảo đảm, thiếu nữ trong trắng như cô hẳn là sẽ không gặp phải uy hiếp gì.

“Trong hiệp ước này, tôi phục vụ cho anh, sẽ cố hết sức hoàn thành yêu cầu của anh, sẽ phải duy trì không gian sạch sẽ và thoải mái, nhưng anh cũng phải phối hợp, không can thiệp vào biện pháp của tôi, nếu có một bên trái với hiệp ước, thì sẽ...” Cô còn đang ngâm nga những điều khoản đã sớm thuộc lòng, lại bị cái vẩy tay của anh đánh gãy.

Khuyết Lập Đông ném lon bia đã cạn trong tay, tầm mắt Đề Oa nhìn theo, nhìn thấy lon bia vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung, sau đó rơi vào một núi những lon bia rỗng.

Cô xiết chặt nắm đấm nho nhỏ, cố gắng khống chế lắm mới không lập tức tiến lên cầm lấy chổi và túi rác bắt đầu quét dọn.

“Tôi có một điều kiện, chỉ cần cô tuân thủ, còn lại quy tắc trò chơi này hoàn toàn tùy ý cô, tôi sẽ tuân thủ hết.” Khuyết Lập Đông tuyên bố, tầm mắt thủy chung vẫn khóa chặt trên người cô, sâu thẳm trong đôi mắt đen là một vẻ kỳ dị không thể giải thích.

“Xin mời nói.”

Anh đứng dậy, thân hình cao lớn đưa lưng về phía ánh mặt trời, tạo thành bóng râm khổng lồ, không khí bốn phía đột nhiên trở nên có chút âm trầm.

“Các căn phòng trong nhà, phòng nào cô cũng đều có thể tự do ra vào, duy nhất căn phòng kia, cô tuyệt đối không thể mở cửa.” Anh vươn tay, chỉ vào cánh cửa của một căn phòng trong góc khuất nhất.

Chỗ đó ánh mặt trời không chiếu tới, có vẻ cực kỳ âm u, giống như bên trong cất giấu bí mật đáng sợ không muốn người ta biết. Đề Oa cứng ngắc gật đầu, cả người nổi da gà, trong đầu đột nhiên nhớ tới một câu chuyện trước đây từng đọc qua, kể về một tên yêu râu xanh giết vợ, rồi giấu xác trong một căn phòng, còn dặn dò mọi người, tuyệt đối không thể mở cánh cửa đó ra.

Khi cô còn đang miên man suy nghĩ, Khuyết Lập Đông không biết từ nơi nào lấy ra một cây bút, cũng không liếc mắt tới nội dung, trực tiếp ký tên lên trên văn kiện. Chữ ký của anh cứng cáp mà có lực, chữ tựa như người, ngân câu thiết hoa*, vừa uy phong vừa ương ngạnh.

(*ngân câu thiết hoa: miêu tả nét chữ cao thẳng, tựa như vẽ, nét thanh thì mỏng như dao khắc, nét đậm thì mạnh mẽ)

“Như vậy là xong?” Anh hỏi.

Đề Oa gật gật đầu, cẩn thận cắt bản hiệp ước.

“Hiệp ước từ hôm nay bắt đầu có hiệu lực.”

“Được rồi.” Khuyết Lập Đông vung tay, có vài phần không kiên nhẫn. “Này, cô gái, mau đi nấu đồ ăn đi.” Anh nóng vội nói, đã đói bụng cực kỳ.

“Khuyết tiên sinh, tôi có tên có họ, anh có thể gọi tôi là Đinh quản gia.” Cô bày ra nụ cười mỉa quá mức ngọt ngào, miễn cưỡng bước vào phòng bếp, sau khi đẩy ra một đồng vật linh tinh, mới tìm được một thứ thoát nhìn “có vẻ” là tủ lạnh.

Đề Oa tốn hết sức lực, mới kéo mở được cánh cửa tủ lạnh, một luồng không khí lạnh như băng mãnh liệt ào ra. Đợi cho đến khi lớp khí lạnh tản ra, cô tận mắt nhìn thấy bên trong có cái gì, gương mặt xinh đẹp đang tươi cười, nháy mắt trở nên tái nhợt như tuyết.

Rầm!

Cô dùng sức đóng sập cửa tủ lạnh, như là nhìn thấy cái gì đó đáng sợ, toàn thân run rẩy không ngừng.

“Ách, Khuyết tiên sinh, ách, cái này... Nguyên liệu nấu ăn bên trong không thích hợp nấu cơm, tôi, tôi dọn dẹp nhà cửa trước, có được không?” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ tái nhợt, đáng thương nói.

Ồ ô, đáng sợ, đáng sợ, cô sẽ phải tốn thời gian rất dài ngưng tụ đủ dũng khí, để có thể mở được cánh cửa tủ lạnh kia ra một lần nữa!

Khuyết Lập Đông sắc mặt trầm xuống, nhìn ra được anh rất mất hứng, nhưng cũng không mở miệng ép cô nấu ăn nữa.

“Tôi có thể hỏi một chút không? Nơi này cuối cùng là đã bao lâu không có người dọn dẹp rồi?” Đề Oa thử dòір đi sự chú ý của anh đối với đồ ăn.

“Từ sau khi một quản gia từ chức.” Anh lạnh nhạt trả lời.

Từ chức? Cô nhớ là đã nghe nói quản gia kia bị dọa chạy mất mà? “Ách, xin hỏi cô ấy tạm rời công việc đã bao lâu?”

“Bốn tháng!”

Vậy có nghĩa là, căn nhà này đã bốn tháng trời không có ai lau dọn?

Toàn thân Đề Oa co rúm lại.

“Cô ấy là vì công việc quá mức mệt mỏi, cho nên mới trốn... Ách, cho nên mới từ chức sao?” Hic, nhìn mức độ hỗn độn của căn nhà này xem, ai mà phải làm quản gia nơi này, nếu sức lực không tốt, khẳng định sẽ mệt chết.

“Không, bởi vì cô ấy không muốn cho rắn ăn, cho nên mới rời đi.” Anh bình tĩnh trả lời.

“Rắn???” Đề Oa hét lên một tiếng, kiềm chế ý muốn nhảy lên trên bàn. “Rắn ở chỗ nào?” Cô không sợ rắn, nhưng cũng tuyệt đối không thích rắn, nếu có thể lựa chọn, cô căn bản không muốn sống chung với cái loại động vật lạnh lẽo không xương này.

“Ở ngay trong phòng, nó nếu đã đói bụng, tự nhiên sẽ xuất hiện.” Anh bỏ lại câu trả lời, sau đó bởi vì thất vọng đầy bụng, quyết định tiếp tục đi ngủ. “Tự cô cứ dọn dẹp nhà đi, ngoại trừ đừng đi vào căn phòng kia, làm gì cũng đều tùy cô.”

Anh quay đầu, nhíu mày nhìn cô gái nhỏ trước mắt, thấy cô bộ dạng muốn nói nhưng lại thôi, anh không kiên nhẫn mở miệng.

“Còn có chuyện gì sao?”

Cô hít sâu một hơi, vượt qua e lệ phái nữ, rốt cục nói yêu cầu đã quanh quẩn trong đầu từ lâu.

“Ách, Khuyết tiên sinh, có thể phiền anh, mặc quần vào trước được không?”

* * *

Tuy rằng chủ nhà cũng đã nói, hôm nay không cần bắt đầu công việc. Nhưng mà, chỉ cần ở trong “phạm vi” tầm mắt của Đề Oa mà nhìn thấy có vết bẩn, cô đều vội lau dọn lại sạch sẽ, huống chi căn phòng trước mắt bừa bộn đến mức khó có thể hình dung, cô đứng ở nơi này, liền cảm thấy không chịu nổi, một giây cũng khó có thể nghỉ ngơi.

Được rồi, nếu hiệp ước cũng đã có hiệu lực, cô cũng nên biểu hiện thật tốt một phen!

Đề Oa trước hết chạy ra phòng ngoài khởi động nhẹ hai mươi phút, thả lỏng gân cốt, chuẩn bị bắt tay vào việc, rồi lại lôi chai nước khoáng trong vali hành lý ra uống ừng ực.

Để thuận tiện cho việc quét dọn, cô thành thực buộc búi tóc đen dài lên, sau đó trùm lên một cái bao vải màu hồng, để mái tóc khỏi bị dơ.

Lục lọi trong phòng sau một lúc lâu, cô vất vả mới tìm được máy hút bụi. Sau đó, lại tìm kiếm hết nửa tiếng, mới mò mẫm được cái ổ điện trong góc tường. Cô cao hứng phần chần lập tức cắm điện, kéo máy hút bụi đi chung quanh.

Máy hút bụi phát ra tiếng ù ù, đôi khát nuốt vào một lượng lớn bụi bặm, thanh âm ồn ào vang vọng trong phòng. Nhưng mà, còn chưa hút sạch được một mét vuông, từ trong phòng ngủ đã truyền đến tiếng rít gào thật lớn.

“Làm cái gì quỷ vậy!”

Tiếng bước chân rầm rầm vang lên, lão đại Khuyết Lập Đông khó chịu nhảy xuống giường, khí thế lãnh khốc như một con Gorilla bị chọc giận, đôi mắt đỏ bừng hung ác trừng trừng nhìn cô, chỉ thiếu không há mồm phun ra ngọn lửa hùng hực, nướng cô cháy đen.

“Tôi chỉ là đang quét dọn.” Đề Oa vô tội nói, một tay còn đang nắm máy hút bụi, bởi vì cảm nhận được cơn tức giận đáng sợ của anh, đôi chân nhỏ vùng trộm lui về phía sau, cũng không quên nhìn ra cửa nhà, để còn chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Yên lặng một chút cho tôi!”

“Ách, được...”

Anh tà ác trừng mắt liếc cô một cái, sau đó quay đầu trở về phòng ngủ.

Đề Oa nhún nhún vai, tiếc nuối tắt máy hút bụi, rồi ấn nút cuốn dây, dây điện “sưu” một tiếng cuốn vào trong, cái đuôi của máy hút bụi lập tức thu vào trong bụng.

Được rồi, nếu anh là người trả tiền, thì anh chính là lão đại, cô chỉ là quán gia làm thuê, cho dù trong lòng ủy khuất, cũng chỉ có thể an phận.

Sau khi cất máy móc ra phòng sau, cô trở lại phòng khách, bắt đầu dọn dẹp bằng phương pháp nguyên thủy. Nơi này nhiều vật linh tinh, cô phân loại từng cái, trước hết tìm thùng cạc-tông, sau đó phân loại xếp vào, dùng bút ghi rõ vật bên trong lên trên thùng. Mà phía dưới cầu thang, có một không gian nhỏ để trống, vừa vặn có thể dùng để cất đồ linh tinh này.

Ừm, thùng này là sách báo về vũ khí...

Thùng quá nặng, cô thật sự không nhấc nổi, đành phải dựa sát vào thùng giấy, dùng hết sức lực trời sinh, từng chút từng chút kéo lê thùng giấy.

Thanh âm thùng giấy ma sát vào sàn nhà vang lên, tuy rằng không bén nhọn, nhưng mà tuyệt đối không dễ nghe, từ trong phòng ngủ cách đó không xa vòng truyền đến mắng thăm.

Ừm, thùng này là các loại tạp chí còn lại, ngoại trừ tiếng Trung, tiếng Nhật, tiếng Anh, còn có không ít ngoại ngữ cô nhìn không hiểu, phong tục dân tình, lịch sử khoa học kỹ thuật không gì là không có. Cô dựa theo phương pháp lúc trước, sau khi phân loại toàn bộ thỏa đáng, lại kéo thùng giấy về phía cầu thang. Sau khi thu dọn đồng đồ linh tinh xong, phòng khách đảo mắt một cái đã trở nên rộng hơn rất nhiều.

Lần này, tiếng mắng chửi trong phòng ngủ lại cao thêm vài đề-xi-ben.

Đề Oa yên lặng một lúc lâu, xác định chủ nhà không lao ra kháng nghị, mới tiếp tục vùi đầu trở lại, hăng hái chiến đấu cùng với núi đồ vật. Chỉ là, lúc này lại dọn tới vài thứ có vẻ đặc biệt, trong nháy mắt cô có chút ngây ngốc, không biết nên làm sao bây giờ.

Hmm, đây là...

Đôi mắt trong veo mở tròn, tròng mắt nhìn đủ loại súng trên bàn.

Cô nghiêng đầu, đoán xem đây rốt cuộc là vũ khí hàng thật giá thật, hay chỉ là súng đồ chơi để hù dọa người ta. Cô còn thử cầm lên một cây súng trong số đó, phát hiện ra nó nặng cực kỳ.

Xem ra, cô cần tìm thời gian hỏi anh trai xem, Khuyết Lập Đông rốt cuộc là làm công việc gì, vì sao trong phòng lại có thứ đồ nguy hiểm này?

Cô vẽ chữ XX thật to lên trên thùng giấy, sau đó dùng băng keo dán thùng lại, định đem cất thùng vũ khí này vào một góc có vị trí ẩn mật nhất.

Nhưng mà, bởi vì súng quá nặng, cho nên thanh âm phát ra lần này cực kỳ bén nhọn.

Grr...

“Chết tiệt!”

Tiếng gầm gừ lại vang lên lần nữa, con Gorilla kia lại sắp phát hỏa!

Khuyết Lập Đông lao tới tựa như hung thần ác sát, sắc mặt xanh mét, dường như là rất muốn tự tay bóp chết cô.

“Cô gái, cô không phá hư giấc ngủ của tôi thì không được sao hả?” Anh điên cuồng hét lên, đã sắp hoàn toàn mất đi bình tĩnh.

Nhiệm vụ lần trước làm cho anh mệt mỏi, đã mấy ngày chưa từng chợp mắt, quảng thâm đen đã đủ để so với gấu mèo. Vất vả lắm mới được về nhà, còn chưa kịp ngủ bù cho đủ, cô gái này lại cứ làm trò quỷ trong nhà, không ngừng phát ra tiếng ồn, mỗi khi anh sắp đi vào giấc ngủ, lại bị tiếng ồn kéo ra khỏi giấc mộng, khiến cho cơn tức cực điểm của anh bùng nổ.

“Tôi không có mà!” Đề Oa nhỏ giọng phủ nhận, đôi môi hồng chu lên, trong lòng có chút ủy khuất.

Lời phủ nhận của cô làm cho Khuyết Lập Đông hoàn toàn mất đi lý trí, anh hét lớn một tiếng, tức giận đạp mấy bước về phía trước, hai bàn tay to vươn tới, vội vã dùng sức muốn bắt cô lại.

“Oa! Anh, anh, anh bình tĩnh một chút, chuyện gì cũng từ từ nói, không cần bạo lực như vậy!” Mắt thấy tình hình không tốt, cô lập tức nhảy dựng lên, huỳnh huých chạy trốn ra phạm vi an toàn, cũng không quên khuyên bảo lý lẽ, hy vọng có thể kêu gọi một chút nhân tính của anh thức dậy.

Cô biết không ít người dễ dàng phát hỏa vì mất giấc ngủ, nhưng mà làm gì có ai tính tình khủng bố như anh, chỉ không được ngủ ngon, liền tựa như nuốt phải trăm ký thuốc nổ, oanh tạc cô không có chỗ trốn.

“Lại đây cho tôi.” Anh quát, tính nhẫn nại hoàn toàn biến mất.

“Ách, nếu tôi đi qua đó, anh sẽ làm thế nào? Đánh tôi sao?” Vận khí của cô chẳng lẽ kém như vậy sao? Bị người ta đuổi giết còn chưa đủ, lúc này lại còn gặp phải một vị chủ có khuynh hướng bạo lực nữa.

Đôi mắt đen lúng liếng nhìn tới góc nhà, nhớ tới thùng vũ khí kia, cô không khỏi rung mình một cái.

“Tôi không đánh phụ nữ.” Khuyết Lập Đông nhướn đôi mày kiếm, không hờn không giận tròng mắt nhìn cô, như thể những lời này vũ nhục nghiêm trọng nhân cách của anh.

Đề Oa vỗ vỗ ngực, nhẹ nhõm thở dài một hơi. Chỉ là trái tim còn chưa đập bình thường lại, anh đã tuyên bố thêm một câu...

“Tôi chỉ muốn đem trói cô lại, cho cô im lặng một chút.” Hành động dã man như vậy, Khuyết Lập Đông lại có thể nói một cách thần nhiên, trong bàn tay to kia, không biết từ nơi nào lấy ra một sợi dây thừng, vô cùng uy hiếp chậm rãi quấn quanh bàn tay, xem ra là thật sự quyết tâm muốn trói cô thành cái bánh chưng nhỏ.

“Khuyết tiên sinh, anh thật sự không cần trời tôi, tôi sẽ không âm ỷ đến anh nữa...” Cô liên tục hít sâu, chặt vật thối lui đến phía sau ghế sofa, cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười.

Làm quản gia lâu như vậy, trường hợp gì cô cũng từng gặp qua, chỉ là chưa hề gặp qua chuyện vợ vẫn như vậy. Bởi vì cô ra sức làm việc nên chủ nhà muốn dùng dây thừng trói cô? Chuyện này quả thực làm cô đỏ khóc dở cười.

Cầu hòa vô ích, Khuyết Lập Đông cự tuyệt bị thuyết phục, vừa ra tay muốn bắt cô, cô lại linh hoạt tránh thoát.

“Lại đây!”

“Không được!”

Một nam một nữ, bắt đầu chạy vòng quanh ghế sofa.

Ghế sofa?!

Thân hình cao lớn đột nhiên đứng sững bất động, đôi mắt đen u ám nheo lại, quét mắt nhìn qua đồ vật lớn trước mặt vốn mất tích từ lâu.

Chiếc ghế sofa này không biết cách đây bao lâu, đã bị chôn sống dưới tầng tầng lớp lớp đồ vật, anh cơ hồ đã quên mất trong phòng khách của mình có ghế sofa.

Cô gái nhỏ này tuy rằng đáng giận, làm cho anh không thể yên giấc, nhưng mà công phu dọn dẹp xác thực có thể nói là hạng nhất, mới một vài tiếng đồng hồ ngủ, đã có thể dọn dẹp thành quả mà anh tích lũy mấy tháng nay, làm cho những đồ vật trong nhà lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Xem ra, việc anh mất ngủ cũng đổi lại được nhiều thứ khả quan, ít ra cô cũng đã khôi phục căn nhà lại cho giống với tiêu chuẩn căn nhà của loài người được một chút.

Khuyết Lập Đông nhìn kỹ hoàn cảnh trong phòng, cặp mày kiếm nhíu chặt dần dần giãn ra, ngũ quan nghiêm khắc lộ ra thần thái hài lòng, cơn tức giận cũng dịu lại.

“Được rồi, được rồi, anh đừng tức giận, tôi cam đoan sẽ không phát ra âm thanh nào nữa, không quấy nhiễu đến giấc ngủ của anh nữa, cho anh được ngủ thẳng giấc đến hừng đông, như vậy được chưa?” Mắt thấy vẻ mặt của anh không còn nhăn nhó nữa, Đề Oa liền xoay chuyển thật nhanh, lập tức nói ra đề nghị làm anh vừa lòng, tránh đi hình phạt biến bản thân mình thành cái bánh chưng.

Nói thật, cô không sợ ai mắng, chỉ là, cô thật sự không muốn nhìn thấy một người đàn ông khỏa thân cứ rụt tới gần cô, hình ảnh đó thật sự là quá đẹp mắt... Ách, không không không, là quá chóng mặt...

“Thật không?” Anh nheo mắt, hoài nghi trừng mắt nhìn cô.

Đề Oa gơ tay, thề với trời, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi dùng danh dự của anh trai tôi để cam đoan.”

“Cậu ta căn bản không có danh dự.” Khuyết Lập Đông khinh thường nói.

“A!” Cô mặt đỏ tai hồng, không ngờ thanh danh của anh trai lại kém như vậy. “Như vậy, anh cũng đừng bận tâm tôi dùng cái gì để thề, dù sao tôi không âm ỷ đến anh nữa là được.”

“Thật không?”

“Tuyệt đối không nói xạo nửa câu.” Dù sao công việc dọn dẹp cũng đã xong một bước, kế tiếp chỉ cần tốn sức lực và thời gian để vệ sinh, mang khăn lau chà lau khắp nơi, cô cũng có kinh nghiệm để biết việc này sẽ không phát ra thanh âm gì.

Khuyết Lập Đông hí mắt nhìn cô một lúc lâu, suy nghĩ một thời gian, mới quyết định phóng thích cô, cho cô gái nhỏ mới đến này thêm một cơ hội.

“Nhớ kỹ lời hứa của cô.” Anh nói đơn giản, nhưng khẩu khí lại làm cho thần kinh người ta run lên. “Nếu cô còn dám quấy rầy giấc ngủ của tôi nữa, tôi sẽ đá cô ra ngoài.”

Cô tin tưởng trăm phần trăm, lời Khuyết Lập Đông đã nói, tuyệt đối không phải đe dọa suông. Nếu cô lại kinh động đến vị đại ca này, tuyệt đối sẽ bị anh một cước đá ra ngoài nuôi muỗi. Ô ô, nơi này giao thông bất tiện, nếu như bị đá ra ngoài, nhất định lại phải đi bộ một đoạn đường thật dài để xuống núi, cô lập tức cảm thấy da đầu run lên.

Cô cẩn thận tuân chỉ, cung kính nhìn theo người đàn ông đang rời đi ngạo nghễ như một vị thần.

Mãi đến khi thân hình cao lớn biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, cảnh báo nguy hiểm hoàn toàn giải trừ, cô mới phun ra không khí nghẹn ở ngực. Toàn thân nhất thời trở nên mềm nhuyễn ngồi bệt xuống sàn nhà.

Aiz, xem ra, người đàn ông này ngay cả tính tình cũng cần phải bồi dưỡng lại!

Hết chương 2.

3. Chương 3: Chap 3

Sau khi chà lau sạch sẽ khối gạch men sứ cuối cùng trong phòng khách, ngoài cửa sổ đã vang lên tiếng dế đêm khuya, sắc trời không nhìn rõ.

Đề Oa tiêu hết một buổi chiều và một buổi tối, cộng thêm toàn bộ thời gian đến khi trời rạng sáng, bàn tay khê khằng xách theo xô nước, nhúng nhúng khăn lau, quỳ rạp trên mặt đất chà lau từng tắc. Ngoại trừ phòng ngủ của Khuyết Lập Đông, phòng bếp đáng sợ, cùng với căn phòng thần bí mà anh đã nhắc đi nhắc lại nói rõ không được tiến vào, tất cả những phòng còn lại toàn bộ đều đã dọn dẹp sạch sẽ.

Tuy rằng một đêm không ngủ, nhưng mà khi nhìn thấy xung quanh từ cảnh hỗn loạn biến thành sạch bong, núi đồ linh tinh đã được dọn gọn gàng, tâm tình của cô cực kỳ vui sướng.

Cô đi giặt khăn lau, vắt lên sào phơi, đứng đuổi người trước cửa, rồi mới đi đến cửa phòng ngủ của anh để thăm dò tình hình.

Người đàn ông tính tình táo bạo kia còn đang ngủ say, xem ra cô quét dọn cả đêm, xác thực có thể duy trì ở mức đề-xi-ben thấp nhất, anh cũng không nhảy dựng lên rống lẫn nào nữa.

“Nên đi làm bữa sáng thôi.” Đề Oa lẩm bầm, mặc kệ sự tồn tại của căn phòng bếp, mang giày xăng đan, đi ra ngoài mua bữa sáng.

Hôm qua lần đầu gặp mặt, chỉ có thể nói là một trận hỗn loạn, cô thậm chí còn không kịp bàn luận với anh về việc chi phí phụ trong khoảng thời gian này nên tính toán như thế nào. Lúc này anh lại đang ngủ say, cô không dám quấy rầy, chỉ có thể tạm thời tự bỏ tiền túi, đợi cho đến khi anh tỉnh lại rồi mới bù tiền vào.

Vùng núi sáng sớm có cảm giác mát rượi, sương sớm trên cây bông gòn còn chưa khô, Đề Oa tinh thần phấn chấn, hít thở không khí mới mẻ. Cô ngửi được mùi đồ ăn trong không khí, liền dựa theo trực giác đi thẳng đến.

Nếu của cô khứu giác không có vấn đề, thì chính là mùi chân giò hun khói nha! Nghĩ đến chân giò hun khói, cùng với trứng chiên, cô liền chảy nước miếng ròn ròn. Đáp lại mùi thơm quyến rũ kia, cái bụng thậm chí phát ra tiếng vang ùng ục, lúc này cô mới nhớ ra bản thân lo làm việc, căn bản quên mất phải dùng cơm tối.

Trên quảng trường rộng lớn hình tròn, cây đào nhỏ vẫn cắm sừng sững không suy suyển, chỗ duy nhất không giống hôm qua chính là, trên chuôi đào lại có vật thể tròn tròn xanh xanh đỏ đỏ không rõ là cái gì.

(Tiu Ú: yeah... idol của lòng ta đã lên sàn =]])

Đề Oa tò mò bước đến gần, phát hiện ra cái “vật thể” đó là vật sống, không ngừng nhích tới nhích lui.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang vọng trong quảng trường, “vật thể” kia ngẩng cái đầu nhỏ, một đôi mắt tròn liếc sang, nhìn cô từ trên xuống dưới, bộ lông vũ đủ màu sắc hơi hơi rung động, nó chớp mắt rồi đột nhiên bay lên, sà về hướng cô, cất lên thanh âm khàn khàn văng vẳng.

“Cạc, mỹ nữ, mỹ nữ! Cạc, cạc!” Giương đôi cánh lớn, lượn qua lượn lại bên cạnh cô, nhiều màu sắc chói lọi trộn lẫn với nhau, làm người ta không thể dời mắt.

Đề Oa lúc này mới nhìn rõ, hóa ra đậu ở trên chuôi dao, là một con vệt kim cương ngọc lưu ly cao khoảng tám mươi centimet, mỏ và móng đều màu đen, nhưng bộ lông vũ dày trên người lại xanh xanh đỏ đỏ, tiên diễm mà xinh đẹp.

Nó hưng phấn không dứt, bay tới bay lui vòng quanh cô. “Mỹ nữ, mỹ nữ!”

Tuy rằng lời ca ngợi đến từ một con vệt, nhưng cũng đủ làm cho cô nở hoa trong lòng, cô sờ túi, muốn tìm chút bánh bích quy hay hạt dưa để thưởng cho ánh mắt tuyệt hảo của nó. Chỉ là đôi môi đỏ mọng còn chưa thấy rõ nụ cười, con vệt lại phụ thêm một câu làm cho người ta biến sắc.

“Mỹ nữ, mỹ nữ, cúp to.” Nó bay đến trước mặt cô, giữ độ cao với đường cong mềm mại bí ẩn, tầm mắt nhìn chăm chăm vào khe hở cổ áo.

Đề Oa vội vàng vươn hai tay, theo quán tính che bộ ngực, vạn vạn lần không nghĩ tới, mình lại bị một con vệt quấy nhiễu tình dục.

“Đừng nói nữa!” Cô mặt đỏ tai hồng, muốn nó im miệng.

“Cúp to, cúp to! Các, cúp to!” Nó không chịu bỏ qua, kiên trì lớn tiếng tuyên cáo.

“Im miệng.” Không thể nhịn được nữa, cũng không quan tâm có bị nó nhìn tiếp hay không, cô vươn tay muốn bắt nó, muốn ngăn cái mỏ ăm ỹ chết người kia, ngăn nó tiếp tục đánh trống reo hò.

Con vệt nhanh nhẹn bay né, dường như khiêu khích lượn thêm vài vòng, thanh âm càng lớn. “Mỹ nữ, mỹ nữ, ngực nở eo thon, ngực nở mông cong, cạc cạc...” Nó thông thả quan sát rồi tuyên bố kết luận, giương cánh, bay sang bên cạnh quảng trường hình tròn, lủi vào cửa sổ một quán cà phê.

Đề Oa chỉ sợ nó tiếp tục ồn ào, thấy quán cà phê còn có cửa tự động để ra vào dễ dàng, không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo...

Rầm!

Đau quá!

Cửa tự động của quán cà phê quán đường như là muốn đối nghịch với cô, tốc độ mở ra chậm rãi cực kỳ, cô nhất thời chạy quá nhanh, đập đầu vào thật mạnh, trong khoảng thời gian ngắn hai mắt mờ mịt quanh đầu bay đầy sao.

“Oa, trời ạ!” Đề Oa nhảy dựng lên trên mặt đất, lắc lắc cái đầu đau, thậm chí còn nghe thấy con vệt chết tiệt phát ra tiếng cười cạc cạc chói tai, chế nhạo về chât vệt của cô.

“Mỹ nữ, mỹ nữ, cúp to ngốc nghếch, cúp to ngốc nghếch!”

Cô ngẩng đôi mắt sáng đã đau đến mức rưng rưng, nhìn cánh cửa tự động chậm chạp kia cả buổi sau mới từ từ mở ra. Tốc độ chậm chạp này, làm cho cô không khỏi hoài nghi, cánh cửa tự động này, hay là không hề dùng động cơ điện, mà là có người nguyên thủy Flintstones đứng đằng sau, dùng sức quát roi lên con khủng long hồng, mới kéo cánh cửa mở ra được.

Sau khi cửa mở, hương cà phê nồng đậm, cùng với mùi chân giò hun khói và trứng chiên, nhanh chóng xâm chiếm giác quan của cô.

“Đừng để ý, nó là đang khen ngợi cháu thôi.” Một bà lão tuổi hơn sáu mươi đang cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt thông cảm.

Bà lão mặt mũi hiền lành, lại có một vẻ uy nghiêm, đầu tóc hoa râm búi lên, trong tay cầm cây gậy chống đầu rồng bằng gỗ, khí thế quý phái không thể tả hết, nếu thời gian quay lại mấy trăm năm trước, phía sau có thêm vài vị phu nhân nữa, chắc hẳn là rất giống Xa Thái Quân trong phim Dương Gia Tướng.

Đề Oa cười khổ đứng lên, phui phui bụi bặm trên váy, duy trì chút tôn nghiêm còn sót lại đi vào quán cà phê.

Bên trong sáng sủa sạch sẽ, cửa sổ rộng sát đất hấp thu ánh nắng, phong cách Trung – Tây kết hợp, trang hoàng đơn giản mà không mất vẻ hiện đại, rõ ràng là xuất phát từ tay nhà thiết kế nổi tiếng. Nơi này là

nơi duy nhất bán đồ ăn trong khu dân cư Trường Bình, mới buổi sáng chưa đến bảy giờ, toàn bộ chỗ ngồi đã đầy khách, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé ước chừng hơn mười người.

Ngay cả Hàn Ngạo ngày hôm qua chỉ đường giúp cô, cũng đang ngồi bên cạnh, hấn tay trái ôm con, tay phải ôm vợ, lễ phép gật đầu chào hỏi cô.

“Hoan nghênh đã tới.” Phía sau quầy bar, một thiếu niên tuổi mười hai mắt sáng ngời cao giọng hô, thân hình cao gầy mặc tạp dề, nhếch miệng lộ ra nụ cười thân mật với cô.

Bà lão trở lại trên chiếc ghế gỗ tử đàn, bên cạnh còn có hai người chuyên trách hầu hạ. Bà vung cây gậy đầu rồng, chào đón Đề Oa.

“Nha đầu, đừng khách khí, tự mình tìm chỗ ngồi xuống đi.” Ba quay đầu, nhíu mày, nhìn về phía quầy bar kêu lên. “Tiểu Tịch, quản lý con vệt nhà cháu đi, đừng để nó loạn mồm loạn mép, cẩn thận làm khách sợ hãi.”

Cô gái được gọi là Tiểu Tịch, hấp hối dựa vào quầy bar, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên một chút, con vệt kim cương mồm miệng ác độc liền đập lên đầu cô gái, quào quào mái tóc mềm của cô.

“Đói, đói!” Con vệt oán giận.

“Tao cũng đói mà!” Tiểu Tịch thở dài một hơi thật sâu, nhìn thiếu niên có quyền nầu nướng đứng sau quầy bar, hai tay tạo thành chữ thập, thành tâm khẩn cầu. “A Chính, cho em một ít đồ ăn đi!”

“Em phải xếp hàng.” Hấn chậm rãi chiên một quả trứng, dùng phong cách tao nhã và chuyên chú như một nhà nghệ thuật đang điêu khắc tác phẩm, mà nầu đồ ăn.

Từ nơi đó, mỗi một quả trứng chiên được hấn chế biến đều là lòng trắng trứng trơn mềm, lòng đỏ trứng chín đúng tám phần, căng tròn hoàn mỹ, chỉ cần dùng dao nĩa nhẹ nhàng cắt một nhát, liền chảy ra lòng đỏ trứng đẹp đẽ nhất.

Khuyết điểm duy nhất, là tay chân A Chính thật sự quá chậm, đến hai mươi phút mới có thể làm ra một bữa sáng trứng chiên và nước trái cây cho khách, mọi người đều đã đói đến mức bụng dính vào lưng.

Phóng tầm mắt nhìn lại, trong quán chỉ có hai, ba người đang được hưởng thụ bữa sáng, những người còn lại đều khát vọng nhìn vào cái chảo trứng, trong bụng vang lên bản hòa âm ục ục đói khát.

“A Chính... Ô ô ô ô... Người ta trước giờ đều ở phòng thí nghiệm, đã mấy ngày rồi chưa ăn cơm...” Đói nhất nhưng lại đến sau, Tiểu Tịch đã sắp muốn khóc.

Đề Oa nhìn chịu không được, đứng dậy đi đến quầy bar. “Em làm sao vậy?”

“Em, em rất đói...” Cô gái yếu ớt trả lời, thật sự là đói quá, cầm cánh con vệt cánh đưa lên miệng cắn một cái.

Con vệt kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng bay lên, xoay quanh trong phòng không dám đập xuống, chỉ sợ bị chủ nhân ăn sống nuốt tươi.

Đề Oa nhíu mày, cô từ nhỏ đã có tinh thần phục vụ mãnh liệt, mà thân là quản gia chuyên nghiệp, cô lại tận sức cho cung cấp ọi người không gian sạch sẽ, món ăn ngon miệng, thật sự không thể nhìn thấy có người chịu đói.

“Em muốn ăn cái gì?” Cô hỏi.

“Chỉ cần có thể cho em lấp đầy cái bụng, cái gì cũng được.” Tiểu Tịch đáng thương khóc thút thút, phun lông chim trong miệng ra.

Đề Oa gật gù đầu, nhìn về A Chính phía sau quầy bar, lên tiếng hỏi.

“Tôi có thể vào giúp không?”

A Chính mỉm cười, nhún vai. “Có gì không được chứ.”

Sau khi được chủ nhân đồng ý, Đề Oa nhanh chóng tiến vào khu bếp, từ khách biến thành chủ, mở tủ lạnh coi nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị thi thố tài năng. Trong tủ lạnh đầy đủ nguyên liệu, toàn là đồ ăn chất lượng cao, chỉ nhìn đã khiến cho cô ngứa nghề.

“Nơi này có nồi.” A Chính còn chủ động cung cấp dụng cụ.

Cô liếc mắt nhìn đầy người đang than đói trong quán, rồi nhìn lại cái nồi nhỏ kia. “Không được, nhiều người quá, cái nồi này không đủ lớn.” Cô lấy nước cốt, thịt nạc, rau xanh cùng với một hộp trứng bắc thảo lớn từ trong tủ lạnh. “Nơi này có nồi áp suất không?” Trước mắt thời gian cấp bách, chỉ có làm đơn giản thôi.

A Chính không đáp lời, vặn nhỏ lửa chiên trứng, rồi mới tiến vào trong phòng bếp, ôm một cái nồi áp suất mới tinh ra.

“Rửa nồi đi.” Đề Oa chỉ nhìn thoáng qua, đã ra lệnh.

A Chính sững sốt một chút, tựa hồ chưa từng bị ai sai khiến. Anh đầu tiên nhìn cái nồi trong tay, rồi lại nhìn vẻ mặt chuyên chú của Đề Oa, sau đó chỉ cười cười, không tiếp tục tác phẩm nghệ thuật trứng chiên kia nữa, ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị, đi rửa nồi.

Cô thuần thực động tác vo gạo, cắt thịt, cắt hành, sau đó đổ nguyên liệu nấu ăn vào nồi áp suất, mọi động tác liền mạch lưu loát.

Không đến mười lăm phút, nồi áp suất phát ra tiếng vang bèn nhộn, Đề Oa vặn nhỏ lửa, mở nắp nồi, thật cẩn thận đảo đảo trong nồi, mùi hương nồng đậm mê người lập tức tràn ngập không gian quán cà phê.

Nháy mắt, mọi người bên trong tất cả như đông lại.

Chiếc nĩa dừng giữa không trung, chén trà nóng đang dâng lên miệng, lời nói mới nói một nửa... Tầm mắt mọi người cùng lúc nhìn sang, ngưng lại trên cái nồi cháo thịt nạc kia.

Cô quấy vài muỗng, hài lòng kiểm tra lại nồi cháo, sau đó thả vào từng cái trứng bắc thảo đã được bóc vỏ, mùi càng trở nên đậm, thậm chí có người phát ra tiếng rên rỉ.

Tiểu Tịch nhanh tay nhanh chân nhất, đã cầm bát đũa, dính bên cạnh Đề Oa, trông ngóng hít hít mùi cháo nóng bốn phía, nước miếng suýt chút nữa đã rơi vào trong nồi. Ở phía sau Tiểu Tịch, đám người đã tự động xếp hàng xong, ai cũng đều bụng đói kêu vang chờ ăn bữa sáng, ánh mắt mỗi người nhìn Đề Oa đều tràn ngập cảm kích, giống như cô là Bồ Tát ở nơi địa ngục.

Sau khi món cháo thịt nạc trứng bắc thảo thơm ngon đã vào miệng, trấn an được cái bao tử đói đến mức thất lại, sự sùng bái của mọi người đối với Đề Oa đã lên tới đỉnh điểm.

Oa, cô gái nhỏ xinh đẹp này, chẳng lẽ là ông trời cuối cùng cũng không chịu nổi “chính sách tàn bạo” của A Chính, nên phải thần tiên tới đây cứu vớt bọn họ sao?

Khu dân cư Trường Bình nằm ở vị trí xa xôi hẻo lánh, những bà chủ gia đình ở nơi này phần lớn cũng không biết nấu ăn, nơi duy nhất có thể kiếm được đồ ăn chỉ có quán cà phê này. Nhưng không may ông chủ thiếu niên của quán tính tình cổ quái, tốc độ nấu nướng chậm như con rùa trứng gió, lâu lâu nổi hứng còn sáng tạo ra món ăn mới, làm cho người ta sợ hãi đến hồn phi phách tán, mọi người tức mà không dám nói gì, chỉ tội cái bao tử đáng thương suốt ngày bị A Chính khi dễ.

Trong một khoảng thời gian dài, người trong quán không mở miệng, mỗi người đều lo há mồm vội vàng nuốt đồ ăn nóng hổi ngon miệng.

Cuối cùng, bà lão dùng xong bữa sáng, buông bát đũa, nhận lấy khăn mặt từ người đứng bên cạnh.

“Nha đầu à, tay nghề của cháu rất khá.” Bà tán thưởng, dùng khăn lạnh chà lau hai tay.

“Đúng vậy, đúng vậy, tay nghề tốt hơn nhiều so với tôi, cho dù so với lão đầu bếp ở nhà tôi, cũng không thua kém chút nào.” A Chính hào phóng ca ngợi, lại múc một chén cháo, bắt chéo chân ngồi ăn ở một góc.

Đề Oa mỉm cười, cởi bỏ cái khăn trùm đầu nhỏ, lấy tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ, một lần nữa buộc chặt lại mái tóc có chút rối loạn.

Cho dù là không có ai khen ngợi cô, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt mọi người khi hưởng thụ thức ăn ngon, cũng đủ làm cho cô vui vẻ cả buổi sáng.

“Cô có muốn tới đây làm việc không?” Có người đưa ra đề nghị, giọng nói tràn ngập hy vọng nóng bỏng.

“Không được, trong khoảng thời gian này tôi đã có người thuê, phải đảm nhiệm làm quản gia chuyên trách cho người đó.” Cô nhìn biểu tình thất vọng của mọi người, có chút không đành lòng. “Ừm, nếu như làm thêm, thật ra cũng có thể thương lượng, nói không chừng tôi có thể tới đây nấu nướng một ít.” Cô đưa ra biện pháp.

“Cô tới chỗ này làm quản gia cho ai?” A Chính đặt câu hỏi, lại chuẩn bị mức cháo, không ngờ Tiểu Tịch tay chân nhanh hơn, giật lấy cái muỗng không buông.

“Buông tay.” Hần khó chịu kêu lên.

“Không buông!”

“Em đã ăn ba chén rồi.”

“Anh cũng đã ăn năm chén rồi!” Tiểu Tịch cũng không cam chịu yếu thế.

Hai người bắt đầu dùng sức cướp lấy muỗng mức cháo.

Hàn Ngạo vừa dứt bọng trẻ ăn cháo, vừa giơ muỗng lên, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Hần thừa dịp đứa con gái còn đang nhai nuốt, giúp mọi người trong quán giải đáp thắc mắc.

“Cô ấy đến làm quản gia cho Sói.” Một câu đơn giản, nhưng có uy lực còn mạnh hơn một quả bom.

Trong nháy mắt, bên trong quán lâm vào không khí yên ắng, ngay cả A Chính và Tiểu Tịch cũng quên mất việc cướp đoạt muỗng cháo, trợn mắt há hốc mồm nhìn Đề Oa.

“Ách, cô từng nhìn thấy nhà của anh ta chưa?”

“Thấy rồi.” Cô gật đầu, thân hình nhỏ nhắn bởi vì ký ức đáng sợ đó mà hơi hơi run rẩy.

“Aiz, nha đầu à, cháu không chống đỡ được bao lâu đâu, không bằng sớm đổi chỗ làm việc đi.” Bà lão vẻ mặt thương cảm, không ngừng lắc đầu. Bà đã tận mắt nhìn thấy, nhiều quản gia vĩ đại dễ dàng bị Sói đánh bại, không làm nổi vài ngày, đã lo thu thập hành lý, đêm hôm bỏ trốn xuống núi.

Đề Oa cong khóe miệng.

“Bà đừng lo lắng, cháu chịu đựng được.” Cô nhìn lên tường, lúc này mới phát hiện ra kim đồng hồ đã sắp chỉ tám giờ, cô ra khỏi nhà đã hơn một tiếng rồi!

“Không xong rồi, cháu phải trở về đây.” Nếu để cho người đàn ông táo bạo kia đói bụng, anh khẳng định sẽ còn rống lớn hơn.

Cô nhanh chóng lấy một phần cháo thịt nạc trứng bắc thảo, không quên rắc chút rau thơm lên trên, rồi vội vàng nói lời từ biệt, xoay người chạy ra cửa quán.

“A, nha đầu, cẩn...”

Bà lão còn chưa kịp cảnh báo xong, một tiếng ầm lại lần nữa vang lên.

Cánh cửa tự động vẫn chậm một cách thần kỳ, Đề Oa giẫm lên vết xe đổ, đụng đầu đến mức choáng váng. Lần này cô cũng không có thời gian ngồi thưởng thức đau đớn, một tay ôm lấy chỗ đau, một tay kia ôm chặt hộp cháo thịt nạc trứng bắc thảo. Chỗ Khuyết Lập Đông còn chờ cô về làm việc, cô không thể bị cánh cửa tự động này đánh bại!

Đề Oa cố nén nước mắt, đợi cánh cửa tự động chậm rãi mở ra, mới chạy về con đường trồng cây bông gòn.

Nhưng mà... Nhưng mà... Ô ô, thật sự đau quá a...

* * *

Kết quả, mãi cho đến giữa trưa, Khuyết Lập Đông vẫn chưa tỉnh dậy.

Đề Oa ăn luôn phần cháo thịt nạc, đến giữa trưa cô lại đi tới quán cà phê của A Chính, làm món thịt nướng cho những người đang trông mòn con mắt, còn nấu thêm một chút rau xanh.

Chỉ là, cô một lòng nghĩ tới Khuyết Lập Đông, chỉ sợ anh nhất thời tỉnh dậy. Mà cũng nói, phần thịt nướng này mọi người có thể ăn, nhưng người vừa tỉnh ngủ như anh thì ăn không thích hợp, cô liền dùng tài nấu bếp để trao đổi với nguyên liệu nấu ăn, dùng nguyên liệu để nấu mì gà nấm đông cô cho anh.

Ánh mặt trời rọi vào trong nhà, vừa dọn dẹp lại phòng, ngay cả không khí cũng rất sạch sẽ. Cô ở trong phòng khách dùng lò vi ba hâm nóng lại mì gà đã nấu trong quán của A Chính.

Cộc cộc!

Thanh âm truyền đến từ cửa sổ, làm cho cô ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lớp kính, nước miếng chảy mãnh liệt đã sắp làm ướt hết cửa sổ, con vẹt kim cương xấu miệng cũng đang bay tới bay lui bên cạnh.

“Cúp To, mở cửa sổ ra, mở cửa sổ ra, cạc cạc!” Con vẹt kêu lên, đã quyết định đặt một cái biệt danh mới cho Đề Oa.

Cô thở dài một hơi, nhận lệnh đi tới mở cửa sổ, hoan nghênh một người một chim hai vị khách không mời mà đến. Con vẹt bay vào, đáp xuống lò vi ba, ngoẹo đầu nhìn nòi mì xoay tròn.

Tiểu Tịch lười đi cửa chính, cũng trực tiếp leo vào từ cửa sổ. Vừa đặt chân vào trong nhà, cô liền phát ra tiếng than sợ hãi, thậm chí còn ghé sát vào sàn nhà, làm mặt quỷ với lớp gạch men sáng bóng có thể phản chiếu ảnh người.

“Oa, hóa ra sàn nhà của anh hai là màu trắng nha!” Không biết sàn nhà cô có phải cũng là màu trắng hay không nhỉ.

“Em là em gái của tên táo bạo... Ách, của Khuyết tiên sinh?” Đề Oa nhanh chóng sửa miệng, bởi vì bản thân lỡ lời, nên len lén lè lưỡi, còn lo lắng nhìn vào phòng ngủ, chỉ sợ bị Khuyết Lập Đông nghe thấy.

“Đúng vậy.” Tiểu Tịch linh hoạt đứng lên, nhảy tới trước sofa, nhàn nhã ngồi xuống, ánh mắt đen láy cũng nhìn chăm chăm về phía nòi mì gà. “À đúng rồi, vì sao chị lại nấu ăn ở ngoài này, sao không đi vào phòng bếp nấu?” Nếu như không nhìn lầm, thì ngay cả nòi và bát đũa cũng là mượn từ trong quán của A Chính!

“Chị còn chưa dọn tới chỗ đó, không dám đi vào.” Chỉ vừa nghĩ đến, cảm giác kinh hoàng khi mở tủ lạnh, toàn thân cô liền phát run.

Không nói tới một đồng chai chai lọ lọ, một vài cái đĩa nhỏ không biết là chứa thứ nước sốt gì, phần lớn đã sắp khô cạn, có thể nhìn ra, hẳn là đã để như vậy hơn ba tháng. Rồi còn mấy trái quýt khô héo ở góc tủ lạnh, kiểu gì cũng đã để hơn hai tháng, nếu không cũng không héo đến mức như vậy. Rồi còn có mấy cái bánh mai rùa mừng năm mới, lại càng không biết là đã giữ làm kỷ vật hết bao nhiêu năm?...

“Sao có người có thể sống trong hoàn cảnh thế này được cơ chứ? Chỉ cần mỗi cái tủ lạnh kia là đã đủ dọa người.” Đề Oa thì thào tự nói.

Tủ lạnh là chỗ để cất đồ ăn tạm thời, hoặc là để mấy món điểm tâm ngọt, không phải là chỗ dùng để thử nghiệm sức bền của đồ ăn, hay là nơi làm thí nghiệm hóa học!

“Thật ra, nhà của anh hai còn tốt hơn nhà của em nhiều, em sống ngay bên cạnh, có cơ hội chị có thể đến xem, thuận tiện đi thăm cái tủ lạnh của em.”

Tiểu Tịch không nhịn được nói thay anh trai, chừa cho người trong nhà chút mặt mũi.

“Chị không muốn xem.” Đề Oa trả lời như chém đinh chặt sắt.

Trời ạ, chẳng lẽ cái tuyệt kỹ biến không gian sạch sẽ thành đồng rác, là có di truyền sao? Cô thật muốn chính mắt nhìn một lần xem, rốt cuộc là cha mẹ như thế nào, mới có thể nuôi dưỡng nên hai anh em như vậy.

Tiểu Tịch nhún nhún vai, vuốt cái mỏ con vẹt xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ tiến đến gần lò vi ba, kê mặt vào hít sâu một hơi, đôi môi hồng nõn một nụ cười mộng ảo.

“Chị có thể đảm đương làm quản gia cho anh hai thật sự là không thể tốt hơn được nữa, chị không biết đâu a, bởi vì anh hai ghét bỏ món trứng cuộn khó ăn của A Chính, cho nên liên tục hai tháng đều bị A Chính ép ăn thử đồ ăn mới.”

Từ vẻ mặt vạn phần thương cảm của Tiểu Tịch, Đề Oa đại khái đã hiểu ra nguyên nhân vì sao Khuyết Lập Đông sau khi nhàn hạ hết bốn tháng, liền vội vã đi tìm quản gia.

Nếu không tìm được người có thể cung cấp đồ ăn ngon miệng mà “an toàn”, anh sớm muộn gì cũng sẽ bị A Chính đầu độc chết!

Bỗng dưng, con vẹt kim cương bay dựng lên, vỗ cánh lướt qua đỉnh đầu cô, lao về phía sau. Vị khổ chủ chịu đựng tra tấn của A Chính cuối cùng đã rời giường.

“Lão ca, có mỹ nữ, có mỹ nữ, có cơm ăn, có cơm ăn!” Con vẹt kêu gào, phát ra tiếng cười như bệnh tâm thần, còn không quên báo cáo lại biệt danh mới của Đề Oa. “Hắc hắc, chết lão ca rồi, Cúp To nha, Cúp To nha!”

Mặt cô đỏ bừng, vội vã muốn túm con vẹt, không ngờ động tác của Khuyết Lập Đông còn nhanh hơn, ra tay trong nháy mắt, liền tóm lấy gáy con vẹt.

“Ầm ỹ chết đi được.”

“Két...” Con vẹt khàn khàn kêu, lập biến thành một tiếng kêu dài thảm thiết.

Cho dù là loài động vật nhỏ bé nhất, cũng có bản năng sinh tồn, huống chi là con vẹt kim cương có chỉ số thông minh cực cao này? Nó trong nháy mắt trở nên lễ phép cực độ, nghiền ngẫm từng chữ một, cuối cùng phun ra một câu lừa đảo tiêu chuẩn, chỉ vì muốn bảo toàn tánh mạng mà cố gắng:

“Một ngày tốt lành, xin hỏi các hạ hôm nay có khỏe mạnh vui vẻ hay không?”

Anh chậm rãi túm con vẹt đến trước mặt, ánh mắt hoang dã nhìn nó. “Nếu như mày ngậm cái mỏ chim lại, mày sẽ rất khỏe mạnh, tao cũng sẽ rất vui vẻ.”

“Tuân lệnh.” Con vẹt liên tục gật đầu, bàn tay bóp cổ nó liền buông lỏng, nó lập tức bay tới chạy trốn trên vai Tiểu Tịch, lủi đầu vào trong cánh mà phát run.

Anh hừ một tiếng, nhanh nhẹn bước đến bên cạnh bàn, vừa mới tắm rửa xong nên toàn thân cao lớn khí lực chỉ mặc một cái quần đùi, ít ra cũng còn hơn là không che khuất bộ phận quan trọng, mái tóc đen vẫn còn bọt nước, càng thêm mấy phần hoang dã, cũng thêm vài phần gợi cảm.

Thân hình ngăm đen rắn chắc, bởi vì còn ướt nước mà lấp lánh sáng, chẳng những làm cho độ ẩm trong phòng lập tức tăng lên, mà không gian rộng như vậy, cũng đột nhiên trở nên hẹp lại rất nhiều.

“Chào buổi sáng, ách, không, chào buổi trưa. Anh có muốn ăn mì gà nấm đông cô không?” Đề Oa ép bản thân dời tầm mắt, không nhìn thân hình cường tráng mạnh mẽ của anh nữa. Cô miễn cảm nghĩ được, trên người anh có hương thơm tinh tế tự nhiên khi vừa tắm rửa, nhẹ nhàng khoan khoái mà dễ chịu.

Bàn tay cô gấp mì ra chén, chịu ảnh hưởng của hơi thở nam tính tới gần, suy nghĩ cũng rối loạn lên như những sợi mì.

Quái lạ, cô bị làm sao vậy? Một người đàn ông tới gần, lại làm cho cô chân tay luống cuống? Đây chính là lần đầu tiên a!

Anh gật gù đầu, đôi mắt ngăm đen quét về phía lò vi ba, tự mình ngồi xuống, liếc ánh mắt không hồn không giận về phía cô em gái.

“Lần sau đừng đem con vẹt chết tiệt này tới nhà anh.”

“Sao vậy?” Tiểu Tịch vẻ mặt vô tội. “Nó thực sự thích anh mà!”

Con vẹt lộ ra một con mắt từ trong bộ cánh xinh đẹp, ủy khuất vô hạn kêu một tiếng.

“Nhưng mà anh không thích nó.” Anh vô tình nói tiếp, rồi nhận lấy chén mì gà nóng hổi từ tay Đề Oa, vùi đầu vào bắt đầu ngấu nghiến.

Tiểu Tịch vỗ vỗ con vật cưng, an ủi trái tim bị tổn thương của nó, rồi lập tức cũng gia nhập đội ngũ ăn mì.

Hai anh em vùi đầu ăn, Đề Oa vội vàng gấp thêm mì, hai tay cơ hồ không có một giây rảnh rỗi, không đến mười lăm phút, phần mì gà nắm đông cô dành cho năm người ăn đã sắp nhìn thấy đáy, cô âm thầm lú lười, cân nhắc đề cử hai anh em này đi tham gia thi đấu tranh chức Vua Ăn Uống.

Sau khi gấp chén mì cuối cùng cho Khuyết Lập Đông, cô đột nhiên nhớ đến, chuyện chi phí phụ này còn chưa nói rõ.

“Đúng rồi, Khuyết tiên sinh, tôi cần một ít tiền tiêu vặt, dùng để chi tiêu đồ dùng hằng ngày. Đương nhiên, tiền chi tiêu mỗi ngày tôi sẽ ghi lại thành danh sách, sẽ kèm theo hóa đơn hoặc biên lai, giao cho anh xem lại.” Cô đi về phòng khách trên lầu hai, lấy ra một cuốn sổ chi tiêu, xuống lầu đưa cho anh.

“Tự cô xem kỹ là được rồi.” Giọng điệu anh thản nhiên, lấy ra một cái thẻ ATM, thuận tay viết mật mã xuống giấy.

Đề Oa nhận lấy thẻ ATM, tò mò nhìn đi nhìn lại, xem xem là do ngân hàng nào phát hành thẻ. Cô vừa nghiên cứu, vừa đứng dậy, chuẩn bị đem lên phòng cất, lại nhìn thấy Tiểu Tịch đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh lấy ra một lọ yogurt, tráng miệng sau khi ăn.

“Khoan đã!” Da đầu Đề Oa run lên, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, đồng thời ngăn cản Tiểu Tịch xé mở hũ yogurt. “Dừng tay, không, không đúng, ngậm miệng! Không được uống! Từ từ, chậm rãi thả nó ra, chậm rãi, chậm rãi thôi...”

“Sao vậy?”

“Lọ yogurt đó quá thời hạn rồi.” Cô đầy khấn trương, nói.

“Vậy thì có sao?” Hai anh em trằm miệng một lời, thần sắc cổ quái nhìn cô, như thể trên đầu cô đột nhiên mọc ra hai cái sừng.

Có đôi lúc gene di truyền lựa chọn thật quỷ dị... Con trùng mùa hạ không thể nói về băng*, cô làm sao có thể giải thích được sự quan trọng của hạn sử dụng thực phẩm cho anh em nhà này đây?

(*nguyên văn “hạ trùng bất khả ngữ băng”: con trùng mùa hạ chỉ sống được trong mùa hạ, không thể sống được trong mùa đông, cho nên chưa nhìn thấy băng tuyết, nên không biết gì về băng tuyết mà nói. Đại khái là: sự hiểu biết có giới hạn. Bạn nào biết tiếng Việt mình có câu gì tương tự thì nói mình với nha)

Đề Oa á khẩu không trả lời được, trừng mắt nhìn hai anh em nhà họ Khuyết một lúc lâu, rồi yếu ớt vẫy vẫy tay. “Sao cũng được, chỉ cần bỏ nó đi, đừng uống là được.”

“Nhưng mà em khát nước.” Tiểu Tịch chu miệng.

“Chờ một chút, chị đi pha nước trái cây cho em uống, được không?”

Khuyết Lập Đông lạnh lùng nhìn cô em gái cao hứng phấn chấn vút hũ yogurt vào tủ lạnh, nhin xuống cảm giác xúc động không muốn mở miệng so bì, rồi lại giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn Đề Oa, thầm oán trách cô gái ngốc này làm quẩn gia cho anh, lại chỉ quan tâm đến em gái anh, ngược lại bỏ mặc anh.

Đáng chết! Tiểu Tịch khát nước, chẳng lẽ anh không khát sao? Cô gái ngốc này sao không có chút khéo léo vậy?

Cơn tức giận ập tới, tâm tình tốt vì được ngủ kỹ ăn no đều bị phá hỏng, cánh tay cường kiện đẩy cái bàn ra, cái nồi mì nghiêng ngã lay động, cũng may là toàn bộ mì gà đã chui vào trong bụng, nếu không thể nào cũng đổ ra ngoài không ít.

Khuyết Lập Đông đi vào phòng ngủ, lấy trang phục tây âu trong tủ ra thay, vẽ dử dãn trên mặt nhanh chóng bị giấu đi, chuyển thành vẻ mặt bình tĩnh, nhưng sâu bên trong đôi mắt đen vẫn còn một chút mỉa mai, làm người ta chỉ cần hơi bị anh nhìn chăm chú, liền như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, mồ hôi lạnh ứa ra.

Đề Oa trừng lớn mắt, có chút mê muội vì anh đột nhiên thay đổi vẻ mặt, lại càng không dám tin từ trong phòng ngủ anh lại có thể lấy ra một bộ trang phục mới tinh.

Mãi đến khi anh gỡ tấm nhãn hiệu dính trên quần áo ra, thuận tay ném sang một bên, cô mới đột nhiên thanh tỉnh, nhặt lấy tấm nhãn hiệu, nhảy đến trước mặt anh.

“Khuyết tiên sinh, xin nhớ kỹ điều thứ nhất của nguyên tắc gia đình, rác nên ném vào thùng rác.” Cô nghiêm túc nói, nhúu mày nhìn bộ quần áo mới tinh trên người anh. “Anh không còn bộ quần áo khác sao?” Cô hỏi.

Bộ quần áo này tuy rằng chất liệu cao cấp, nhưng mà vì là đồ mới, khó tránh khỏi quá cứng, ở nhà cô, quần áo mới mua về đều phải cẩn thận giặt tẩy trước, phơi nắng, ủi thẳng, rồi mới có thể mặc vào người.

Chỉ là, câu hỏi thiện ý của cô cũng không biết là phạm phải điều cấm kỵ gì của anh, đôi mắt đen u ám nheo lại, đầy đề phòng trừng mắt nhìn cô.

“Không có.”

“A?”

“Tôi không có quần áo khác.” Anh thản nhiên nói.

Quái lạ, người này không phải là người có tiền sao? Nếu đã là phú hộ, vì sao lại không có quần áo khác có thể mặc, không mặc đồ mới mua thì không được sao? Vải vóc chưa được giặt, cảm giác ma sát trên da cũng không dễ chịu mà!

Cô bắt đầu yên lặng cảm thông cho Khuyết Lập Đông.

Nếu anh không muốn trả lời, Đề Oa cũng không hỏi nhiều, nhún nhún bả vai mảnh khảnh, tự động vươn hai tay giúp anh phỉu phỉu áo, cẩn thận vuốt thẳng thớm. Chiều cao hai người chênh nhau khá xa, cô nhỏ nhắn làm gì cũng phải nhón mũi chân, mới có thể chạm vào cổ áo anh.

Nhìn thấy cà vạt trên tay anh, cô cũng thuận tay cầm lấy, khoác lên cổ áo, thuần thục thắt lại gọn gàng.

“Được rồi!” Cô hài lòng vỗ vỗ lồng ngực rắn chắc, tuyên bố đại công cáo thành, nhưng vừa ngẩng đầu lên, vừa vịn chạm phải tầm mắt anh, đôi mắt đen cực nóng, nóng đến mức mặt cô lập tức bị thiêu cháy.

Động tác này trước giờ thường hay làm giúp anh trai, bây giờ làm giúp Khuyết Lập Đông, lại có vẻ cực kỳ ám muội, Đề Oa lúc này mới phát giác ra, từ khi cô dựa tới trước người anh vuốt cổ áo, cho đến khi cô thắt cà vạt, đôi mắt đen kia thủy chung vẫn nhìn cô chằm chằm, chưa từng rời khỏi một giây.

Không khí trầm mặc quỷ dị tràn ngập trong nhà, cô cúi cái đầu nhỏ, trong lòng không ngừng mắng bản thân mình không đủ chuyên nghiệp, lại bởi vì chút xấu hổ nho nhỏ này mà rối loạn. Nhưng mà tự trách cũng chỉ là tự trách, cô thủy chung vẫn khó có dũng khí ngẩng đầu lên.

Sau một lúc lâu, là anh mở miệng đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Buổi tối tôi sẽ trở về.” Anh thông báo xong, không nói thêm gì, chỉ nhìn cô một cái thật sâu, rồi mới xoay người ra khỏi cửa.

Mãi đến một lúc lâu sau khi Khuyết Lập Đông rời đi, Đề Oa vẫn bày ra một khuôn mặt quả táo. Ngay cả nguyên nhân cô cũng không rõ, vẻ đỏ ửng đáng yêu trên mặt cô vì anh mà sinh ra, thật lâu sau vẫn khó tan đi...

Hết chương 3.

4. Chương 4: Chap 4

Thời tiết tuyệt đẹp, đúng là một ngày thích hợp để giặt khăn trải giường!

Thừa dịp Khuyết Lập Đông đi ra ngoài, phạm vi dọn dẹp của Đề Oa tiến tới phòng ngủ.

Cô gần như đã miễn dịch với phần lớn đồ linh tinh, chồng sách báo hỗn độn, ngay cả số lượng lớn dao súng cũng không dọa được cô nữa, cũng đều bị phân loại rồi đóng gói, toàn bộ nhét xuống dưới chân cầu thang.

Cũng may là nhà cửa tuy hỗn loạn, nhưng Khuyết Lập Đông vẫn có thể “gần bùn mà không hôi mùi bùn”, không hề để cho chút bẩn dính trên người, cho nên tình trạng phòng tắm coi như cũng tạm ổn, chỉ cần cọ rửa một chút thôi là được.

Buổi trưa ánh nắng gay gắt, khăn trải giường phơi ở trong sân, chỉ mấy tiếng đã khô ráo mềm mại, cô không nhìn được vùi khuôn mặt nhỏ vào lớp vải, khoái trá hít sâu, ngửi mùi vị ấm áp đặc biệt của ánh mặt trời.

Vẫn là khăn trải giường được giặt sạch mới có cảm giác thoải mái nhất, người đàn ông hung bạo kia, lại không để tâm tới đồ đạc đắt tiền như vậy, thật sự là quá lãng phí! Khăn trải giường tơ lụa màu đen, mềm mại như vậy, da thịt ma sát vào có cảm giác tinh tế, lại còn mát lạnh. Nằm trên một vật như vậy, giống như là sẽ phát sinh ra chuyện sa đọa, phiến tình, khó tưởng tượng nhất...

Trong đầu Đề Oa đột nhiên hiện lên, hình ảnh Khuyết Lập Đông thân thể trần truồng, da thịt ngăm đen, rắn chắc khí lực, nằm trên cái khăn trải giường tơ lụa này, đôi mắt đen sáng quắc khóa chặt cô...

Hô, thời tiết sao tự nhiên nóng vậy? Sao cô lại đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô rang?

“Aiz, Đinh Đề Oa, mày thực là mất mặt, lại còn ảo tưởng tới cảnh chủ nhà trần truồng!” Cô nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, nhìn theo tấm khăn trải giường tơ lụa bay phất phới theo gió, cố gắng trục xuất hình ảnh quá mức sinh động này ra khỏi đầu.

Để trừng phạt bản thân cứ miên man suy nghĩ, cô quyết định đi dọn dẹp phòng bếp!

* * *

Khi Khuyết Lập Đông bước vào nhà, chỉ thấy một người mặc bộ đồ bảo hộ sinh hóa, đeo bao tay chống phân huỷ, cứ như là cảnh người ngoài hành tinh đổ bộ xuống Roswell đang ngồi xõm trong phòng bếp cố gắng chà sàn.

“Cô gái, em đang làm cái gì thế?” Anh nhúu đôi mày rậm, đứng ở cửa phòng bếp không dám đi vào.

Đề Oa đang chiến đấu hăng hái với vết bẩn, ngẩng đầu thở dốc.

“Khuyết tiên sinh, anh không nhìn thấy sao? Tôi đang chà sàn bếp cho anh!” Cô lãnh đạm trả lời.

Những vết bẩn đáng sợ như thế, có thể thích ứng được hoàn cảnh sống như vậy, hẳn là phải có thần kinh thép, bao tử cường tráng, cũng không ngờ anh có thể nhẫn nại sống ở đây lâu như vậy. Cô lại đổ chai thuốc tẩy xuống, dùng hết toàn lực chà rồi lại chà, lâu rồi mới được nhìn thấy, gạch men trong phòng bếp hóa ra vốn là màu bạc hà xanh nhạt.

Chút bọt bong bóng dính lên trên giày anh, ánh mắt hiện lên vẻ không hờn giận. “Cởi bộ quần áo quái quỷ kia ra, tránh bị cảm nắng.”

Đề phòng bị cảm nắng chỉ là một cái cớ, nguyên nhân quan trọng nhất, thật ra là bộ đồ này cản trở tầm mắt của anh, khiến cho anh không được nhìn thấy khuôn mặt nhỏ thanh lệ kia.

Đề Oa nhún nhún vai, chỉ cởi cái mũ bảo hộ sinh hóa ra. Lao động trong thời gian dài, đầu cô đầy mồ hôi, sợi tóc bết dính trên da thịt đỏ hồng.

“Đừng lo lắng, tôi không sợ nóng.” Cô nói, lại cúi đầu chà mạnh.

Bả vai rộng lớn của Khuyết Lập Đông dựa trên cửa, cơ hồ trám đầy khoảng không. Anh nhìn quanh số lượng lớn chai lọ trong bếp, cùng với một đồng trang bị chuyên nghiệp trên người cô.

“Mấy thứ này từ đâu mà có?”

“Toàn bộ đều là Tiểu Tịch giúp tôi mua đến.” Miệng cô tuy đáp trả, nhưng cũng không liếc nhìn anh một cái, cái đầu nhỏ vẫn cúi gằm xuống, bàn tay nhỏ bé chà rồi chà, cố gắng chà.

Vì mới đến đây, Đề Oa cũng không rõ biết chỗ nào có bán đồ dùng vệ sinh, chỉ có thể ghi một danh sách, nhờ Tiểu Tịch giúp đi mua đồ, ai mà ngờ rằng Khuyết đại tiểu thư thần thông quảng đại, toàn bộ thẳng cấp hết đồ dùng trong danh sách.

Như là, bao tay vệ sinh phòng bếp cái biến thành bao tay phòng độc chuyên dụng chống phân hủy, tạp dề thì biến thành đồ bảo hộ sinh hóa, thuốc tẩy vệ sinh thì đủ loại rực rỡ muôn màu, nhiều đến khoảng mười bình. Cô vốn là định cự tuyệt, nhưng mà nghĩ tới cảnh tượng phòng bếp của anh đầy dầu mỡ đáng sợ, cũng không thể không thừa nhận những thứ đó quả thực cần thiết.

Nói trở lại, những chai thuốc tẩy này cũng không biết từ đâu ra, trên lớp vỏ không có nhãn hiệu, không có giá tiền, chỉ đánh số, nhưng lại hữu hiệu thần kỳ.

(Tiu Ú: hí hí... bé Tịch nhà mình là nhà nghiên cứu mà :”>)

Càng khó hiểu chính là, Tiểu Tịch còn nói tất cả những thứ này toàn bộ đều miễn phí, chỉ đưa cho cô một bảng câu hỏi, nhờ cô viết lại những gì tâm đắc nhất khi sử dụng.

“A, đúng rồi, Khuyết tiên sinh, tôi muốn tìm thời gian xuống núi một chuyến.” Cô thuận miệng nói.

Từ cửa bếp truyền đến một câu trả lời đơn giản mà đầy đủ: “Không được.”

Không được á, cô có nghe lầm không? Cô tới đây làm quản gia, chứ đâu phải đến đây ngồi tù. Trước khi đi nói cho anh một tiếng, chỉ là vì lễ phép mà thôi, nếu cô cứ muốn xuống núi thì anh có thể làm gì được, đem nhốt cô lại chắc?

Không biết vì sao, Đề Oa đột nhiên nhớ tới, chuyện mà anh từng dặn đi dặn lại, về căn phòng bí ẩn mà cô tuyệt đối không thể mở cửa...

Cô hít sâu một hơi, không được suy nghĩ lung tung nữa, nhẫn nại giải thích với Khuyết Lập Đông.

“Trước mắt, nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh toàn bộ đều đã hỏng, tôi phải xuống núi mua đồ ăn mới mới được. Tôi nhớ rõ, trong khu dân cư không có siêu thị, đúng không?” Trên thực tế, khu dân cư này ngay cả cửa hàng tạp hóa cũng không có.

Anh mày nhíu mặt nhăn, hai tay khoanh lại trước ngực.

“Ghi ra danh sách, tôi có thể mua về.”

“Khuyết tiên sinh.” Đề Oa thở dài một hơi, dùng khẩu khí như cô bảo mẫu dạy dỗ mấy đứa trẻ, tận lực không tổn thương đến lòng tự tôn của anh, hỏi: “Xin hỏi, anh có thể nhận ra thịt bò có mới hay không sao?”

Yên lặng.

“Anh có biết hiện tại thời tiết này, hoa quả thế nào mới là ngọt không?”

Yên lặng càng lâu.

“Anh có biết loại thịt thế nào dùng để hầm, loại thịt thế nào dùng để nướng, loại thịt thế nào dùng để làm nhân bánh bao không?”

Lúc này, anh cuối cùng cũng mở miệng, chỉ là, tuôn ra khỏi miệng là một tiếng mắng chửi thô lỗ.

Đề Oa vờ như không nghe thấy.

Sự thật đã rõ ràng, nếu như anh muốn sống thoải mái, nhất định phải ngoan ngoãn nhượng bộ.

“Cho nên, nhân tiện, nhờ anh tìm hộ một cái xe cho tôi mượn.” Cô mang theo nụ cười trên mặt, thật cao hứng khi thấy anh bị dồn đến mức nói không ra lời. Muốn một người đàn ông kiêu ngạo như vậy nhận thua, cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu!

Khuyết Lập Đông cũng không để bị đánh bại.

“Chờng nào thì em muốn xuống núi?” Anh hỏi.

“Sao?”

“Tôi đi với em.”

Đôi mắt sáng trong veo như thủy tinh, suýt chút nữa rớt ra ngoài.

Tính cách cường ngạnh như người đàn ông này, thật sự là làm cho cô được mở rộng tầm mắt. Nhưng mà, như vậy thì, rốt cuộc là ai đang làm việc cho ai? Cô làm quản gia của anh, anh lại đảm đương làm tài xế của cô?

Cô thở dài một hơi, chủ động đầu hàng, chấp tay dâng ngai vàng cho anh.

“Tùy ý anh vậy! Chỉ là tôi cũng nói trước, vài tuần sau tôi có việc riêng cần xuống núi, khi đó sẽ không cần phiền tới anh.” Cô chỉ thiếu không nói rõ vấn đề, vì cũng không muốn anh xen vào việc của cô.

“Chuyện riêng gì?” Da mặt anh dày như tường đồng vách sắt, khẳng khái truy hỏi sự việc kỹ càng.

Cô trả lời không chút bận tâm: “Không có gì, chỉ là tôi đã đồng ý ra tòa làm chứng.”

“Như vậy, tôi lại càng không thể không đi với em.”

“Không được! Anh xem lần này tôi ra tòa, là chuyện rất quan trọng, thật sự nguy hiểm đó!” Đề Oa dùng sức lắc đầu.

Trong khoảng thời gian này phát sinh không ít chuyện “ngoài ý muốn”, cho dù cô có hơi ngốc một chút, nhưng cũng nhìn ra trong đó có chuyện kỳ quái, việc cô đáp ứng ra tòa, đã làm cho cô trở thành cái đình trong mắt người khác. Nhưng đây là vấn đề cá nhân của cô, nếu vì vậy mà liên lụy tới chủ nhà, tôn nghiêm quản gia chuyên nghiệp của cô còn biết để ở đâu?

Anh chậm rãi nghiêng người về phía trước, từ trên cao nhìn xuống nhìn cô, đôi mắt sâu không thấy đáy khóa chặt ánh mắt cô.

“Cô bé, đừng lo lắng, tôi không sợ nguy hiểm.” Thanh âm ôn nhu đến mức làm người ta nổi cả da gà, giống như một cơn gió xuân, lướt qua từng tắc da tắc thịt của cô.

Trong giọng nói trầm thấp, có một chút gì đó, làm cho cô không thể nhúc nhích, tim đột nhiên đập nhanh, hô hấp đột nhiên ngưng lại.

Khi Khuyết Lập Đông dùng ánh mắt thể này nhìn cô, đầu óc cô chỉ còn lại hai chữ trống rỗng!

“Mười phút nữa dọn bữa tối.” Khóe miệng anh nhếch lên, nhìn khuôn mặt nhỏ ngây ngốc kia, để lại một câu ra lệnh rồi xoay người rời đi.

“Cái gì? Bữa tối? À, bữa tối là bánh kẹp rau sà lách và thịt gà hun khói, còn có canh dưa...” Cô vội vàng báo cáo, một mảnh vải bông bay đến trùm lên mặt, che khuất tầm mắt, toàn bộ thế giới thoáng chốc thành một mảnh tối đen.

Ồ, cái gì đây?

Từ một góc tối khác, truyền đến thanh âm cực kỳ cực kỳ không hồn không giận của anh.

“Cái này mà là bữa tối sao? Đừng cho tôi ăn ba cái thứ rau dưa đó, rau sẽ giắt vào kẽ răng, cô gái, tôi muốn ăn thịt!” Không ăn thịt, làm sao có thể lực?

“Ăn kiêng sẽ có ảnh hưởng tốt đối với sức khỏe.” Cô đáp lại, tiện tay kéo mảnh vải trên đầu xuống, thế giới lại khôi phục ánh sáng, nhìn lại mới thấy cái cà vạt buổi trưa cô tự tay thắt cho anh, bây giờ một lần nữa trở lại trong tay cô.

Aiz, xem ra, công việc của cô lại phải tăng thêm rồi. Cô cần phải dạy anh, cởi quần áo phải treo vào vị trí nào mới được.

Chỉ là, đôi mắt trong veo vừa mới chuyển sang phòng khách, liền nhìn thấy kia cái áo vest vừa mới mặc có vài tiếng đã bị ném ra ngoài, rơi đầy trên mặt đất như những mảnh vải rách. Sau đó, áo sơ mi, thắt lưng, kẹp áo, quần dài tất cả cũng bay ra theo, nằm rải rác theo bước anh đi, một đường tới phòng ngủ.

“Khuyết... tiên... sinh!”

Tiếng thét chói tai cao vút, thoáng chốc vang vọng đến tầng mây.

Đề Oa nắm chặt đầu ngón tay, miếng bọt biển trong tay đang dùng để chà sàn, nay phải đứng ra chịu trận, phát ra một tiếng “phụt” thấm thiết, một lượng lớn xà phòng tẩy trắng ra ngoài.

Cô tức giận đến mức lông tơ toàn thân đều sắp dựng thẳng!

Cho dù là quần áo mới mua mặc vào sẽ không thoải mái, nhưng mà anh cũng không cần phải vội vàng biểu diễn màn mãnh nam thoát ý như vậy chứ, trước mặt cô mà cứ trơ mặt cởi hết ra như thế, làm như bộ quần áo này biết cần người vậy?

Hơn nữa, cho dù anh yêu thích tự nhiên, thích trần truồng ở nhà, nhưng mà lúc này, trong nhà còn có cô nữa mà! Cô vẫn còn là con gái chưa cưới chồng, cứ kéo dài như vậy, lỡ như cô nghiện... ách, không không không, lỡ như hư mắt cô, thì làm sao bây giờ?

Hai chân anh bắt chéo, trên mặt ba phần khó chịu, bảy phần không kiên nhẫn, vẫn ghi hận trong lòng chuyện bữa tối cô chỉ cho anh ăn một cái bánh kẹp.

Cô liên tục hít sâu, sau một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình.

“Phiền anh, mặc quần áo vào.”

“Tôi có mặc quần áo.” Anh thần nhiên nói.

Lại “phụt” một tiếng, trên miếng bọt biển càng phun ra nhiều nước xà phòng, thanh âm của cô lại cất cao thêm vài nấc.

“Khuyết tiên sinh, cái đó chỉ có thể gọi là quần lót, không thể xem như quần áo. Anh như vậy đối với tôi mà nói, không khác gì quấy rối, mời anh nhặt hết quần áo lên, trở về phòng thay bộ đồ thích hợp.”

Anh hừ một tiếng, xem yêu cầu của cô như gió thoảng bên tai, quay đầu bước đi, không thèm đáp lại lời dọa dẫm của cô.

“Nếu anh không chịu phối hợp, tôi sẽ đình công không nấu thức ăn nữa, sau này đành phải mời anh tiếp tục ăn trứng cuộn của A Chính.” Cô không chịu buông tha, ở phía sau lưng anh giương cao giọng nói.

Anh dừng lại, chậm rãi quay đầu, tức giận nheo mắt.

“Em dám uy hiếp tôi?”

“Anh từng đồng ý, quy tắc trò chơi tự tôi quy định.” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ, dưới cái nhìn chăm chăm của anh vẫn kiên trì không chịu nhượng bộ.

Sau một lúc lâu, Khuyết Lập Đông tuôn ra một tràng mắng chửi, đầu hàng nhặt lên đồng quần áo đắt tiền đầy đất, xoay lại tặng cho cô một ánh mắt hung tợn, rồi tâm không cam lòng không nguyện bước vào phòng ngủ.

Đôi môi đỏ hồng của Đề Oa nhếch lên, bày ra một nụ cười đắc ý, thỏa mãn.

Hắc hắc, thật tốt quá, cô thắng một ván nhỏ rồi!

* * *

Những ngày bình an vô sự, cũng kéo dài được một khoảng thời gian.

Dưới đôi tay khéo léo của Đề Oa, căn nhà lớn vốn hỗn loạn, lần đầu tiên duy trì được nửa tháng sạch sẽ. Ngay cả thảm cỏ khô héo, dưới sự chăm sóc cẩn thận của cô, cũng trở thành một thảm cỏ xanh tươi.

Cô chẳng những làm hết công việc hoàn mỹ không hề sót mẻ, lại còn vừa đấm vừa xoa, kiên trì muốn anh phải phối hợp, nào là không cho anh không mặc quần áo, không cho anh mang giày vào nhà, không cho anh ném giấy rác khắp nơi, không cho anh làm hỗn loạn chồng sách báo và tư liệu mà cô vất vả lắm mới vả phân loại được...

Tuy rằng, cô gái nhỏ này có một đồng “không cho”, cả ngày theo sau lưng anh nhắc nhở cầm rơm, nhưng chỉ cần anh hơi lộ ra vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, cô liền dùng đồ ăn để uy hiếp, buộc anh đi vào khuôn khổ.

Những việc này Khuyết Lập Đông đều có thể chịu đựng được, nhưng mà khi anh về đến nhà, bụng đói kêu vang, lại phát hiện trong nhà không có một bóng người, trong bếp thoảng qua mùi hương mê hoặc, nhưng lại không tìm được chút đồ ăn nào, khuôn mặt tuấn tú lập tức suy sụp.

Phía trên cửa tủ lạnh, có một tờ giấy dùng đá nam châm dính lên.

Anh tùy tay giật xuống, nhìn mặt nhũ mào, vội đọc những dòng chữ xinh xắn phía trên...

Khuyết tiên sinh, tôi đưa thịt bò xào đến quán cà phê, mời anh đến nơi này dùng cơm, cảm ơn.

Chết tiệt! Cô dám đem thịt bò xào cho người khác ăn, trong khi chủ nhà là anh đây còn chưa được hưởng thụ!

Anh ném tờ giấy, bước nhanh ra khỏi phòng bếp, “rầm” một tiếng đóng sầm cửa nhà, chạy về phía quán cà phê, vội vã muốn cướp lại món thịt bò xào thuộc về anh.

Trong quán cà phê, một bầu hoà không khí hòa thuận vui vẻ, mỗi khuôn mặt đều lộ vẻ tươi cười thỏa mãn, vui sướng hưởng thụ món ngon trước mắt.

Mà Đề Oa đội cái mũ trùm đầu nhỏ màu hồng, tạp dề chuyên dụng của A Chính, mặc ở trên người cô, xinh đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Cô bưng một khay thịt bò xào, đi qua đi lại trong quán, mức đầy đĩa cho từng người đang há mồm chờ.

“Đề Oa, cho chị thêm một chút đi.” Một cô gái xinh đẹp phong tình vạn chủng, bưng ly rượu lên, tao nhã uống một ngụm rượu đỏ.

“Tôi nhớ rõ, lúc trước không phải là chị từng la hét nói muốn giảm béo sao?” A Chính cười trêu chọc.

Cô gái vuốt ve ly rượu, ánh mắt bắn đến không phải mị hoặc, mà là khinh thường. “Đừng có nói lời làm mất vui.”

Đề Oa mỉm cười, đang định gấp thịt bò sang, bên tai lại đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét.

“Dừng tay!”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn cánh cửa tự động chậm rãi mở ra, thân ảnh cao lớn của Khuyết Lập Đông xuất hiện trước mắt mọi người. Sắc mặt anh tẻ vô cùng, vừa nhìn thấy bộ dạng hung ác kia, cũng đã biết anh đang muốn đòi đồ ăn, đói đến mức khó chịu, nếu không mau chóng cho anh ăn, chỉ sợ sẽ há mồm cắn người.

“Đó là của tôi!” Anh bước vào trong quán, lớn tiếng tuyên bố.

Đề Oa đang cầm đĩa, ngơ ngác đứng ở chỗ cũ, không biết Khuyết Lập Đông đang chỉ vào món thịt bò, hay là chỉ vào cô.

Không biết vì sao, ánh mắt anh nhìn thẳng cô, làm cho cô trong nháy mắt tim đập loạn lên...

“Ách, Khuyết tiên sinh, hoan nghênh đã trở về.” Cô bày ra một nụ cười có chút căng thẳng, đặt khay sang một bên, lấy ra một bộ chén đĩa mới tinh, dọn ra một chỗ ngồi đặc biệt cho anh.

Anh cũng không hề cảm kích, hai chân đứng đĩnh ở chỗ cũ, nói thế nào anh cũng không chịu đi tới bàn phía trước mà ngồi.

“Ách ách, có người đến cướp đồ ăn.” A Chính nhỏ giọng nói, dùng hai tay ôm lấy cái bàn, bảo vệ món thịt bò xào còn sót lại.

Cô gái xinh đẹp mỉm cười, ánh mắt mê hoặc bắn tới một nam một nữ còn đang đứng. “Không, cái mà Sói muốn cướp, chỉ sợ là người.”

Khuyết Lập Đông thần nhiên liếc bọn họ một cái, rồi lập tức quay đầu, vươn tay ra với Đề Oa.

“Đi về.”

Cô chớp chớp mắt, còn chưa hiểu ra chuyện gì. “Sao vậy?”

“Bởi vì em là quản gia của tôi.”

“Rồi sao?”

“Em là của tôi, thịt bò xào kia cũng là của tôi.” Cái quan trọng hơn là, cô không hề keo kiệt chút nào, tặng ồi người nụ cười ngọt, điều này làm cho anh cực kỳ không thoải mái trong lòng!

Đề Oa chán nản.

“Ích kỷ.” Cô thốt ra.

Đôi mắt đen nheo lại, bởi vì lời lên án này, lập tức tóe lửa tức giận.

“Ách, không, tôi là nói, ách, Khuyết tiên sinh đại nhân đại lượng, sẽ không ích kỷ với mọi người như vậy mà?” Cô nhanh chóng sửa miệng, vẻ mặt vô tội nhìn anh, khắc chế cảm giác chột dạ.

Bà lão mắt thấy không khí không tốt, lập tức chống cây gậy đầu rồng bước tới hoà giải. “Lại đây lại đây, đứng ở chỗ này mãi làm gì? Còn không mau lại đây ngồi xuống, nha đầu Đề Oa chưa lại vị trí kia cho cháu đó, phần thịt bò đặc biệt đặt trên lò bếp cũng đã đợi cả buổi rồi, làm ọi người thêm cực kỳ.” Vừa nói xong, bà lão còn nháy mắt với Đề Oa.

Cô lập tức hiểu ý, huỳnh huých chạy vào phòng bếp, dùng khăn ẩm bưng nồi thịt hầm dành cho hai người ăn, đem đến trước khuôn mặt tuần tú đang tối sầm.

Món ngon mùi thơm mê người trước mắt, làm cho tâm tình của Khuyết Lập Đông tốt lên một ít. Ít nhất cũng chứng minh, cô gái nhỏ này không phải là đối xử bình đẳng, anh vẫn được đối xử tương đối đặc biệt.

“Sao em không ở trong nhà, lại chạy tới nơi này nấu cơm?” Anh vẻ mặt cổ quái chất vấn, trong lòng vẫn còn có chút không thoải mái.

Từ trước tới giờ anh không chia sẻ cái gì với người khác.

Nay, anh lại càng không muốn chia sẻ cô với bất kỳ ai. Bất luận là nụ cười ngọt của cô, hay là tài nghệ nấu nướng, tất cả anh đều muốn độc chiếm...

Đề Oa cong môi cười, như là đang trấn an đứa bé cố tình gây sự, vỗ nhẹ bờ vai của anh, một lần nữa kéo anh ngồi xuống.

“A Chính cũng nói, nguyên liệu nấu ăn trong quán tùy tôi dùng sao cũng được, muốn lấy bao nhiêu không thành vấn đề, cái này có thể giúp anh tiết kiệm không ít chi phí ăn uống mà.” Dù sao thì một ngày ba bữa cô cũng phải xuống bếp, nấu đồ ăn ột người, với nấu đồ ăn cho hai mươi người, kỳ thật cũng không khác nhau bao nhiêu.

Mắt thấy anh trai không có động tĩnh, Tiểu Tịch nghiêng người đến bên cạnh bàn, vụng trộm vươn đầu, muốn “nhúng chàm” nồi thịt hầm.

Đây chính là món ăn đặc biệt Đề Oa làm cho anh hai nha! Tiểu Tịch vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, nhin không được suy đoán, thịt bò này có phải ngon hơn hay không.

Đôi đũa từng chút từng chút vươn tới, mắt thấy sắp đụng tới miếng thịt bò lớn nhất...

Ngay giây phút quan trọng cuối cùng, Khuyết Lập Đông vươn tay gõ một cái, chợt nghe “cạch” một tiếng, đôi đũa gãy rời của Tiểu Tịch, bị anh đập như đập muỗi.

“Đau!” Tiểu Tịch kêu thảm thiết một tiếng, bàn tay nhỏ bé lập tức đỏ lên một mảng, đôi đũa cũng rớt xuống đất.

Khuôn mặt nhỏ ai oán ngẩng lên, phát hiện ra anh trai đang cúi đầu, trợn mắt nhìn mình.

“Ô ô, người ta thấy anh hai cũng không ăn, cho nên mới muốn thay anh chiếu cố nó thôi mà!” Tiểu Tịch đầy nước mắt, lết lết bò về chỗ cũ.

Hừ, có quần gia thì rất hay sao, cô cũng sẽ đi thuê quần gia đến!

(Tiêu Ú: yeah :”> chị cứ đi thuê Chiến ca ca về đi :”>)

Cũng có khối người thêm nhõ dài món thịt bò của anh, trong một góc lại phát ra thanh âm. “Có lẽ, Sói cũng không đói mà!”

“A, vậy sao?” Đề Oa tin là thật, bưng nồi thịt bò lên. “Anh thật sự không ăn à? Vậy được rồi, tôi cho người khác ăn. Ai muốn ăn?” Cô xoay người hỏi.

Một ánh mắt hoang dã, lập tức quét một vòng trong quán, bởi vì ánh mắt cảnh cáo đó, không khí hoà thuận vui vẻ thoải mái lập tức biến mất dạng, vẻ yên tĩnh ép người ta thở không nổi.

Khác hẳn tình hình cạnh tranh nhiệt liệt lúc trước, mọi người nhìn thấy sau lưng Đề Oa lộ ra sắc mặt Khuyết Lập Đông, lập tức từ bỏ món ăn ngon, những người đang muốn giành ăn lập tức lắc lắc tay, còn xuất chiêu Lăng Ba Vi Bộ nhanh chóng né tránh, cố gắng giữ khoảng cách với Đề Oa hai mét.

Trong không khí trầm mặc đó, Khuyết Lập Đông đứng dậy, bày ra bộ mặt lãnh khốc giành lại nồi thịt bò trong tay Đề Oa.

Đề Oa lộ ra nụ cười, đứng bên cạnh chỗ anh ngồi không hề rời đi, khi nhìn anh đưa đồ ăn vào miệng, đôi mắt đen lấp tỏa sáng.

“Ăn có ngon không?” Khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, tiến đến trước mắt anh, khẳng khái hỏi rõ ràng để thỏa mãn lòng kiêu hãnh của cô.

Khuyết Lập Đông thoáng gật đầu, sau đó liền vùi đầu vào ăn ngấu nghiến, dùng hành động thành thực nhất để ca ngợi cô.

“Từ từ mà ăn, không ai dám giành với anh đâu.” Cô cười đến mức đôi mắt cong lại như trăng khuyết, tâm tình cực kỳ khoái trá.

“Tôi đi lấy thêm cơm cho anh.” Cô chủ động nói, đứng dậy đi vào phòng bếp, cô biết với sức ăn của anh, nồi thịt bò này chỉ sợ rằng không đủ no.

Còn chưa đi đến quầy bar, cánh cửa tự động một lần nữa mở ra, một người đàn ông Đề Oa chưa từng gặp đang đứng ở trước cửa, ngũ quan bình thường không đặc biệt, vẻ mặt tuy cười nhưng trong lòng không cười, đôi mắt đảo một vòng trong quán, nhanh chóng tìm ra Đề Oa, lập tức đứng yên bất động.

Bên trong quán đột nhiên lâm vào không khí yên tĩnh quái dị.

Người đàn ông đến gần vài bước, nụ cười thâm sâu.

“Đỉnh Đề Oa?” Hắn hỏi, bàn tay bỏ vào trong túi.

“Là tôi.” Vẻ mặt cô hoang mang, xác định bản thân không quen biết đối phương.

“Tốt lắm.”

Người nọ hài lòng gật đầu, đột nhiên rút bàn tay, từ trong túi rút ra một con dao nhỏ vô cùng sắc bén, đâm thẳng tới ngực Đề Oa...

Hết chương 4.

5. Chương 5: Chap 5

Đề Oa còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra, đã bị Khuyết Lập Đông ôm vào trong lòng. Trong khoảnh khắc lưỡi dao đâm vào trước ngực cô, một sức mạnh cường đại kéo cô sang một bên, tránh khỏi phạm vi lưỡi dao quét tới.

Một nhát không trúng, vẻ mặt của gã đàn ông kia trở nên dữ tợn, xông tới không ngừng cố gắng vung con dao đâm về phía trước.

Hành động của Khuyết Lập Đông nhanh như quỷ mỵ, cho dù trong lòng ôm một cô gái, cũng không thể làm chậm tốc độ của anh. Dao vung tới, từng nhát đều bị anh dễ dàng né được.

“Buông dao xuống đi, tao còn có thể ày được toàn thân.” Anh thản nhiên nói, không hề đặt đối phương vào trong mắt.

“Không bằng mày buông cô gái này ra, tao ày được toàn thân.” Gã đàn ông cười lạnh một tiếng, hẳn biết tình huống có chút khó giải quyết, nhưng vẫn không chịu từ bỏ.

Khuyết Lập Đông không bị chọc giận, ngược lại khoe miệng nhếch lên. Nụ cười lạnh băng như loài sói hoang, lộ ra sát ý đáng sợ, trong khoảnh khắc đó, Đề Oa thậm chí phân vân, người nào đang làm cô khiếp đảm hơn.

Chỉ là, tên sát thủ đang vung dao lung tung này, trước khi ra tay đã xác nhận rõ thân phận của cô, rõ ràng là vì cô mà đến. Cô vụn vụn lẩn thật không ngờ, sát thủ lại dám cả gan làm loạn như vậy, lại đuổi giết đến nơi này, dưới ban ngày ban mặt mà dám vung dao, muốn chặt cô thành mười tám khúc.

Bất quá sự tình là vì cô mà ra, cô đương nhiên phải chịu trách nhiệm giải quyết, cho dù sợ tới mức tay chân đông lạnh như băng, cũng phải bước ra thôi, không thể liên lụy những người khác.

“Ách, Khuyết tiên sinh, đây là chuyện của tôi, xin để cho tôi giải quyết, chỉ cần nói chuyện rõ ràng với hắn ta...” Cô còn vọng tưởng giải quyết bằng thương lượng hòa bình.

Đôi mắt đen quét tới cô một cái, không hề buông tay.

“Ngu ngốc.”

A?!

Lúc này cô nghe rõ rồi nha, Khuyết Lập Đông thật sự đang mắng cô ngốc!

“Này, anh nói cái gì thế? Tôi... a...” Lửa giận bốc lên còn chưa phát tiết, cô đã thấy hoa mắt, lại bị anh kéo lấy eo nhỏ, giống như khiêu vũ vài vòng, một lần nữa tránh khỏi công kích trực diện nguy hiểm.

Sát thủ bị xem nhẹ, tức giận muốn nổ tung, phát ra tiếng gầm giận dữ, hung ác bước tới, muốn một người một đao nhanh chóng giải quyết.

Khuyết Lập Đông liếc mắt nhìn, ôm cô gái nhỏ trong lòng thối lui nửa thước, quả đấm sắt đột nhiên đâm xuống mặt bàn.

Ầm!

Một tiếng nổ ầm ầm, cái bàn gỗ đứng ra chịu trận, trở thành nạn nhân đầu tiên, mặt bàn gỗ kiên cố bị đập nát, dao nĩa đồ ăn lạnh canh leng keng nảy lên, ngay cả nồi thịt bò cũng bị chấn động bay lên giữa không trung.

“A, tránh ra, tránh ra!” Tiểu Tịch liên tục hét lớn, quên mình nhảy dựng tới phía trước, ôm lấy cái nồi thịt bò trong không trung. Vừa cứu được đồ ăn ngon đúng như ý nguyện, lập tức ngồi xổm xuống cạnh quầy bar, vui đùa vào ăn.

Hiện trường hỗn loạn thành một đống, gã sát thủ then quá hóa giận, mở miệng văng tục, đuổi giết hai người.

Chỉ thấy luồng dĩa bay lên, tất cả mọi người bị cuốn vào hỗn loạn đều phản ứng nhanh chóng, nhảy vọt dậy, nhìn chuẩn mục tiêu, vươn tay nhanh gọn, phân công hợp tác cứu các món ăn, trong giây lát sau, chỉ thấy mỗi người đều đang miệng ngậm dĩa, đầu đội nồi, hai tay còn chụp được chén dĩa, một bàn đồ ăn ngon cuối cùng cũng tránh được một kiếp, sau hỗn loạn đều bình yên vô sự, ngay cả tô canh cũng không tràn ra nửa giọt.

(Tiu Ú: cứ như làm xiếc... cao thủ cao thủ...)

Vài bộ bàn ghế trở thành nạn nhân tiếp theo, mọi người học theo dân tộc du mục, tự động rời khỏi chỗ ngồi cũ, chọn một bàn trống khác, ngồi xuống tiếp tục cho đồ ăn vào bụng, ai nấy thần sắc thản nhiên, vẻ mặt không có chút căng thẳng nào.

“Chết tiệt!” Gã sát thủ thấp giọng rủa một tiếng, thở hồng hộc, trừng mắt nhìn kỹ, rõ ràng hắn đã ra tay gần trong gang tấc, lại dùng hết toàn lực, nhưng không trúng mục tiêu. Mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quái.

Không khí bên trong, quá bình tĩnh đến mức quỷ dị, ánh mắt những người này làm hấn sợ hãi trong lòng. Khiến cho hấn càng sợ hơn, chính là người đàn ông cao lớn trước mắt, ánh mắt hoang dã thản nhiên lạnh như băng, lại giống như một con sói đang nhìn thẳng con mồi...

Từ một góc sáng sửa truyền đến thanh âm, A Chính bạnh cằm, bắt chéo chân, giọng điệu bình thản như đang nói chuyện về thời tiết. “Được rồi, não loạn đủ rồi, làm cho hấn nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.” A Chính liếc mắt nhìn Đề Oa một cái, bồi thêm một câu. “Để hấn sống, đừng dọa đầu bếp yêu quý của tôi.”

Lời nói còn chưa tan hết trong không khí, trong nháy mắt ánh bạc lóe lên, tất cả mọi người cùng lúc vươn tay ném, toàn bộ dao nĩa bén nhọn xuyên qua không khí, phát ra tiếng vang chói tai...

“A!” Gã sát thủ kêu thảm một tiếng, còn chưa kịp bỏ chạy, đã trở thành Gulliver bị vương quốc người tí hon bắt trời*, hấn bị ghim chặt xuống đất không thể động đậy, toàn bộ dao nĩa đều tránh gây ra thương tích, tuy rằng ghim sâu vào mặt sàn, nhưng không làm gã bị thương đến một cọng lông.

(*đây là câu chuyện về Gulliver lạc đến vương quốc người tí hon, từng có bộ phim Gulliver’s Travels năm 2010)

Mãi đến khi nguy hiểm đã giải trừ, Đề Oa vẫn còn trợn mắt há hốc mồm, trong đầu trống rỗng.

“Em không sao chứ?” Khuyết Lập Đông liếc mắt nhìn cô, sâu trong đôi mắt đen hiện lên vẻ quan tâm khó phát hiện.

“Không, không sao...” Cô liên tục hít sâu, trước hết ngẩng đầu nhìn từ đầu tới chân người đàn ông đang ôm chặt cô, rồi lại nghiêng cái đầu nhỏ, đôi mắt trong veo đảo một vòng trong quán, lướt qua từng khuôn mặt.

Mãi đến lúc này, cô mới chính thức phát hiện ra, bản thân mình hình như đã xông vào một khu dân cư cực kỳ nguy hiểm. So với bọn sát thủ, cư dân trong khu này, ngược lại còn có vẻ sâu xa khó hiểu hơn, những người này nhìn như tầm thường, kỳ thật ai ai cũng thân thủ mạnh mẽ, cho dù bị sát thủ tập kích, vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, chỉ lo cho đồ ăn, lại có thể đánh bại sát thủ ... Ách, không đúng, là ghim chặt xuống đất...

Cánh tay nam tính bên hông, tăng thêm chút sức lực, sức mạnh kiên định này, rõ ràng là muốn trấn an cảm xúc lộn xộn của cô.

Anh ôm lấy cô tràn đầy khát vọng sở hữu, một tay nhặt lên lưỡi dao mà gã sát thủ sử dụng, cặp mắt đen hoang dã nhìn kỹ lưỡi dao, rồi thuận tay gơ lên, vớt cho cô gái trẻ tuổi ngồi ở một góc.

“Từ Được Nhi.”

Cô gái dung mạo thanh lệ thông dong bắt lấy con dao, cúi đầu nhìn kỹ, mái tóc đen dài như tơ vương trên vai, được buộc lại bằng dây buộc tóc màu san hô đỏ.

“Đây là độc tố trích xuất từ ốc tim gà* Nam Hải, có thể giết chết người trong một phần nghìn giây, tốc độ truyền độc thậm chí còn nhanh hơn so với thần kinh.” Trên đời này, không có độc được gì mà Từ Được Nhi không biết.

(*tên khoa học là ốc nón, gọi là ốc tim gà vì nó có đường vân hình trái tim, là loại nọc độc xếp thứ 3 trên thế giới, một giọt nước dãi có thể giết chết 20 người)

Ngay cả Đề Oa chẳng hiểu biết gì về độc được, nhưng nhìn thấy sắc mặt Khuyết Lập Đông trầm xuống như vậy, cũng đoán được loại độc này cực kỳ lợi hại, chỉ cần vẽ ra một vết thương nhỏ trên da, là đủ để cho cô vĩnh viễn câm miệng...

Nghĩ tới tình huống mạo hiểm mới vừa rồi, thân mình mảnh khảnh của cô lại run run, vô ý thức càng vùi sâu vào trong lòng Khuyết Lập Đông.

A Chính nhận lấy con dao nhỏ. “Mẫu Đơn, chị có nhận ra gã này không?”

Cô gái xinh đẹp nhấp một ngụm rượu đỏ rồi nhún nhún vai.

“Khuôn mặt này không có trong bảng Top sát thủ, hấn chỉ là một nhân vật nhỏ vô danh tiểu tốt.”

Bất kỳ sát thủ có chút tiếng tăm nào, nhìn thấy thanh đao cắm ở quảng trường, lập tức sẽ hiểu bước vào đây thì “kết quả không tốt”, đều sẽ xoay người dùng tốc độ như lửa cháy trên mông mà bỏ chạy. Con quỷ sát thủ không may này hẳn là vừa mới hành nghề, tin tức không nhanh nhạy, không biết cư dân nơi này đáng sợ thế nào, nên mới có lá gan xông tới làm càn.

“Vậy sao?” A Chính nhìn gã sát thủ giãy dụa không thôi, lộ ra nụ cười nhợt nhạt. “Mày muốn giết đầu bếp yêu quý của tao, điều này làm cho tao thật mất hứng! Nói, nói cho tao, là ai phái mày tới?”

Gã sát thủ hừ một tiếng, coi như cũng có chút đạo đức nghề nghiệp, cho dù bị bắt cũng phải giữ im lặng.

Chỉ là, A Chính cũng không đánh giá cao phản ứng này.

“Hỏi cho được đáp án!” Chút nghiêm khắc chợt lóe lên rồi biến mất, bị khuôn mặt tuần mỹ hòa ái dễ gần của A Chính che mất.

Từ Được Nhi đứng dậy, từ trong túi thuốc bên người lấy ra một cái kim châm thật dài, tự tay dè lấy bên vành tai gã sát thủ.

“Chỗ này, là chỗ trăm mạch tụ tập lại, cũng là chỗ dây thần kinh cảm giác đau rõ ràng nhất, một châm này, anh sẽ rất thống khổ, hận không thể ngắt được.” Cô gái cẩn thận giải thích.

Sắc mặt gã sát thủ bắt đầu trở nên tái nhợt.

“Châm vào rồi đâm sâu thêm một chút, sẽ xuyên qua võ não, anh sẽ tê liệt toàn thân.”

Trên trán gã sát thủ, chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt vốn kiên định dần dần bị hoảng sợ thay thế.

Tiểu Tịch đang ngồi bên dưới quầy bar, cuối cùng đã ăn sạch nồi thịt bò, huynh huych chạy đến, ngồi xổm xuống bên cạnh, sờ đông sờ tây trên người gã sát thủ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn.

“Được Nhi, chị đừng ra tay, tặng tên này cho em làm thí nghiệm đi, được không?” Tiểu Tịch hai mắt sáng lên, ánh mắt nhìn gã sát thủ, giống như là đang nhìn một con chuột bạch thí nghiệm.

Từ Được Nhi vẽ mặt thương cảm, thành tâm khuyên bảo. “Tin tưởng tôi đi, chết trên tay tôi, khẳng định là thoải mái hơn so với làm vật thí nghiệm của cô ấy.”

Tiểu Tịch bĩu môi.

“Được Nhi, chị nói bậy!”

Gã sát thủ đã sắp phát khóc, toàn thân hắc run run, há to miệng, giống như một con cá thiếu nước không thở được. “Không, không, không cần lấy tôi làm vật thí nghiệm, tôi, tôi, tôi nói là được, là...”

Còn chưa kịp có cơ hội khai ra kẻ cầm đầu đứng phía sau, Khuyết Lập Đông đã bước tới, dùng chân đá một phát lên sau gáy gã sát thủ. Một cú đá này lực đạo không nặng lắm, gã sát thủ lệch đầu sang một bên, rên hừ một tiếng, rồi không phát ra âm thanh nào nữa.

“Đây là chuyện của tôi, các người đừng nhúng tay vào, giao cho tôi xử lý là được.” Anh thần nhiên nói, không muốn để cho người khác nhúng tay.

Mọi người trao đổi cho nhau một ánh mắt, tất cả đều im lặng không nói nữa. Trong lòng bọn họ đều hiểu, Khuyết Lập Đông quyết định một mình giải quyết chuyện này.

Đề Oa lại nhíu mày, vẻ mặt khó hiểu. “Khuyết tiên sinh, anh có nói nhầm không? Đây là chuyện của tôi, không có liên quan tới anh.”

Sự tình là vì cô mà ra, anh thấy việc nghĩa liền hăng hái làm, dưới lưỡi của sát thủ vẫn bảo vệ cô cẩn thận, cô đã cảm động vạn phần, quyết định sau khi về nhà sẽ làm chút đồ ăn để cảm ơn, không ngờ anh còn không chịu dừng tay, lúc này còn mở miệng ôm hết mọi chuyện vào người!

Lời kháng nghị của cô làm cho Khuyết Lập Đông cúi đầu, cặp mắt sắc bén làm người ta tâm hoảng ý loạn, khi nhìn cô, có vẻ ôn nhu hơn một chút.

“Không, chuyện của em đều đã có quan hệ với tôi.” Anh chậm rãi nói, đôi môi nhếch lên, chỉ nói mấy câu đơn giản nhưng còn có ý nghĩa khác. “Đề Oa, tôi sẽ bảo vệ em.”

(*tim bay tim bay*)

* * *

Câu nói của Khuyết Lập Đông là có ý tứ gì?

Đến tận mấy ngày sau, Đề Oa thủy chung vẫn mơ màng, không thể tập trung tinh thần.

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại, câu nói của anh, cùng với vẻ mặt anh khi nói như thế. Càng tệ hơn nữa là, chỉ cần nghĩ tới một lúc, hai gò má của cô tự động sẽ đỏ ửng lên, trong lòng có cả đàn nai chạy loạn.

Bất quá, trong lòng rối loạn thì rối loạn, trong bụng cô vẫn đầy nghi vấn cần giải đáp. Bỏ chuyện cô gặp phải họa sát thân sang một bên không nói tới, chuyện về Khuyết Lập Đông trở thành thứ mà cô chú ý nhất.

Cô đoán không ra nghề nghiệp của anh, chỉ là trực giác cô biết, anh và bản thân cô tuyệt đối không sống chung một thế giới. Thân thủ khí chất hoang dã, như một người đàn ông quen liếm máu trên lưỡi dao, cho dù ăn mặc tây trang phẳng phiu, cũng không giống một thương nhân.

Sói chính là sói, cho dù phủ thêm lớp da dê, cũng không che giấu được thiên tính khát máu...

Phần lớn nghi hoặc cũng chỉ để trong lòng, cũng không có cơ hội để hỏi. Mấy ngày nay, Khuyết Lập Đông cũng không biết là bận việc gì, luôn đi đến gần rạng sáng mới trở về, ăn sạch thấy đáy nồi cơm hải sản mà cô để dành phần lại, sau đó duy trì phong cách trước giờ, để lại nồi bẩn, bàn bẩn cho cô dọn, liền đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Đề Oa cầm lấy miếng xơ mướp, rắc bột đậu tương lên trên, trước hết tẩy sạch dầu mỡ dính trên nồi, rồi mới bắt đầu cọ rửa.

Aiz, người đàn ông này lười biếng như vậy, luôn thích chơi trò anh quảng tôi nhạt với cô, nếu phải hầu hạ anh cả đời, cô khẳng định sẽ mệt đến mức đau thắt lưng hay nổi gai xương sống mất...

Cả đời?!

Bàn tay nhỏ dính đầy bột đậu tương, lập tức dừng động tác, thân hình nhỏ nhắn đông cứng trước bồn rửa chén, để mặc vòi nước chảy.

Ách, trời ạ! Cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì thế? Cô chỉ là một quản gia anh thuê, đợi cho đến khi khế ước chấm dứt, cô sẽ rời đi, làm gì có cơ hội ở chung cả đời với anh?

Chỉ là, cô thật sự lo lắng, một khi không có cô ở đây dọn dẹp, người đàn ông này có phải sẽ lại làm nhà cửa thành một ổ hỗn loạn, lại sống giữa một ổ rác hay không? Nghĩ đến tình cảnh đó, cô phiền não không thôi, cảm xúc như thế này, từ khi cô làm nghề quản gia tới giờ chưa từng có.

Ở trong lòng cô, Khuyết Lập Đông đã không chỉ là một người chủ, cô quan tâm anh, so với những người khác, càng nhiều hơn một chút, càng sâu hơn một chút...

* * *

“Chị Đề Oa, em muốn ăn món điểm tâm ngọt.” Tiểu Tịch ngồi ở bên cạnh bàn, không hề khách khí đưa ra yêu cầu. Lợi dụng địa thế thuận lợi, chỉ cần đói bụng, liền trèo cửa sổ sang, không chút ngại ngùng xin cơm ăn.

Con vẹt màu sắc sặc sỡ bay theo, cũng tán thành. “Bánh flan caramen, caramen! Cạc cạc!” Trước khi bay sang đây dùng cơm, nó cũng đã thay Tiểu Tịch xác nhận thực đơn.

Đề Oa lấy bánh flan ướp lạnh ra, liếc con vẹt một cái, hảo tâm lên tiếng nhắc nhở. “Nhỏ giọng một chút, Khuyết tiên sinh còn đang ngủ, đừng làm âm ỹ anh ấy.”

Toàn thân con vẹt lông chim đều dựng thẳng lên, lập tức bay đến bên cạnh chủ nhân, co rúm lại thành một cục, cũng không quên nhìn sang cửa phòng ngủ, chỉ sợ Khuyết Lập Đông sẽ lao ra, ra tay vặn gãy cổ nó.

Đề Oa ngồi vào bên cạnh bàn, cắn đôi môi đỏ mọng, sau khi suy tư một lúc lâu mới mở miệng. “Chị có chút vấn đề muốn hỏi em.” Cô bày bánh flan, dùng đũa ăn làm môi câu, muốn dụ dỗ lấy đáp án.

“Em sớm biết rằng chị sẽ hỏi.” Tiểu Tịch cầm muỗng, vẽ mặt hạnh phúc mức lớp đường caramen giòn giòn trên mặt bánh.

“Các người rớt cuộc là ai?”

Mấy vấn đề này cô đã ghen trong bụng lâu lắm! Cô vội vã muốn biết thân phận của Khuyết Lập Đông, càng muốn biết vì sao anh phải cất giữ nhiều dao súng như vậy?

Tiểu Tịch ngậm chiếc muỗng trong miệng, bộ dạng vô tội cực kỳ, chớp chớp mắt, suy tư trong chốc lát, mới chậm rãi phun ra một chữ.

“Tần.”

“Cái gì?” Đề Oa khó hiểu.

“Bọn em thuộc về Tần, là thành viên trung tâm của nó.” Tiểu Tịch nói nhẹ nhàng bằng quơ, lại ăn một ngụm bánh. Chỉ là, chuyện mà Tiểu Tịch nói ra miệng một cách thoải mái, lại có uy lực như một quả bom.

Những người có chút hiểu biết, tuyệt đối đều đã nghe qua đại danh hiển hách của tập đoàn Tần. Đó là một tập đoàn sinh hóa khoa học kỹ thuật khổng lồ, có được những nhân tài ưu tú nhất, dụng cụ cao cấp nhất, những nghiên cứu đều là mũi nhọn toàn cầu, chỉ cần tiền bản quyền nghiên cứu hàng năm, đã nhiều đến mức khó có thể đoán được, không cần nói tới lợi nhuận khổng lồ của các loại sản phẩm khác.

Tập đoàn này thâm nhập sâu vào các xí nghiệp, chỉ cần là các xí nghiệp sinh hóa, nghiên cứu khoa học kỹ thuật, không một xí nghiệp nào không chịu ảnh hưởng. Hơn mười năm kinh doanh, tập hợp tiền tài và quyền lực kinh người, ngay cả trụ sở chính ở Nhật Bản, mấy năm nay phạm vi hoạt động cũng giới hạn khắp các quần đảo Nhật Bản, thanh danh lan xa, cơ hồ không ai không biết, không ai không hiểu.

Lúc trước cô thường hay miên man suy nghĩ, thậm chí đoán mò, nghề nghiệp của Khuyết Lập Đông còn đáng sợ hơn sát thủ, chỉ là không ngờ, lai lịch của anh lại kinh người như thế, đúng là thành viên trung tâm của một tổ chức khổng lồ.

“Mọi người trong khu dân cư này, đều là người của tập đoàn Tần sao?” Cô truy vấn.

“Ừc ừm!”

Ông trời ạ, nhóm người này làm cái gì vậy? Vì sao toàn bộ chuyển đến Đài Loan? Dân tộc di cư sao?

Cô nghiêng đầu, nhúu đôi mày liễu, cố gắng tiêu hóa chuyện thật kinh người.

“Ừc, chị đừng nghĩ nhiều, dù sao bọn em không phải người xấu!”

“Chị biết, chị chỉ là lo lắng...”

“Chị lo lắng cho anh hai sao?” Tiểu Tịch hai mắt sáng ngời, cười đến mức gian xảo. “Anh hai nếu nghe được, khẳng định sẽ vui đến phát điên.”

Đề Oa mặt đỏ lên, vội vàng rời khỏi bàn, cầm khăn lau chà đông chà tây, xoay mòng mòng trong phòng bếp, làm bộ như bê bộn nhiều việc, thực ra muốn che giấu xấu hổ trong lòng.

Cô đã lau đến mức sàn bếp bóng loáng, đành mở cửa tủ dưới quầy bếp ra, muốn dọn dẹp lại các thứ bên trong tủ. Chỉ là, mới vừa mở cửa tủ ra, cô liền cứng người.

Vài con gián màu nâu đen, có thể nói là sinh vật đáng sợ nhất trên đời, râu ria đâm tua tủa, lẳng lẳng tùm vào một chỗ.

Mấy ngày liền cô dọn vệ sinh, làm cho phạm vi sinh sống của chúng nó nhanh chóng bị thu hẹp lại, đến đường cùng, chỉ có thể trốn trong chỗ này kéo dài chút hơi tàn, không ngờ lúc này lại bị Đề Oa phát hiện.

Cô toàn thân cứng ngắc, bằng động tác nhẹ nhất, cầm lấy cái dép lê, chuẩn bị tiêu diệt hết.

Đại đội gián trước mắt cảm nhận được sát khí của cô, bị buộc đến đường cùng, chỉ có thể tuyệt vọng phản công, tất cả đều ngẩng cao hai râu tua tủa, run run cánh đầy uy hiếp, sau đó...

Cất cánh!

“Aaa!”

Tiếng thét nữ chói tai, truyền khắp căn nhà, thậm chí còn truyền đi rất xa.

Khuyết Lập Đông nhảy xuống giường, lập tức thanh tỉnh.

“Đề Oa!” Anh hét lớn, hoả tốc lao ra khỏi phòng ngủ.

Một thân ảnh nhỏ nhắn chạy tới, liền lao vào trong lòng anh, da thịt mềm mại nữ tính gắt gao dựa lên, không còn chút khe hở, mỹ miều không thể tưởng tượng được.

“A, có, có, có, có...” Cô sợ hãi, cả nửa ngày không nói ra nổi câu tiếp theo, thân mình run run không ngừng dựa sâu vào trong lòng anh, tìm kiếm sự bảo vệ.

“Nói rõ ràng!” Khuyết Lập Đông ôm lấy cô, ánh mắt hoang dã nhìn quanh bốn phía, lại không phát hiện ra chỗ nào bất thường.

“Có con gián, có con gián!” Cô cuối cùng cũng nói ra được.

Anh nheo mắt lại, trừng mắt nhìn cô gái nhỏ trong lòng, cảm xúc căng thẳng nhanh chóng tan ra, thay vào đó là tức giận. Tiếng thét chói tai quá mức mới vừa rồi làm cho người ta sợ hãi, anh tưởng lại có sát thủ xông tới đánh lén, sợ đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, ai mà biết rằng cái thứ đang dọa cô tới mức mặt mày biến sắc, không phải sát thủ gì, mà chỉ là mấy con gián chết tiệt!

“Con gián có gì đặc biệt đáng sợ?”

“Chúng nó biết bay a!” Gặp con gián bình thường, cô còn có thể cố gắng lấy dũng khí đuổi giết, nhưng mà một khi con gián đã cất cánh, dũng khí của cô liền bay hết, lập tức bị dọa đến mức quăng hết vũ khí, chỉ có thể chạy đi tìm chỗ trốn.

Giữa phòng khách, Tiểu Tịch đang che chở cho bánh flan, không chỗ nào có thể trốn được, bắn ra ánh mắt ai oán, trong lòng thầm oán anh trai trọng sắc khinh mùi, ôm thật chặt Đề Oa, lại mặc kệ để em gái bị con gián tấn công. Còn con vẹt cũng rụt cánh, toàn thân phát run, nhường lại “vùng trời quốc gia” cho bọn gián, còn vô dụng hơn so với chủ nhân.

Khuyết Lập Đông vẫn đeo vẻ mặt bất mãn. “Con gián biết bay thì có cái gì hay?”

Đề Oa tức giận!

“Phải phải phải, chúng nó không có gì hay, anh mới là hay nhất!” Hừ, cô thật muốn xông tới tặng cho anh một cái tát, xoá sạch vẻ mặt chẳng hề bận tâm của anh!

Cô không thể tin, anh làm sao có thể sống bình an vô sự với cái đám “bạn cùng phòng” này, còn làm lơ cho chúng nó ăn uống trưởng thành khỏe mạnh, bây giờ biến thành trung đội gián tập kích bất ngờ giữa không trung, khiến cho dép lê trong tay cô không có đất dụng võ, chỉ có thể chặt vật chạy trốn.

Khuyết Lập Đông đậm mặt liếc hai cô gái nhỏ một cái, xoay người trở về phòng ngủ, lười để ý tới các cô.

Chỉ là, không lâu sau, khi tiếng thét chói tai và tiếng bước chân biến mất, anh đột nhiên phát hiện ra tình huống có chỗ không đúng! Một luồng khói trắng quý dị, len lỏi vào theo khe hở ở cửa phòng không chút tiếng động.

“Làm cái gì quý vậy!” Nằm trên giường còn chưa nóng mông, anh lại lần nữa nhảy dựng lên, cảnh giác bịt miệng bịt mũi, nhanh chóng lao ra ngoài.

Chỉ thấy phía trên tấm thảm xanh ở phòng khách, Đề Oa vẻ mặt kích động, đeo mặt nạ phòng độc, dùng hết sức lực ấn cái bình xịt không rõ là khí gì, xịt ra làn khói phủ đầy căn nhà.

“Chị Đề Oa, phun nhiều một chút, nhanh!” Tiểu Tịch không ngừng cổ vũ, khẳng khái cung ứng nguồn thuốc xịt, giao ra thêm một bình xịt thật lớn.

“Em làm cái gì thế?” Khuyết Lập Đông rống to.

“Giết con gián!” Cô vịn chốt bình xịt tới nấc lớn nhất, làn khói trắng phun ra cuộn cuộn không dứt, trung đội gián tập kích giữa không trung lách tách lách tách rơi xuống, trên mặt đất đầy những con gián, đôi cánh

giật giật, bụng ngứa lên trời, hai râu run rẩy, tuyên bố toàn thể bỏ mình giữa làn khí tấn công không rõ là khí gì.

“Giết con gián? Em suýt chút nữa giết luôn cả tôi rồi!” Anh lớn tiếng rít gào, tức giận bùng nổ, tức giận đến mức trướng mắt biến thành một màu đen. “Tiểu Tịch, em đưa cái gì cho cô ấy hả?” Anh quay đầu chất vấn em gái.

“Ách, chất thí nghiệm của em, chỉ có hiệu quả với con gián, không có thương tổn với con người đâu, chỉ cần dùng nước rửa sẽ trở thành chất vô hại...” Tiểu Tịch rụt đầu, ấp a ấp úng giải thích, càng lùi xa.

Nhìn cô em gái sợ tội rút lui, Khuyết Lập Đông phiền chán cào mái tóc, không thể lý giải vì sao con gái sẽ phát điên chỉ vì mấy con côn trùng không hề có sức sát thương.

“Đề Oa, đủ rồi, dừng tay cho tôi!” Anh nheo mắt, vẻ mặt tức giận ra lệnh.

“Không được, tôi không giống anh, có thể chịu nổi mấy con gián này!”

“Đó là nhà của tôi!” Chết tiệt, anh cũng không muốn biến căn nhà của mình thành phòng chứa khí độc!

“Cũng bởi vì là nhà của anh nên mới có thể nuôi nhiều gián như vậy!” Cô rống trả, bởi vì mấy con gián mà lý trí hoàn toàn biến mất, căn bản quên mất phải giữ lễ phép.

Anh chịu đủ rồi!

Khuyết Lập Đông khuôn mặt nhăn nhó, bàn tay vươn tới, tóm lấy cô như điều hâu quắp gà con, bá đạo giật cái mặt nạ phòng độc xuống, rồi một cước mạnh đá ra thật xa.

“A, anh làm cái gì vậy? Buông tay ra!” Đề Oa giãy dụa, đôi chân đá đá giữa không trung, cả người bị ném ra ngoài thảm cỏ.

“Rửa sạch em.” Anh tuyên bố đơn giản, vịn vòi nước tưới cây.

Sau đó, một vòi nước lạnh như băng ầm ầm đổ xuống đầu cô.

“Khuyết... Lập... Đông!” Cô thét chói tai, tuy rằng ánh mặt trời ầm ập, nhưng đột nhiên bị xối nước lạnh lên đầu, thật sự cũng không chịu nổi. Cô không ngừng rung rung đầu, toàn thân đều ảm ướt, bộ quần áo mỏng kẻ sát da thịt, đường cong mềm mại nhìn rõ không sót cái gì.

Đôi mắt đen đảo một vòng trên người cô, rồi phun ra lời bình phẩm.

“Tốt lắm, em sạch sẽ rồi.”

Người đàn ông này, lại còn dám lộ ra vẻ mặt vừa lòng! Cô hít sâu một hơi, lời mắng mỏ tích đầy trong bụng, chuẩn bị phun ra.

“Anh thật đáng giận, tôi không thể... Ừm...” Những câu mắng còn chưa ra khỏi miệng, lập tức bị một đôi môi cực nóng ngăn chặn, Đề Oa hai mắt mở tròn, trong đầu trống rỗng, đôi môi đỏ mọng chỉ có thể phát ra tiếng ưm bất lực bối rối.

Khuyết Lập Đông hôn cô, đầu lưỡi nóng như lửa tiến vào làm càn trong cái miệng nhỏ anh đào của cô, hưởng thụ môi lưỡi ngọt ngào, dùng phương pháp trực tiếp nhất để ngăn tiếng ồn.

Chiêu này thực sự đáng khinh bỉ, nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu, cuối cùng anh đã tìm được phương pháp tốt nhất làm cho cô gái nhỏ này an tĩnh lại!

Thân hình nam tính cao lớn đến gần, dựa sát thân mình ướt đẫm, chứa đầy khí thể uy hiếp, cả gan làm loạn càng dựa sát vào, nhiệt độ cơ thể nóng hổi làm cho cô run run không ngừng, căn bản đã quên mất phải mắng cái gì.

Ô ô, chiêu này không công bằng a! So với một người ngây ngô trong sáng như cô, bất luận là “tài năng thiên phú” của anh hay là thủ đoạn của anh, đều vượt xa cô nhiều lắm, chỉ là một nụ hôn nhiệt liệt, cũng đã làm cho cô không chống đỡ được.

Ngón tay thô ráp lưu luyến ở cái gáy ẩm ướt của cô, nhẹ nhàng vẽ một đường, dụ dỗ cô càng kích thích, cô rướn người, tư thế thần phục lại càng dễ dàng cho anh ôm ấp, mỗi một tác da tác thịt đều cảm nhận được cái ôm bá đạo mà ôn nhu của anh.

Tiếp xúc như thế này, kỳ thật có thể coi là xâm phạm, nhưng cô cũng đã điên đảo thần hồn, chỉ có thể run run yêu kiều dưới nụ hôn nóng rực của anh, tựa như một đôi tình nhân yêu nhau mấy ngày mấy đêm...

Hết chương 5.

6. Chương 6: Chap 6

Biệt thự Hàn gia, tọa lạc ở nơi phồn hoa nhất giữa thành phố.

Ngôi biệt thự này nằm trên vùng đất đắc địa vàng sang quý nhất thành phố, kiến trúc xa hoa, bốn phía giao thông thuận tiện, cuộc sống tiện nghi đầy đủ, hàng xóm xung quanh đều rất yên bình, trong đó đủ mặt các nhân sĩ nổi danh, cho nên bảo an cũng cực kỳ nghiêm ngặt, cho dù ở trung tâm khu phố náo nhiệt, cũng có thể có được an tĩnh.

Xuyên qua sảnh đón khách kiểu Nhật, bên trong nhà trang hoàng thanh lịch mà ấm áp.

Nơi này không phải là nhà ốc theo kiểu khoe khoang tiền của, mà là một “căn nhà” hàng thật giá thật, mỗi nơi đều để lộ ra không khí gia đình ấm áp.

“Hàn tiên sinh, căn nhà này thật đẹp, thật khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.” Đề Oa từ lúc bước vào bước đầu tiên, đã thích căn nhà này. Cô đi vòng vòng trong phòng khách, nhìn đông sờ tây, căn cứ theo thói quen nghề nghiệp, còn cẩn thận kiểm tra tình trạng nhà vệ sinh.

Chỉ là, cho dù dùng tiêu chuẩn cao nhất để soi mói, căn phòng sạch sẽ này vẫn hoàn mỹ cực kỳ, làm cho cô không có đất dụng võ.

Hàn Ngạo mỉm cười.

“Đây là nhà của vợ tôi.” Nhắc tới vợ, hân hoan cười ôn nhu có thể say lòng người. “Tôi và Sói khác nhau, cậu ta định cư trong khu dân cư, còn tôi thích ở chỗ này.”

“Cám ơn anh đã cho tôi ở nhờ chỗ này.” Cô một mặt nói lời cảm ơn, đôi mắt trong veo liếc Khuyết Lập Đông một cái.

Chỉ thấy anh từ khi bước vào phòng khách, tự tiện đi tới tủ rượu, lấy ra bình rượu ngon đắt tiền nhất, nửa điểm khách khí cũng không biết.

Đến ở nhờ trong nhà Hàn Ngạo, tất cả đều là chủ ý của Khuyết Lập Đông.

Thứ nhất, là vì sát thủ đã tìm tới khu dân cư Trường Bình, an toàn của cô không được bảo đảm. Thứ hai, là bởi vì mấy con gián tàn sát bữa bãi, trước khi bọn chúng tuyệt tích, cô thật sự không có can đảm bước vào nhà anh một bước.

Lâm vào nhiều chuyện như vậy, cô muốn xin nghỉ về nhà, tránh sóng gió cũng tránh luôn con gián, không ngờ người đàn ông này lại kiên trì không chịu thả người, khẳng khẳng cột chặt cô vào bên cạnh. Sau nhiều lần tranh chấp, anh bá đạo ra quyết định, đem cô tới Hàn gia.

Không chỉ như thế, mới bước một bước vào nhà, người đàn ông độc tài này lại mở miệng.

“Em, lại đây.” Anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

“Ách, Khuyết tiên sinh... Tôi nghĩ... không cần...” Cái đầu nhỏ lắc như điên, cô bước lui về phía sau một bước, cố ý giữ khoảng cách an toàn.

Sự cự tuyệt và áp a áp úng làm cho anh cau mày, liền đứng dậy, bước nhanh tới vài bước, đã lôi cô đến trên ghế sofa.

“Aiz a, anh, anh, anh buông tay!” Cô không ngừng giãy dụa, vừa xấu hổ, mặt đỏ bừng, nóng đến độ sắp bốc khói.

Nụ hôn như lửa nóng kích tình lần trước, làm cho cô hoàn toàn hoảng loạn. Cô cố gắng làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ngoài mặt duy trì hòa bình, Khuyết Lập Đông cũng không buông tha cô, chỉ cần có cơ hội, “móng vuốt Sói” kia liền vươn tới phía cô, không chút khách khí tuyên bố quyền sở hữu.

“Kể lại chuyện em muốn ra tòa làm chứng cho rõ ràng.” Anh nói thẳng, trực tiếp đặt câu hỏi.

“Vì sao tôi phải nói cho anh?” Cô thở hổn hển trừng mắt với anh, đôi chân nhỏ vươn ra cố gắng đá anh mấy cái, muốn phát tiết xấu hổ và phẫn nộ trong lòng.

Khuyết Lập Đông sắc mặt trầm xuống.

“Ngu ngốc! Em muốn tìm cái chết sao?”

A, anh lại còn mắng chửi người!

Phần nộ liên tục tăng nhanh, cô càng dùng sức xoay người, giống như con tôm sống bung bung loạn lên, ý đồ muốn thoát ra khỏi kiềm chế của anh.

“Đình tiểu thư, Sói là đang lo lắng cho cô.” Hàn Ngạo ngồi ở một bên, thường thức cảnh hai người vật lộn trên ghế sofa, cuốn lấy nhau như cái bánh ma hoa*. Quen biết đã nhiều năm, đây là lần đầu hắn nhìn thấy Sói khác thường như thế, ngay cả một cô gái nhỏ cũng không đối phó được, khuôn mặt tuần tú nghiêm khắc kia, trong chốc lát sáng lên, trong chốc lát lại tối sầm, thú vị cực kỳ.

(*một loại bánh quăn vào nhau như tóc thắt bím)

Trong lúc thường thức cảnh hay hiếm thấy này, tay hắn cũng không nhàn rỗi, đang cầm lấy khăn bông, lau khô tóc cho đứa con trai vừa tắm rửa xong. Thằng bé mặc bộ áo ngủ có in hình con chó nhỏ, trong tay kéo một túi đồ chơi xếp gạch, xoay lộn xộn dưới bàn tay của cha mình, hưng phấn như thể đám giặc cỏ vừa cướp đoạt được vài thôn.

Đề Oa ngồi trên ghế sofa hai tay bị giữ chặt trên đỉnh đầu, miễn cưỡng xoay cái đầu nhỏ, bức xúc với Hàn Ngạo: “Quan tâm? Mắng tôi ngốc mà là quan tâm sao?”

Thằng bé thừa cơ lộn xộn thoát khỏi bàn tay, Hàn Ngạo lại thuận thực quắp nó trở về, vẫn có thể an nhàn thản nhiên trả lời.

“Đúng vậy.”

Câu trả lời này làm cho cô ngáy ngẩn cả người, giấy dựa cũng trở nên yếu đi.

Bất quá, ngẫm nghĩ lại cũng rất hợp lý, người kiêu ngạo táo bạo như Khuyết Lập Đông, làm sao biết lời ngon tiếng ngọt? Chất vấn tuy thô lỗ, nhưng nói không chừng chính là phương thức duy nhất biểu đạt sự quan tâm của anh.

Nghĩ đến những lời nói và hành động thô lỗ kia, đều là cách mà anh quan tâm, tức giận lập tức tan mất hơn phân nửa. Cô cắn môi đỏ mọng, nghiêng đầu lo lắng.

“Muốn tôi nói rõ ràng cũng được, nhưng mà các anh phải trả lời tôi một ít vấn đề trước đã, khi nào tôi hiểu rõ ràng, sẽ quyết định có nói cho các anh hay không.” Trong lòng cô chứa đầy một bụng thắc mắc, đã sớm muốn tìm một cơ hội, hỏi cho rõ ràng.

Người đàn ông đang lo lắng ngồi bên cạnh cô, sắc mặt lại càng khó coi.

“Sắp chết đến nơi, em lại còn muốn nói điều kiện với tôi?” Anh gầm nhẹ, sắc mặt tối sầm.

“Không hỏi rõ ràng, trong lòng tôi sẽ không thoải mái.” Cô chỉ nói thật, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tò mò. “Tôi biết các anh là người của tập đoàn Tần...”

“Là Đình Cách nói cho cô biết sao?” Hàn Ngạo nhíu mày.

“Không, là Tiểu Tịch nói...” Cô khựng lại trong chốc lát, trừng lớn đôi mắt. “A, đợi chút, chẳng lẽ anh trai tôi cũng có liên quan với Tần?” Cuối cùng cũng hiểu, là anh trai ở giữa giạt dây, cô mới có thể có mối quan hệ với nhóm người này.

“Hắn ta xác thực có liên quan với Tần, chi tiết thì tôi không tiện nhiều lời, cứ để anh trai cô nói cho cô đi.” Hàn Ngạo thần nhiên nói, biết Đinh Cách kia nham hiểm, tuyệt đối sẽ không nguyện ý bị người khác kể rõ chi tiết.

Ánh mắt Đề Oa mở to, cắn đôi môi đỏ, cố gắng nuốt cái tin tức kinh người này.

Oa, xem ra, anh trai giấu diếm cô không ít chuyện nha!

“Vì sao anh được gọi là Sói?” Bỏ qua chuyện Đinh Cách không nói tới nữa, lòng hiếu kỳ của cô chưa được thỏa mãn, lại bắt đầu truy hỏi chuyện Khuyết Lập Đông.

“Ồ chung” lâu như vậy, cô đã quen với nếp sống của Khuyết Lập Đông, nhưng đối với nghề nghiệp của anh thì cô không biết rõ. Chỉ cần cô hỏi vài câu, anh liền ngậm miệng như hến.

Trừ bỏ tư liệu ban đầu cô có, Khuyết Lập Đông không chịu tiết lộ thêm câu nào, cô chỉ có thể dựa vào phản ứng của những người khác, vụng trộm đoán xem anh thần thông quảng đại đến bao nhiêu.

“Đó là biệt danh của tôi.” Anh trả lời đơn giản ngay trọng tâm.

Cô bưng tỉnh ngộ gật gật đầu, nhin không được phát biểu ý kiến. “Vì sao phải lấy cái tên đáng sợ như vậy? Không thể đổi thành Chihuahua* hay là Tarepanda* gì đó sao...” Thấy đôi mắt đen bắn ra tia lửa giận, cô rụt cổ, lè cái lưỡi đỏ hồng, khẽ cười làm cái mặt quỷ đáng yêu. “Ách, tôi chưa có nói gì đâu mà.” Ô ô, dữ cái gì mà dữ chứ!

(*Chihuahua: 1 loài chó, Tarepanda: tên một con gấu trúc hoạt hình của Nhật)

“Em còn có câu hỏi chết tiệt nào nữa?” Về mặt anh mắt kiên nhẫn.

“Hmm, rất nhiều nha.” Mắt thấy phải tận dụng thời cơ, cái miệng nhỏ nhắn hỏi không ngừng như pháo bắn liên thanh.

“Tiểu Tịch cũng từng nói, các anh là thành viên trung tâm của Tần, nhưng tôi còn chưa rõ tính chất công việc của các anh cuối cùng là làm cái gì...”

“Hàn Ngạo và tôi phụ trách vấn đề an ninh trong tập đoàn, cậu ta phụ trách bảo an, tôi phụ trách giải quyết chương ngại.” Anh nói nhẹ nhàng bằng quơ, không hề nhắc tới tính nguy hiểm trong công việc.

Tập đoàn Tần như cây to đón gió, kẻ địch nhiều vô số kể, ngoại trừ trên thương trường anh lừa tôi gạt, còn âm thầm sát hại lẫn nhau cực kỳ hiểm ác.

Mắt cô lại càng trừng lớn hơn, lập tức hiểu ra hàm nghĩa trong lời anh nói.

“A, nói như vậy, anh là vệ sĩ?” Cô dám đánh cá, công việc này khẳng định rất thích hợp với anh, không cần nói gì, anh chỉ cần đi tới đứng phía trước, bày ra khuôn mặt lãnh khốc đàng đàng sát khí, đã đủ để cho người ta sợ vỡ mật, cần gì phải ra tay?

Trong tập đoàn Tần, cả hai người đều là nhân tài nổi tiếng bảo đảm an toàn cho chủ tịch, nhưng lại bị câu nói ngăn ngừa của cô giáng cấp thành kẻ cầm dao bổ dừa hầu xử trí mấy tên côn đồ.

“Được rồi, em biết quá nhiều rồi.” Anh hít sâu một hơi, thanh âm căng lên, gằn từng chữ, hiển nhiên tính nhẫn nại đã không còn bao nhiêu. “Bây giờ, mau nói cho rõ ràng cái chuyện chết tiệt kia!”

Đề Oa chớp chớp mắt, kỳ thật vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng nhìn sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, cô rất thức thời thu hồi câu hỏi, ngoan ngoãn đáp lại.

“Ách, đừng tức giận, tôi nói là được mà.” Cô vươn bàn tay nhỏ, vỗ nhẹ lên khuôn mặt lãnh khốc, rồi dùng đầu ngón tay xoa xoa đôi lông mày đang nhíu chặt của anh.

Bàn tay nhỏ kia như có ma lực, chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, có thể mang đi hết tất cả táo bạo và mất kiên nhẫn. Anh nhếch đôi môi mỏng, không nói một lời chỉ nhìn cô chăm chăm, sâu thẳm trong đôi mắt đen lóe lên ánh lửa cực nóng, mềm mại phủ lên thân thể cô.

Cô không để ý đến ánh mắt nồng nhiệt chọt lóe lên rồi biến mất kia, chỉ nghiêng đầu cố gắng nhớ lại.

“Sáu tháng trước, qua lời giới thiệu, tôi đến nhà Tô Chiêu Nghiệp đảm nhiệm làm quản gia ngân hạn.” Vừa nhớ tới gã đàn ông ác liệt vô sỉ kia, Đề Oa liền cảm thấy chán ngán.

Tô Chiêu Nghiệp sống trong một tòa cao ốc, quen biết rất nhiều người trong giới chính trị và thương mại, cũng được xem là một người nổi tiếng. Bên ngoài mặt mũi hiền lành, đi đầu trong những công việc từ thiện, lên truyền hình cũng đều bày ra khuôn mặt tươi cười, nhìn qua là một người lương thiện hạng nhất, nhưng thật ra là một kẻ hung tàn ác bá, âm thầm làm không ít việc thiếu đạo đức, nhiều năm nay đã vơ vét không ít của cải.

“Trong lúc em làm việc đã thấy cái gì?” Anh hỏi.

“Hmm, rất nhiều nha! Vợ vét tài sản, hối lộ, uy hiếp, gian lận...” Cô kể một hơi, lên án một chuỗi tội danh thật dài, sau đó hạ kết luận. “Tóm lại, chỉ cần là chuyện xấu, hắn ta đại khái đều làm đầy đủ.”

Quản gia rất dễ dàng bị xem nhẹ, nhưng thường cũng là người biết được nhiều bí mật trong nhà nhất. Không ai để ý đến cô, cô nhìn thấy mọi chuyện xấu của hắn, còn vụng trộm ghi chép lại.

Hai người đàn ông trao đổi một ánh mắt, biểu tình trên mặt có chút đăm chiêu.

“Hơn một tháng trước, có vị cảnh sát Trần tới tìm tôi, nhờ tôi giúp đỡ...”

Khuyết Lập Đông cắt ngang lời cô, đôi mắt đen nheo lại, lông mày càng nhíu chặt.

“Em liền lập tức đáp ứng, còn hứa hẹn sẽ ra toà án, tuyệt đối sẽ trình bày rõ mọi việc?”

“Đương nhiên, đây là nghĩa vụ vì nước vì dân mà!” Đề Oa nắm chặt tay, trả lời như chém đinh chặt sắt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn lấp lánh ánh sáng chính nghĩa.

Giọng nói trầm thấp, trong nháy mắt biến thành tiếng rít gào đầy tức giận.

“Nghĩa vụ con mẹ nó! Ngu ngốc, cái đầu em không có não sao, không biết nghĩ tới cái mạng nhỏ của mình sao?!” Nghe thấy cô tự mình nhảy vào nguy hiểm, anh tựa như nuốt phải mấy trăm ký thuốc nổ, lập tức nổ tung.

Thanh âm oanh tạc thật lớn làm cho cô giật mình nhắm mắt, rụt đầu lại như con chim nhỏ, trong tai vẫn còn tiếng vọng ong ong. Bị mắng xong, cô tức giận quật cường ngẩng đầu, đôi mắt trong veo trừng anh, bộ ngực tròn trịa căng vì phẫn nộ mà phập phồng, tạo thành cảnh xuân tuyệt vời đẹp mắt.

“Khuyết tiên sinh, xin anh nói chuyện khách khí một chút! Đầu tôi có não, cũng không phải là kẻ tàn phế. Còn nữa, tôi đồng ý ra tòa có cái gì không đúng? Tuy rằng nguy hiểm một chút, nhưng mà tà không thể thắng chính, người tốt luôn luôn thắng a!” Có thua cũng không được đánh mất nghĩa khí, thanh âm của cô cũng không nhỏ.

Khuyết Lập Đông cười lạnh một tiếng.

“Đợi cho đến khi em bị sát thủ xé thành bốn mảnh, chúng ta sẽ thảo luận lại vấn đề này.”

Hiệu quả của lời uy hiếp này có thể sánh bằng một thau nước lạnh, nhiệt huyết sôi trào của cô toàn bộ nguội ngắt, cô cắn môi đỏ, không nhin được mà phát run vì hình ảnh đáng sợ mà anh miêu tả.

“Khuyết... Lập... Đông, anh dám uy hiếp tôi? Nói cho anh biết, bốn cô nương cũng không phải bị dọa dẫm, tôi...” Cô chìa ngón trở mảnh khảnh, mỗi khi gào lên một chữ, lại đâm vào anh trong ngực một chút.

Đáng tiếc là, những lời mắng chửi còn chưa nói xong, cổng nhà bị đẩy ra, một cô gái thanh lệ bước vào, bộ dạng Đề Oa nghe rằng trợn mắt mắng chửi người, đều bị nhìn thấy không sót cái gì.

“Ông xã, em về rồi. A, hôm nay có khách sao?” Tả Hương đứng ở cổng nhà, kinh ngạc nhìn mọi người trong phòng khách.

Đề Oa hoảng sợ, vội vàng thu hồi ngón trở, nhảy ra khỏi người Khuyết Lập Đông. Cô bày ra khuôn mặt tươi cười thân mật, hai tay đặt lên đầu gối, giống như một thiếu nữ nhu thuận đang ngồi nghiêm chỉnh, muốn cứu vãn một chút hình tượng.

“Là Sói và bạn gái cậu ta. Nhà cậu ta có chút vấn đề, cho nên đến ở nhờ nhà chúng ta.” Hàn Ngạo trả lời.

“Bạn gái của Sói? Thật ngạc nhiên nha, em chưa từng thấy Sói có bạn gái bên cạnh.” Tả Hương xoay người cởi giày cao gót, thân hình nhỏ nhắn liền thấp đi nhiều, phải đứng trên cái ghế nhỏ mới có thể cao đến mặt ông xã.

“Mẹ!” Bé trai hoan hô một tiếng, ném đồ chơi nhào vào lòng Tả Hương, chu chu môi, mãnh liệt ôm chặt lấy mẹ, nhiệt tình hoan nghênh mẹ tan việc về nhà.

“Bọn anh đang nói chuyện, chắc phải một lát nữa mới xong.”

Tả Hương gật đầu, nghe được ý tứ trong lời nói của chồng. Cô ôm con, lộ ra nụ cười mỉm. “Vây em vào phòng sách đây, chờ sau khi anh xử lý chuyện xong, chúng ta còn phải bàn xem bữa tối mọi người muốn ăn cái gì.” Cô bước vào phòng sách, cố ý tránh cuộc nói chuyện giữa mọi người.

Bọn họ nói chuyện rất đơn giản, lại để lộ ra sự ăn ý thâm sâu, ánh mắt hướng về đối phương, nóng rực làm cho người ta đỏ mặt, vợ chồng hai người ân ái không thành lời, Đề Oa nhìn thấy, trong lòng dâng lên hâm mộ sâu sắc.

Một câu ra lệnh ngắn gọn, cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Em cũng vào đó đi.”

“Ồ?”

“Tôi nói, em cũng đi vào phòng sách chờ đi.” Khuyết Lập Đông khoanh hai tay trước ngực, mặt không chút thay đổi ngạo nghễ nhìn cô.

“Vì sao?”

“Chuyện còn lại em không cần biết.” Anh có ý định đặt cô ở ngoài câu chuyện, không cho cô biết nhiều, sau khi hỏi ra manh mối từ miệng cô, liền lập tức qua cầu rút ván, vội vã ném cô vào trong phòng sách luôn.

Biết càng nhiều, thì cô càng nguy hiểm. Thay vì để cho cô gái nhỏ này dần thân vào nguy hiểm, chi bằng hoàn toàn giấu diếm, ngăn cách cô ở bên ngoài mối nguy hiểm này.

Đề Oa thở hắt vì kinh ngạc, không thể tin được anh lại muốn giấu diếm cô!

“Tôi không cần biết? Anh có lầm không? Người được yêu cầu ra tòa làm chứng là tôi, người chịu uy hiếp cũng là tôi, việc này không thoát được liên quan với tôi, tôi có quyền được biết các anh muốn làm như thế nào a!” Cô cao giọng kháng nghị, tranh thủ tham gia cơ hội nói chuyện này.

Kháng nghị không có hiệu quả, anh vẫn duy trì thái độ như cũ.

“Tôi xử lý là được.” Anh lạnh nhạt nói, túm cô vào phòng sách, gật đầu với Tả Hương vẻ mặt đang đầy hứng thú. “Tạm thời giúp tôi coi chừng cô ấy, đừng cho cô ấy đi ra ngoài.”

“Khuyết Lập Đông, tôi cảnh cáo anh, không được xách tôi nữa, tôi là người, không phải là hành lý!” Cô vươn bàn tay nhỏ, nhéo mạnh vào cánh tay anh, trừng phạt hành vi ác liệt của anh.

Mất thấy bộ dạng “dông dạc” của Đề Oa, Tả Hương nhắc đôi mày liễu, ôm con lui về phạm vi an toàn phía sau. “Tôi nghĩ, tôi không có khả năng ngăn được cô ấy đâu.” Tả Hương thành thực trả lời, vẻ mặt không khác gì chồng, vừa tò mò lại vừa cười cười.

Một người đàn ông như Sói, lại giữ một cô gái bên cạnh mình, cũng chỉ có một ý nghĩa duy nhất. Tuy rằng anh không nói rõ, nhưng trong lòng vợ chồng Hàn gia đều biết rõ ràng, dễ dàng nhìn ra, anh hoàn toàn “đối xử đặc biệt” với cô gái nhỏ này, tính tình táo bạo, độc tài bớt lại một chút trước mặt cô.

Thay đổi như vậy tuy rằng không rõ ràng, nhưng đã đủ làm cho vợ chồng hai người được mở rộng tầm mắt.

Đề Oa bị xách lên giữa không trung vẫn còn đang kháng nghị.

“Này, Khuyết Lập Đông, anh có nghe không vậy? Này, anh dám ném tôi vào thử xem, này, anh dám?! Anh thật sự dám...”

Anh dám!

Một tiếng “phịch” vang lên, cô bị ném vào trong phòng sách giống như con búp bê vải, mông đập mạnh xuống đất, nhất thời đau đến quên cả giận, nước mắt dâng lên, suýt chút nữa đã òa khóc.

Oa, tên đáng ghét này dám đối đãi cô như vậy!

Cô nắm chặt quả đấm, hít sâu một hơi, ngưng tụ sự phẫn nộ, chuẩn bị mắng anh, lại đúng lúc nhìn thấy anh cầm lấy ghế dựa đi đến chặn trước cửa, tiện tay đóng cửa lại.

“A, không được, không được đóng cửa a! Này, anh...”

Rầm!

Lời còn chưa nói xong, cánh cửa gỗ điêu khắc tượng cảnh đào đã đóng sầm thật mạnh trước mặt cô.

* * *

Cho dù là ở giữa thành thị, bên trong biệt thự Hàn gia vẫn có thể yên tĩnh.

Tạp âm đều bị ngăn cách bên ngoài, cái duy nhất có thể làm cho người ta cảm giác được đang ở trong thành thị chính là bên ngoài cửa sổ, ngàn vạn ánh đèn sáng như ngọc bảo thạch.

Đề Oa đã tắm rửa xong, thay áo ngủ.

Áo ngủ mới tinh, nhưng mà đã sớm được giặt ủi, quần gia nơi này ngay cả chi tiết nhỏ nhỏ cũng đều chú ý tới. Tơ lụa màu đỏ mềm mại cực kỳ, ma sát vào da thịt thật thoải mái, càng tôn lên làn da trắng nõn phần hồng của cô.

Chỉ là, cho dù mặc vào bộ áo ngủ xinh đẹp, tâm tình cô vẫn không tốt.

Khuyết Lập Đông lại dám nhốt cô vào trong phòng khách, tự mình nói chuyện với Hàn Ngạo, mãi đến khi mọi việc đều đã bàn bạc thỏa đáng, mới nhắc ghế dựa ra, mở cửa thả người. Lúc cửa phòng sách được mở ra, Tả Hương đã đọc xong hai quyển sách cho đứa con trai, còn Đề Oa ngồi ở trước cửa, gõ cửa đến mức hai tay phát đau.

Người đàn ông này quả thật hạ quyết tâm một tay che trời, ôm hết mọi chuyện của cô mà giải quyết sao? Không được không được, nói thể nào đi nữa, chuyện Tô Chiêu Nghiệp có liên quan tới cô, toàn bộ câu chuyện cô phải tham gia mới được!

Thân hình nhỏ nhắn bước vào phòng dành cho khách, cởi áo ngủ, chậm rãi tìm móc áo treo lên, rồi đi đến bên giường, đặt mông ngồi xuống. Có một mặt vừa nghĩ, phải dùng phương pháp gì mới có thể tham gia vào, không bị anh bỏ rơi bên ngoài, một mặt thông dong đuổi người...

“Em chậm quá!” Thanh âm không hồn không giận vang lên.

Trên giường có người?!

Cô vừa ngã người được một nửa, toàn thân liền cứng ngắc, duy trì tư thế kỳ quái, thật chậm rãi, thật chậm rãi quay đầu lại, phát hiện rõ ràng một khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, cái giường lớn đã sớm bị một thân thể nam tính cao lớn chiếm mất hơn phân nửa.

“Đây là giường của anh sao? Tôi đi nhầm phòng à?” Về mặt cô hoang mang, len lén nhích mông, chuẩn bị nhảy xuống giường.

Aiz, đều do căn nhà này quá lớn, cô mới đến đây, không rõ phương hướng, hơn nữa lại còn bị Khuyết Lập Đông làm cho tức đến muốn ngất, nên mới đi nhầm phòng, lên nhầm giường.

Mới nhích được mấy centimet, bàn tay ngăm đen liền phóng đến như tia chớp, giữ chặt áo ngủ màu đỏ, sợi vải mềm mại bị kéo căng ra.

“Em không đi nhầm.” Anh cực kỳ bình thản nói.

“Như vậy, là anh đi nhầm sao?” Cô càng hoang mang.

“Không, tôi cũng không đi nhầm. Tôi đang chờ em.” Khuyết Lập Đông nheo đôi mắt đen, nhìn chằm chằm thân thể xinh đẹp của cô. Ngọn lửa nóng rực trong mắt, làm cho không khí cũng trở nên nóng theo.

Cô theo bản năng che ngực, đở bình mặt dưới ánh mắt của anh. Cái áo ngủ này tuy rằng cái gì nên che đều đã che, nhưng cổ áo thấp, vẫn lộ ra một bầu tuyết trắng non mềm, hơn nữa vải dẹt mỏng, dưới ngọn đèn, dáng người linh lung mơ hồ có thể nhìn thấy được, cực kỳ mê người.

Ánh mắt anh nhìn cô, khát vọng nhiệt liệt, giống như anh đang rất đói bụng rất rất đói bụng, mà cô vừa vịn chính là một bữa đại tiệc phong phú.

Tiếng chuông cảnh báo trong đầu Đề Oa vang lớn, sức tưởng tượng trong đầu bay xa vạn dặm, mỗi một hình ảnh hiện lên trong óc đều làm cho cô xấu hổ đến khó hô hấp.

Ách, không thể nào, cô còn đang nổi nóng, anh lại lên giường của cô, còn dùng ánh mắt này nhìn cô. Ách ách, anh không phải là muốn...

“Đã trễ thế này, tôi, tôi đã sắp mệt chết rồi, có chuyện gì chúng ta ngày mai rồi nói sau!” Cô sử dụng chiến thuật kéo dài, vọng tưởng muốn chạy trốn khỏi miệng Sói, cái miệng lại miến cưỡng nhích thêm vài centimet. “Ách, như vậy đi, cái giường lớn này nhường cho anh, tôi sẽ tìm chỗ khác ngủ.” Ngủ ở đâu cũng được, chỉ cần không ngủ với anh là tốt rồi.

Cô có dự cảm, một khi nằm cùng anh trên một cái giường, ngủ chính là việc mà bọn họ ít có khả năng làm nhất.

Roẹt...

Tiếng vải vóc bị xé rách, làm cho toàn thân cô đông lại, đôi mắt đen chuyển xuống nhìn áo ngủ, hoảng sợ phát hiện ra cái áo ngủ đã sắp bị anh xé rách. Cái khe hở một đường kéo dài lên trên, ngay cả đường ren trên quần lót nhỏ của cô, lúc này cũng có thể thấy được mơ hồ.

“Tôi, tôi, tôi cảnh cáo anh lập tức buông tay...” Cô cắn môi, chỉ sợ nếu tiếp tục nhích đi, áo ngủ sẽ bị xé rách luôn.

“Tôi không buông.” Anh quả quyết cự tuyệt, dùng tay giữ lấy cằm cô, bá đạo nghiêng người lên trước, đôi môi bạc chọt in dấu lên đôi môi đỏ mọng, nhắm nháp của hương vị ngọt ngào cô.

“Ưm...” Cô trừng lớn mắt, còn chưa kịp kháng nghị, lời nói đã bị anh nuốt mất.

Tia lửa vui sướng lóe lên trong lòng, đầu lưỡi linh hoạt bá đạo của anh, mãnh liệt xâm lược cơ thể cô, đốt cháy toàn thân nóng lên, không tự chủ được mà run run.

Nụ hôn của anh kích tình như thế, bắt chước vũ điệu giao hoan của nam nữ, trêu đùa cùng lưỡi cô, cô ngay cả xương cốt cũng muốn mềm ra, hai tay chống trên lồng ngực rắn chắc của anh, cảm nhận đôi môi kịch liệt mút cắn.

Đề Oa bị hôn đến mơ mơ màng màng, e lệ vòng tay giữ lấy cổ anh, đáp lại bằng một động tác ngược ngịu. Hành động lấy lòng anh, cô có thể cảm nhận được, cảm giác dao động trên người trở nên càng nóng...

Nụ hôn triền miên, mê hoặc làm cho cô mất hồn, khi môi anh chuyển xuống cổ, cô đã thở gấp, trong đầu trống rỗng.

“Đề Oa.” Anh nhẹ giọng nói, chậm rãi cắn cô, ngón tay cẩn thận lướt qua da thịt.

Cô co rúm lại, càng run rẩy.

“Dạ?”

“Anh muốn em.”

Ba chữ đơn giản, làm cho cô đang tê dại trên chín tầng mây, bị chấn động rớt xuống thực tế.

Anh muốn cô... Anh muốn cô... Anh muốn cô...

Ba chữ này quanh quẩn trong đầu Đề Oa, càng lúc càng lớn, càng lúc càng tới gần. Cô toàn thân căng cứng, tay chân luống cuống, ánh mắt mở thật lớn, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Trong khoảnh khắc sau đó, cô biến thành nữ siêu nhân, cũng không biết vì sao mà có đủ sức mạnh, có thể đá văng vòng tay của anh ra, lăn té xuống giường.

“Em muốn đi đâu?” Khuyết Lập Đông nhắc thân mình cao lớn, không hồn không giận trừng mắt nhìn cô gái nhỏ đang lẩn trên mặt đất.

Cô như là con vật nhỏ lấm vào nguy hiểm, vẽ mặt cảnh giác, chậm chạp mấp máy môi. “Đi đâu cũng được, chỉ cần không ở chung phòng với anh là tốt rồi.”

Rất nguy hiểm! Nếu cứ như vậy, cô khẳng định sẽ bị anh mê hoặc đến mức đánh mất trinh tiết.

Tuy nói thời hiện đại quan niệm thoáng hơn, nhưng cô từ nhỏ đã được gia đình dạy dỗ nghiêm khắc, trước khi kết hôn mà lên giường, trong mắt người ngoài là việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, nhưng đối với Đình Cách là chuyện lớn.

Hơn nữa tình cảm anh em sâu đậm, từ nhỏ Đình Cách đã bảo vệ cô, đến khi lớn, sự ngọt ngào của cô hấp dẫn không ít con trai, nhưng còn chưa chạm vào được, tất cả sau buổi “nói chuyện” với Đình Cách, lập tức đánh trống rút lui, tự động bốc hơi khỏi nhân gian.

Nếu cô thật sự bị Khuyết Lập Đông ăn sạch trên giường, sau khi Đình Cách về nước, tuyệt đối sẽ giận sôi lên!

Đi không tới vài bước, đột nhiên đụng phải chướng ngại vật, cô ngẩng đầu lên, phát hiện ra không biết từ khi nào anh cũng đã xuống giường, chắn giữa cô và cánh cửa, từ trên cao nhìn xuống cô, thân hình ngăm đen cường tráng chỉ mặc mỗi một cái quần lót.

“A!” Cô kêu khẽ, nhanh chóng nhảy dựng lên, còn cầm lấy đôi dép che trước ngực, tạm thời làm lá chắn.

“Em không muốn sao?” Anh nhíu mày.

“Ách... Muốn, muốn cái gì cơ?” Cô phải hỏi cẩn thận đã.

“Làm tình.”

Không đoán được anh sẽ trả lời trực tiếp như thế, cô đỏ bừng mặt, liều mạng lắc đầu.

Đôi mày rậm càng nhíu chặt, không chấp nhận đáp án của cô. “Nếu em không muốn làm tình với anh, sao lại rất hưởng thụ nụ hôn của anh?” Cô gái nhỏ này, không phải bởi vì quá mức thẹn thùng, cho nên mới nghĩ một đằng nói một nẻo đó chứ?

Oanh!

Trên mặt một trận lửa hồng, trừng mắt, trong tay cầm chặt dép lê, nếu không phải lo lắng sự trong sạch sẽ gặp nguy hiểm, cô thật sự rất muốn xông lên phía trước, nhét đôi dép này vào trong miệng anh.

“Anh đừng nói bậy, em, em không có hưởng thụ anh, anh...” Cô ấp a ấp úng, khuôn mặt xấu hổ biến thành quả táo đỏ.

Ông trời ạ, người đàn ông này sao lại nóng vội như vậy, vừa xác nhận cô bị anh hấp dẫn, vừa xác nhận cô thích anh hôn, liền vội vã muốn lên giường, cùng cô... cùng nhau... “chuyện đó”? Ít nhất cũng phải có chút thời gian bồi dưỡng cảm tình chứ!

Khuyết Lập Đông từng bước đến gần, cô liền vội vàng lùi lại ba bước, chỉ là không gian trong phòng có hạn, mới lui không tới vài bước, cô đã bị ép đến bên giường. Cô liếc mắt nhìn tấm khăn trải giường hỗn độn một cái, sau đó đẩy căng thẳng bước dọc theo mép giường, cách xa anh một vòng.

Con Sói lớn hoang dã này tính nuốt cô thế nào đây? Là cắn từng ngụm từng ngụm, hay là hôn từng tấc từng tấc? Cô càng tưởng tượng, mặt càng đỏ.

“Ách, nói thật, em cảm thấy không đúng lúc.” Người đàn ông này kiêu ngạo như vậy, khẳng định sẽ không chịu bị cự tuyệt, cô cố gắng nghĩ ra một lý do uyển chuyển nhất, muốn thuyết phục anh tạm thời dừng tay. “Ách, em nghĩ, chúng ta hiểu biết lẫn nhau còn chưa đủ...”

Những lời này cũng không phải hoàn toàn là lấy cớ, mà là cảm giác thật lòng của cô, cô biết về anh không đủ.

Nếu chỉ là quan hệ giữa chủ nhà và quản gia, cô có thể không cần quan tâm tới công việc của anh, chỉ cần đi làm rồi lãnh tiền lương, đợi cho đến khi hợp đồng hết hạn, phải nộp bước đi là xong. Nhưng xem tình hình này, anh rõ ràng muốn mối quan hệ “tiến thêm một bước”...

Cô cũng không phủ nhận, cô bị anh hấp dẫn. Bởi vì như thế, cô mới muốn hiểu rõ về anh, nhưng anh lại giấu diếm mọi thứ, chỉ cần hỏi tới vấn đề cá nhân, anh liền nói năng thận trọng.

Sói, không dễ dàng tin tưởng người khác. Cô có phải là chưa được anh tin tưởng hay không?

“Cái gì nên cho em biết, anh sẽ cho em biết.” Khuyết Lập Đông bình thản, khéo léo đẩy câu hỏi của cô trở về.

Đề Oa cau mày, trong lòng trộm mắng anh, nhất thời không để ý tới dưới chân, bàn chân trần giẫm lên vật ngủ áo, lập tức trơn trượt...

Cô chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, sau đó một tiếng ầm nổ tung trên đầu, cùng với cơn đau kịch liệt kéo đến, trước mắt cô tối sầm lại, đau đến mức suýt chút nữa ngất xỉu.

“Đau quá!” Cô la lên, nước mắt chảy xuống, bàn tay nhỏ xoa xoa trán.

“Em không sao chứ?” Anh thô bạo chất vấn, cất bước tiến lên, nhưng động tác ôm lấy cô lại cực kỳ ôn nhu.

“Không được đụng vào, đau quá, đau!” Đề Oa đau đến phát giận, không chịu buông tay.

Khuyết Lập Đông cầm tay cô, thông thả mà kiên quyết kéo ra. Khi này cô ngã sấp xuống, vừa vặn đập đầu lên tủ đầu giường, cái trán trơn bóng không chịu nổi cú va chạm, lập tức rách da, máu tươi ầm nóng chảy ra nhuộm đỏ trán.

Anh nhíu mày, cặp mắt nheo lại, đôi môi mỏng thấp giọng phun ra vài câu rửa thắm.

Đêm dài yên tĩnh, tiếng la của cô truyền đi thật xa, không tới vài phút sau, từ cửa truyền đến bước chân, vợ chồng Hàn gia “đặc biệt” đến thăm.

“Đã trễ thế này, hai vị không nghỉ ngơi, còn ở trong phòng luyện tập anh đuổi em chạy hay sao thế?” Hàn Ngạo ở trần, hai tay khoanh lại trước lồng ngực khêu gợi, Tả Hương đi theo phía sau hắn, tò mò ghé đầu vào xem động tĩnh trong phòng.

“Cút ngay.” Khuyết Lập Đông thô bạo quát, chỉ lo chăm sóc cô gái nhỏ trong lòng.

“Đây là nhà của tôi. Cậu là khách, tôi là chủ, chỉ có chủ mới có quyền hạ lệnh trục khách thôi.” Hàn Ngạo thản nhiên nhắc nhở, liếc mắt sang vợ một cái. “Hai người rất âm ỹ, làm cho vợ tôi không thể chuyên tâm.”

Tả Hương cười xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, vươn tay dấm ông xã một cái, thảm oán trách hắn dám tiết lộ bí mật khuê phòng. “Bọn em nghe thấy tiếng Đề Oa, cô ấy làm sao vậy?” Tả Hương hỏi, trên mặt tràn đầy quan tâm.

“Té bị thương.”

“A, đợi chút, em đi lấy thuốc.” Tả Hương xoay người chạy tới phòng khách, rồi lập tức ôm hộp cứu thương về.

“Được rồi, nên trở về phòng thôi.” Hàn Ngạo nhận lấy hộp cứu thương, đứng bất động như núi chắn trước cửa, không cho vợ mình bước vào.

“Để em giúp Đề Oa bôi thuốc...” Tả Hương vẫn là vẻ mặt lo lắng.

“Sói sẽ lo cho cô ấy. Hiện tại, theo anh trở về phòng đi, lo cho ông xã của em này.” Hàn Ngạo đem hộp cứu thương vào phòng, đặt lên tủ đầu giường. “Sói, tất cả cứ tùy tiện dùng, tôi còn có việc phải làm, sẽ không quấy rầy.” Nói xong, hắn ôm bà xã đang đỏ mặt, thông dong rời khỏi phòng.

Khuyết Lập Đông vẻ mặt âm trầm, mở hộp cứu thương, cầm lấy chai dung dịch oxy già giúp cô rửa vết thương, động tác lưu loát nhưng mềm nhẹ, chỉ sợ lại làm đau cô.

“Đau!” Cô khẽ kêu một tiếng, vội vàng thối lui, không chịu bôi thuốc.

“Nhìn một chút.” Giọng nói không kiên nhẫn, nhưng sự quan tâm trong đôi mắt đen rõ ràng có thể nhìn ra. Nhìn anh quan tâm vết thương của mình như thế, đôi mắt cô sáng lên, cắn đôi môi đỏ nhin đau, ngẩng cái đầu nhỏ, toàn thân căng thẳng để yên cho anh bôi thuốc.

Ngoài dự đoán, động tác của người đàn ông thô lỗ này lại rất nhẹ nhàng, nhanh chóng bôi thuốc khử độc, dường như không hề làm đau cô thêm lần nữa. Mãi đến khi anh đóng hộp cứu thương, cô mới phát hiện ra, miệng vết thương đã được xử lý thỏa đáng.

“Lên giường.” Khuyết Lập Đông lạnh nhạt nói, đẩy hộp thuốc sang một bên, ôm lấy vòng eo nhỏ, không phân trần gì liền kéo cô lên giường.

“Ách, lên, lên lên lên...” Cô sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngay cả nói cũng nói không xong, cái miệng lại không ngừng nhích nhích ra bìa giường.

Muốn “lên” cái gì nữa a? Không thể nào, anh kiên trì như vậy sao?

Anh thấp giọng rửa vài tiếng, bàn tay to duỗi ra, kéo Đề Oa về giữa giường, hung hãn ôm vào trong lồng ngực. “Ngu ngốc, em còn muốn té thêm một lần sao?”

Cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể cuộn tròn thân mình, làm một quả bóng nhỏ trong lòng anh. Tuy rằng đã mất đi tự do, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn vẫn nói gì đó rất nhỏ, nhắc đi nhắc lại, giống như con muỗi đáng ghét vo ve.

“Em đang nói cái gì vậy?” Anh nghe không rõ lắm, mắt kiên nhẫn hỏi.

Cô lẩm bẩm lại một lần, thanh âm tuy rằng lớn hơn một chút so với lúc trước, nhưng vẫn không thể nghe rõ nội dung.

“Lớn tiếng một chút.”

Cô lại lẩm bẩm một lần.

“Nói cho rõ ràng đi!” Anh không thể nhin được nữa quát lên.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, vẻ mặt ủy khuất lặp lại. “Em, em, em không muốn, ách, với anh... chuyện đó...”

“Không cần lo lắng, em bị thương, anh sẽ không ra tay với em.” Ít nhất trước khi vết thương trên trán cô khỏi hẳn, anh sẽ kiềm chế dục vọng của mình.

Đề Oa vẻ mặt hoài nghi, xoay qua nhìn anh, thật cẩn thận hỏi lại. “Thật vậy sao? Anh thật sự sẽ không làm gì em nữa?” Đôi mắt trong veo nhìn sâu vào đôi mắt đen u ám, tìm kiếm lời hứa hẹn.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căng thẳng, hít sâu một hơi.

“Đêm nay thì không.”

Sói, không dễ dàng tin tưởng người khác.

Sói, cũng không dễ dàng hứa hẹn. Nhưng một khi đã hứa hẹn, tuyệt đối sẽ không đổi ý.

Đề Oa được hoãn thi hành hình phạt, lập tức thở một hơi nhẹ nhõm. Cô biết anh là người một lời nói đáng giá ngàn vàng, chỉ cần được anh hứa hẹn, sự trong sạch của cô cũng không còn nguy hiểm... Ách, được rồi, ít ra thì đêm nay không có nguy hiểm!

“Hmm, như vậy, anh còn ôm em làm cái gì?” Cô hoang mang hỏi, đảo mắt lên cánh tay sắt trên eo. Nếu anh quyết định đêm nay buông tha cô, như vậy nên buông tay ra, rồi tự động bỏ đi mới đúng a, vì sao lại còn nằm trên giường không chịu đi, bàn tay to kia quấn chặt chẽ, ôm cô không buông?

“Anh và em cùng ngủ.” Về điểm này, anh kiên trì không chịu nhượng bộ.

Ngủ cùng nhau?! Tuy rằng chuyện chỉ cùng nhau ngủ, so với chuyện bị anh ăn sạch sẽ, là kết quả tốt hơn nhiều. Nhưng nghĩ đến phải cùng một người đàn ông, dán chặt vào nhau cùng nhau ngủ, cô vẫn thấy không thích hợp.

“Ách, nhưng mà, như vậy không tốt lắm đâu...” Cái đầu nhỏ ngóc lên.

“Ngủ.” Cái đầu nhỏ bị đè xuống.

“Em quen ngủ một mình...” Cái đầu nhỏ lại lần nữa ngóc lên.

“Ngủ.” Cái đầu nhỏ lại lần nữa bị đè xuống.

Kháng nghị không có hiệu quả, cô rút cục tuyên bố từ bỏ, lùi về một phía giường, ai oán cắn gối, trong lòng vụng trộm mắng anh bá đạo.

Chỉ là, cả một ngày dài, cô thật sự mệt mỏi, sau khi dựa vào lồng ngực rộng rãi của anh mà oán giận một lúc lâu, thân thể của cô từ cứng ngắc dần dần mềm ra, từ vạn phần cảnh giác trở nên không còn đề phòng. Khi cơn buồn ngủ nồng đậm ập tới, cô đã mềm yếu, đắm chìm trong hơi thở của anh mà ngáp dài.

Cái ôm của anh thật ấm áp, thật thoải mái, hơi thở tươi mát dễ ngủ, làm cho cô an tâm, rất an tâm.

Trong lúc nửa mộng nửa tỉnh, cô mơ hồ còn cảm giác được, Khuyết Lập Đông khẽ dịch chuyển thân mình, đôi mắt đen nhìn kỹ khuôn mặt đang ngủ, sau đó nhẹ nhàng cúi người, một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống mái tóc cô.

Về ngoài táo bạo, khó biểu lộ sự ôn nhu, có thể làm cho cô quyến luyến cả đời...

Một đêm đó, anh thật sự không làm gì cô.

Hết chương 6.

7. Chương 7: Chap 7

“Chờ một chút!”

Vừa định mở cửa, một tiếng quát truyền đến từ phía sau, bàn tay Khuyết Lập Đông đang nắm trên ổ khóa cửa, trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng vẫn mở cửa ra.

“Anh muốn đi đâu?” Đề Oa huỳnh huy chạy ra từ trong phòng, nhú mày liễu chất vấn.

“Đi ra ngoài.” Anh cũng không quay đầu lại, lãnh đạm trả lời. “Lập tức sẽ trở về.”

“Không được!” Cô nhảy dựng tới phía trước, tay chân bám lấy cánh tay anh, gắt gao dính chặt không gỡ ra được.

Khuyết Lập Đông nhú mày, cúi đầu liếc mắt nhìn cánh tay nhỏ bé ôm lấy cánh tay mình.

“Em cũng phải đi.” Cô lớn tiếng tuyên bố, giống như cục kẹo đường dính trên người anh, kiên quyết không chịu rời ra nửa bước, một tay ôm lấy anh, một tay kia vội vàng mang giày, khuôn mặt nhỏ tràn đầy kiên quyết. “Anh đi đâu, em phải đi theo đó!”

Người đàn ông này luôn không cho cô lo bất cứ chuyện gì! Cô nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có dính lấy bên người anh, mới là phương pháp trực tiếp nhất mà cũng hữu hiệu nhất. Cô hiểu rõ sinh hoạt của anh, có thể nắm giữ nhất cử nhất động của anh, vừa phát hiện anh muốn đi ra ngoài, lập tức nhảy dựng lên, dù chết cũng bám lấy.

Phải sống chung với một người đàn ông như thế này, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn sống chung cả đời, nên phải chia sẻ lẫn nhau, cô muốn biết tất cả về anh, cho dù là nguy hiểm, cô cũng muốn cùng anh chia sẻ...

Khuyết Lập Đông trầm mặc nhìn cô, không nói một câu.

“Em biết anh muốn đi tìm Tô Chiêu Nghiệp.” Bàn tay Đề Oa nhanh chóng quẩn lấy, còn quấy nhiễu bò lên. “Việc này vốn là chuyện của em, em không thể chuyện gì cũng bị giấu giếm như vậy, nếu anh không cho em đi chung, em tìm cách tự đi một mình!”

Trong lòng anh biết rõ, cô gái nhỏ này một khi quyết tâm muốn nhúng tay, bất luận nguy hiểm thế nào, cũng không suy nghĩ sẽ nhảy vào ngay. Nếu anh lúc này ném cô ra, nhốt cô vào trong phòng sách, đợi đến khi cô tìm được cơ hội, khẳng định sẽ càng làm sự tình trở nên tệ hơn.

Cho cô đi theo, có anh ở bên cạnh, ít nhất có thể bảo đảm an toàn cho cô.

Khuyết Lập Đông nhú mồm, trong lòng thầm rửa vài câu, đành phải mở miệng mà tâm không cam lòng không nguyện. “Muốn đi cũng được, phải nghe lời anh.” Anh không có lựa chọn nào khác!

Đề Oa cong môi, hai mắt sáng ngời, lập tức gật đầu đồng ý.

“Không thành vấn đề.”

* * *

Không thành vấn đề?

Mới là lạ!

Mới bước vào biệt thự tư nhân của Tô Chiêu Nghiệp, đối phó vài tên bảo vệ, đã nghe cô đồng kêu một tiếng, tây than một tiếng, cứ như người bị đánh là cô vậy. Nào là sợ anh xuống tay quá nặng, lập tức về đường cho những người đó bỏ chạy, từ đầu tới đuôi cứ nhắc nhắc nhắc, giống như một nữ tu sĩ đang truyền giáo.

May mắn trong đó có một người nhận ra anh là ai, run run la lên tên của anh, nháy mắt một truyền mười, mười truyền trăm, bọn bảo vệ người người sắc mặt trắng bệch, tay chân phát run, không quá vài giây, đều bỏ chạy không còn một tên, bên tai anh mới thanh tĩnh được một chút.

“Em nhớ rõ vào lúc này, hắn ta hắn là ở trong phòng sách.” Đề Oa nói.

“Phòng sách ở đâu?”

“Đi bên này quẹo phải.” Cô dẫn đầu đi phía trước, đến trước cửa phòng rồi dừng lại. “Đến rồi, chính là nơi này.” Cô đứng ở trước cửa, cũng không quên lễ phép gõ hai tiếng.

Khuyết Lập Đông lại tự tiện đẩy cửa gỗ, trực tiếp bước vào.

“Này, anh sao có thể như vậy, một chút lễ phép cũng không có!” Đề Oa vội vàng đuổi theo, không nhịn được lại tiếp tục nhắc nhở.

Khuyết Lập Đông không để ý tới cô, đứng yên trong phòng sách.

Chỉ thấy ở trong phòng sách, Tô Chiêu Nghiệp vẻ mặt nôn nóng đang bước qua bước lại, căn bản không chú ý tới hai người vừa xông vào, chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, luồng khói trên miệng không hề dứt, một điều rồi lại một điều, biến phòng sách thành một nơi sương khói lượn lờ, tàn thuốc rơi đầy sàn.

Từ khi hỏi ra chân tướng qua lời cô, Khuyết Lập Đông đã bắt đầu hành động. Anh không chỉ bảo vệ an toàn cho cô, còn ra tay diệt trừ nguồn gốc nguy hiểm, đoạn tuyệt đường lui của Tô Chiêu Nghiệp, làm cho gã tứ cố vô thân, chỉ có thể ngồi chờ chết trong căn biệt thự này.

Sức ảnh hưởng của tập đoàn Tần quả thật là không nơi nào mà không nhúng tay vào được, Khuyết Lập Đông chỉ vừa nói tên ra, bọn đồng phạm cấu kết với Tô Chiêu Nghiệp lập tức tranh nhau đi đầu thú, tất cả đều quắp đuôi bỏ trốn, cũng không dám nhúng tay vào nữa, chỉ sợ chịu vạ lây, bị kéo xuống nước cùng với gã.

“Còn chưa có tin tức sao?” Gã lăm bằm lâu bầu, đứng phía trước cửa sổ nhìn trời, ngón tay bất an cầm lấy điều thuốc.

Đình Đề Oa ra làm chứng là bất lợi lớn đối với gã, vì muốn giết người diệt khẩu, chắc chắn cô không có cách nào còn sống mà bước ra tòa, gã bỏ một núi tiền treo giải thưởng, nhờ bọn sát thủ chuyên nghiệp hành động, thay gã giải quyết cô gái này.

Để tránh sóng gió, gã trốn trong biệt thự, nóng lòng chờ tin tức. Chỉ là chờ trái rồi chờ phải, cũng không chờ được tin Đình Đề Oa đã chết, mà toàn nghe thấy tin dữ không ngừng truyền đến.

Chứng cứ gã phạm tội bị công bố ra ngoài, người quản lý vụ án vốn thân quen với gã, cũng không biết là bị ai áp bức, lại dám phản bội gã, đem tài liệu qua phía cảnh sát tự thú. Chứng cứ phạm tội bị thu thập hơn phân nửa, vụ án mà người ta bẽ tắc bấy lâu nay liền được thẩm tra xử lý với tốc độ kinh người.

“Rốt cuộc là thằng chết tiết nào đang âm thầm ra tay?” Gã mắng, khăn trương đến mức tóc đã sắp bạc trắng, lo rằng lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng.

Điều thuốc còn chưa hút hết một nửa, vẫn còn đang cháy, khói bụi tản ra khắp nơi, tàn thuốc rơi thẳng xuống. Tàn thuốc còn chưa chạm vào mặt đất, đã được một cái gạt tàn đón lấy.

“Tàn thuốc phải thả vào gạt tàn.” Thanh âm thanh thúy, ân cần khuyên răn.

Tô Chiêu Nghiệp đang phiền lòng không muốn nghe ai dạy dỗ, ngón trỏ bắn ra, ném điều thuốc lá lên trên bàn, chỗ này cũng đã đầy ắp vô số đầu thuốc.

“Không được ném thuốc lá lung tung!” Tiếng nói dễ nghe lúc này cất cao thêm mấy độ.

Sắc mặt gã nhăn nhó, tức giận xoay người lại, há mồm mắng chửi, bộ dạng giả vờ người lương thiện thường ngày, đã sớm đổi thành ác quỷ dữ tợn.

“Câm miệng! Âm ỹ chết đi được, tao muốn làm cái gì đâu tới phiền mày nhiều lời...” Gã rống đến một nửa, đột nhiên ngậm miệng.

Một cô gái nhỏ xinh xắn, đang cầm cái gạt tàn màu đỏ, huỳnh huých chạy đến bên cạnh bàn, nhìn thuốc lá đầy bàn mà cần nhần.

“Chỗ này rõ ràng là có gạt tàn, vì sao ông cứ phải để tàn thuốc rơi lung tung? Tàn thuốc mà rơi vào khe hở bàn ghế, thì rất khó lau sạch a!” Đề Oa nhíu đôi mày cong, thuận tay rút mấy tờ khăn giấy, bắt đầu dọn dẹp đồng thuốc lá trên bàn.

Aiz, xem ra, sau khi cô tạm rời khỏi công việc, quản gia mới mà Tô Chiêu Nghiệp mời về thật sự không làm hết phận sự, căn biệt thự vốn không nhiễm một hạt bụi, nay đã trở thành bẩn không chịu nổi. Sàn không đủ sạch, trên gạch men còn có vết bẩn, ngay cả phía dưới bình hoa cũng tích một lớp bụi dày, rất nhiều chi tiết đều bị xem nhẹ!

Tô Chiêu Nghiệp ngây người trong chốc lát, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

“Gặp quỷ!” Gã mắng một tiếng, hoài nghi bản thân mình có phải hóa mất hay không. Ắt hẳn bà chết tiết vốn nên bỏ mạng, nay vẫn không bị thương lấy một sợi tóc, thậm chí còn chạy vào trong nhà gã, bắt đầu dọn dẹp mặt bàn.

“Hmm, đừng hiểu lầm, tôi không phải là quỷ, nhìn đi, tôi có chân mà.” Cô lại đứng lên lớn tiếng, kéo cao váy lên một chút, lộ ra đôi chân nhỏ thon dài.

Tô Chiêu Nghiệp thở hốc vì kinh ngạc, giận sôi lên, tức tối bước nhanh về phía trước.

“Mẹ nó, mày lại còn chưa có chết! Tao bỏ một đồng tiền mượn sát thủ giết mày, bọn nó làm cái quái gì vậy? Lại để ày vẫn sống tốt đến bây giờ!” Hai mắt gã đỏ ngầu, biểu tình càng dọa người, như là hận không thể tự tay bóp chết cô.

Cô chớp chớp mắt.

“Tô tiên sinh, xin ngài bình tĩnh chút.”

“Bình tĩnh?” Tô Chiêu Nghiệp thô bạo rống một tiếng, vươn tay tới. “Mày hại tao tới mức này, chẳng những phải trốn ở đây không dám gặp ai, còn phải lo lắng đề phòng, sợ cảnh sát sẽ đến bắt người. Hiện tại, mày còn muốn tao bình tĩnh?”

Đề Oa linh hoạt, cầm lấy gạt tàn trốn ra sau lưng Khuyết Lập Đông, tránh bị gã tấn công, cũng không quên tiếp tục nhắc đi nhắc lại. “Tô tiên sinh, đừng cứng đầu nữa, quay đầu lại là bờ! Nếu ông tự thú, có thể giảm hình phạt nha!”

Đáp lại cô, là một tiếng chửi thô lỗ tới cực điểm, Tô Chiêu Nghiệp sắc mặt u ám muốn tiến lên, lại nhìn thấy một người đàn ông cao lớn như sắt thủ, gã cảnh giác dừng bước.

“Mày là ai? Nơi này là nhà riêng! Mày vào bằng cách nào?” Tô Chiêu Nghiệp lấy lại tinh thần, ác giọng ấn nút bộ đàm trên bàn. “Tiểu Lâm! Tiểu Lâm! Mẹ nó, bọn bay chạy đi đâu rồi! Một đám phế vật!”

Đề Oa đặt gạt tàn xuống, từ trong túi lấy ra một xâu chìa khóa.

“Dùng chìa khóa mở cửa vào chứ sao! Tô tiên sinh, ông vẫn đặt chìa khóa dự bị dưới chậu hoa thứ ba bên trái mà!” Cô thở dài một hơi. “Lúc trước tôi đã nói với ông rồi, thói quen như vậy thật không tốt.” Thật kỳ lạ, đàn ông tại sao nói đúng chẳng bao giờ chịu nghe?

“Chết tiệt, tao không nói tới chìa khóa...”

Kẻ xấu thường không có nhiều can đảm, gã thường ngày làm nhiều chuyện ác, luôn thấp thỏm không yên, bố trí hệ thống an toàn trong nhà cực kỳ nghiêm ngặt, còn mướn thêm mười mấy tên vệ sĩ, bảo vệ, canh gác biệt thự cẩn thận. Trong số đám vệ sĩ được thuê để bỏ mạng vì gã, còn có mấy tay súng là tội phạm quan trọng!

Chỉ là, đám vệ sĩ, bảo vệ lúc này đều đã chạy đi đâu mất rồi? Để cho này ả đàn bà này nghênh ngang xông tới?

“Tô tiên sinh, bớt sức lực đi, ông không cần rống lên nữa đâu, những tên đó chín phần mười đã bỏ chạy hết rồi.” Một giọng nói mềm mại từ góc phòng truyền đến.

Mãi đến lúc này, Đề Oa mới chú ý tới, ngoại trừ gã họ Tô, trong phòng sách còn có một cô gái toàn thân váy đen, đeo kính râm đứng một.

Vừa nhìn thấy cô gái đó, Khuyết Lập Đông nheo mắt lại, nhú mày theo phản xạ.

“Cô ở đây làm cái gì?”

“Anh quen cô ấy à?” Đề Oa núp sau lưng anh, nghe vậy sững sốt, tò mò mở miệng.

“Bàn chuyện làm ăn.” Khóe miệng cô gái đó hơi hơi nhếch lên, trả lời câu hỏi của Khuyết Lập Đông. “Hóa ra, các anh đến Đài Loan. Thiếu chủ của anh có khỏe không?”

“Hắn khỏe không, cô có thể tự mình đến hỏi hắn.” Khuyết Lập Đông liếc Tô Chiêu Nghiệp một cái, rồi không để ý tới gã nữa, chỉ nhìn cô gái kia, lạnh nhạt mở miệng. “Cô làm ăn với gã họ Tô này?”

“Không được sao?” Cô gái nhướn mày liễu, vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại.

“Thực xin lỗi...” Đề Oa cực kỳ tò mò kéo kéo ống tay áo Khuyết Lập Đông.

Anh cũng chẳng để ý đến cô, tầm mắt vẫn giữ nguyên trên người cô gái kia. “Không được!”

“Thật xin lỗi, anh quen biết cô ấy sao?” Đề Oa tiếp tục giật nhẹ ống tay áo anh, lặp lại câu hỏi.

“Tại sao không?” Cô gái nũng nịu hỏi, ánh mắt sau lớp kính râm màu phấn hồng, đảo đảo giữa hai người bọn họ, ý cười trên khóe miệng càng sâu.

Khuyết Lập Đông mặt không chút biểu tình. “Bởi vì tôi nói không được.”

Bất mãn vì bị cố ý xem nhẹ, Đề Oa dùng sức kéo lấy mặt anh, bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, cắn răng lặp lại câu hỏi kia.

“Khuyết, Lập, Đông, xin lỗi quá rầy anh một chút. Anh vui lòng trả lời em, xin hỏi, anh quen cô ấy sao?”

“Anh ta quen tôi.” Trong giọng nói của cô gái ngồi trên ghế sofa nhuộm ý cười, vươn ngón tay ngọc sơn màu hồng phấn, nũng nịu ân cần thăm hỏi. “Xin chào, tôi là CD.”

CD? Ừ, có thể nhìn ra được.

Cô gái này toàn thân ăn mặc rất đúng mốt, theo đầu ngón tay đến mũi bàn chân, đều dính nhãn hiệu Christine Dior*, căn bản có thể coi là một vật triển lãm Dior di động.

(*Christine Dior/C.Dior: thương hiệu thời trang, nước hoa nổi tiếng)

“Xin chào.” Đề Oa mỉm cười, cũng định bắt tay, chỉ là bàn tay vừa đưa đến một nửa, đột nhiên bị Khuyết Lập Đông chụp trở về, cả người bị kéo lui về phía sau năm mét.

“Không được bắt tay với cô ta, ngay cả chạm vào một chút cũng không được!”

“Khuyết Lập Đông, anh sao lại không lễ phép như vậy!” Nhìn vẻ mặt anh hung ác, Đề Oa mắt hạnh mở trừng trừng, không rõ vì sao anh lại căng thẳng, đề phòng một cô gái nhỏ đáng yêu như vậy, giống như là đề phòng bệnh độc.

“Không cần lễ phép với cô ta.” Khuyết Lập Đông hai tay ôm lấy cô, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm cô gái với nụ cười trong trẻo, tự xưng là CD. “Cô ta là người đại diện cho sát thủ, chuyên xem chuyện giết người như chuyện làm ăn, chỉ cần ra giá thích hợp, ngay cả trẻ con cũng không sẽ bỏ qua.”

“Anh lại nói giỡn đi!” Đề Oa hoảng sợ, vội vàng quay đầu, nhìn về phía cô gái tư thế nhàn nhã trên ghế sofa.

“Chỉ sợ đó không cũng phải là nói đùa đâu.” CD nhướn mi, trước nhìn Đề Oa, sau lại nhìn Khuyết Lập Đông, đầy hứng thú mở miệng. “Sói, đây là cô gái của anh sao?”

Khuyết Lập Đông gật đầu.

“Là Đinh Đề Oa?” CD hỏi, xác nhận rõ cô gái bên cạnh anh, chính là mục tiêu tấn công của cô.

“Đúng.”

“Được rồi, nếu là người của anh, tôi đây không nhúng tay vào nữa.”

Cô từng nghe qua chuyện về Sói, biết anh không dễ chọc. Người đàn ông này tuy rằng thanh danh không nổi tiếng hiển hách gì, nhưng lại dùng hành động thực tế để chứng minh thân thủ bất phàm, một khi giao đấu trực tiếp, kẻ địch còn chưa kịp cảnh giác chuyện sắp xảy ra, thì đã bị anh dễ dàng xử lý xong.

“Khoan đã, cô đã nhận tiền rồi mà!”

“Em không phải của người của anh!”

Hai bên đột nhiên cùng lúc phát ra hai câu kháng nghị tức giận, một bên là Tô Chiêu Nghiệp, một bên là Đinh Đề Oa: Kẻ mướn sát thủ và người bị đuổi giết đồng thời lên tiếng, nhưng lại nói về hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Không được tranh cãi với anh.” Khuyết Lập Đông mở miệng cảnh cáo, không hề giận dữ nhìn Đề Oa một cái.

“Ngại quá, Tô tiên sinh, tình huống thay đổi, vụ làm ăn này tôi không nhận nữa.” CD cười cười, nói với gã họ Tô.

“Em vốn không phải là của anh!” Đề Oa lại xấu hổ.

“Cô sao có thể đổi ý như thế?” Tô Chiêu Nghiệp đổ mồ hôi, lúc này mới phát hiện ra, bảo vệ bên ngoài toàn bộ đã biến mất, chín phần mười là có liên quan tới Khuyết Lập Đông.

Hai bên cùng đối thoại, trong phòng sách âm ỹ như một chiến trường.

“Anh nói em là của anh, thì em chính là của anh.” Khuyết Lập Đông neho mắt, gằn từng chữ, gân xanh trên trán giật lên.

“Tô tiên sinh, tôi không muốn là kẻ địch của Sói.” CD nhìn hoa văn trên móng tay màu phấn hồng, thần sắc thản nhiên.

“Cô, cô làm sao có thể buông tay mặc kệ? Tôi đã trả tiền. Cô rõ ràng đã nói Lệnh sát thủ phát ra sẽ không thu hồi, mẹ nó, mày là con kỹ nữ thôi, con mẹ nó thu nhiều tiền như vậy, không làm được cái trò gì, còn nói cái gì nhất định tiền đến mạng đi! Mày, mày nhìn xem, tiền tao đã thanh toán hơn một tháng, tiền đến, mạng đâu? Á ta lại còn đang sống tốt đứng trước mặt tao!” Tô Chiêu Nghiệp tức giận đến đỏ mặt tía tai, như một kẻ tâm thần chỉ vào Đinh Đề Oa, găm lên với CD: “Mày...”

Một tiếng “mày” vừa mới nói ra, Khuyết Lập Đông và Đề Oa ở bên kia rốt cục không chịu nổi gã ta cứ gào rống, át mất giọng nói của bọn họ, trăm miệng một lời quay sang mắng.

“Ông câm miệng cho tôi!”

Tô Chiêu Nghiệp hoảng sợ, kinh hãi thối lui hai bước, thật sự đã ngậm miệng.

Đề Oa quay đầu lại, vẻ mặt quật cường nhìn Khuyết Lập Đông. “Em nói cho anh biết. Tóm lại, em không phải cái này cái kia, cũng không phải là người của anh, em chỉ thuộc về chính mình, anh có hiểu không?”

Anh cơn tức dâng trào, liên tiếp hít thở sâu mới có thể kiềm chế ý muốn rống to. Sớm biết như vậy tối hôm qua không nên mềm lòng, cứ đơn giản ăn sạch cô, thì hiện tại cũng sẽ không dính phải tình huống thế này, cùng cô tranh luận vấn đề ngu xuẩn chết tiệt.

“Chuyện này chúng ta trở về rồi nói sau.”

“Em không muốn.”

Anh bạnh cằm, ánh mắt hung ác, rốt cục rống lên. “Trở về rồi nói sau!”

“Ách...” Thấy anh tức giận đến mức gân xanh căng lên, Đề Oa thở hắt vì kinh ngạc, rụt cổ, chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện ngập ngừng. “Về... Về rồi nói, về rồi nói vậy...”

Tô Chiêu Nghiệp thật vất vả mới phục hồi tinh thần, gặp phải một nam một nữ khó hiểu bên cạnh, không nhìn được một trận tức giận.

“Tên này là ai vậy?” Gã banh cổ họng chất vấn.

“Khuyết tiên sinh là ông chủ hiện tại của tôi, anh ấy khẳng định muốn gặp mặt nói chuyện với ông.” Đề Oa trả lời, lực chú ý một lần nữa bị hấp dẫn bởi mặt bàn hỗn loạn. Cô luyến tiếc buông khăn lau cầm trên tay, rất muốn đi thu dọn cái bàn bẩn kia.

“Loại kỹ nữ như mày có cái gì mà nói chuyện, đừng tưởng rằng hần ta có chút tài nghệ, thì có thể dựa vào hần mà dọa tao!” Tô Chiêu Nghiệp nghiêng rằng nghiêng lợi, tuôn ra liên tiếp những câu mắng chửi khó lọt tai. “Mẹ nó! Lúc trước ngay cả chạm cũng không cho tao chạm vào, tao còn tưởng mày thật sự là trinh nữ tiết liệt, mới không bao lâu, mày đã câu gã đàn ông này tới điều võ dương oai, nói xem, hần ta ày bao nhiêu tiền?”

“Tô tiên sinh.” CD này giờ vẫn đứng giữa xem kịch thương hại lắc đầu, cười khanh khách nũng nịu mở miệng. “Thứ nhất, lần trước có kẻ có can đảm mắng tôi, hiện tại cổ trên phần mộ hần ta đã mọc cao hơn đầu người. Thứ hai, thật đáng tiếc phải nhắc nhở ông, trên hợp đồng có ghi rõ, tiền thuê đã nhận, sẽ không hoàn trả.”

Ăn tươi nuốt sống, là nguyên tắc đầu tiên trong giới sát thủ.

“Thứ ba, người đàn ông trước mặt ông, cũng không phải chỉ là “có chút” tài nghệ mà thôi, tôi khuyên ông tốt nhất nên uốn lưỡi trước khi mở miệng, đỡ phải chết không có chỗ chôn, ngay cả cơ hội nhặt xác cũng không có.”

“Mày, mày, mày...” Tô Chiêu Nghiệp tức giận đến mức đau tim, hai tay vỗ lồng ngực, bộ dạng như cơn đau tim sắp phát tác.

“Ừ, thật đó, Tô tiên sinh, cô ấy nói thật đó, tính tình Khuyết Lập Đông thật không tốt chút nào.” Đề Oa hảo tâm đáp lời, ngồi xổm bên cạnh bàn, lại cúi đầu bắt đầu dọn dẹp tro bụi đầy bàn.

Sau khi nhặt hết mẫu thuốc lá, cô còn dùng khăn lau sạch bàn, sau đó tìm một cây tăm, chuyên tâm cạy sạch tàn thuốc trong khe hở.

Tất cả mọi người đều không nói nên lời trừng mắt nhìn cô.

“Em đang làm cái gì vậy?” Khuyết Lập Đông nhíu mày.

“Ách, nơi này rất bẩn...” Cô trả lời cũng không ngẩng đầu lên. Bụi bặm một lần nữa quấy nhiễu sự chú ý của cô, cô cảm thấy chướng mắt, càng cảm thấy ngứa tay, thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Có bẩn cũng không liên quan tới em.”

“Nhưng mà...”

Anh nhướn mày.

“Lại đây.”

Cô cúi đầu, khuôn mặt nhỏ úy khuất vô hạn, lưu luyến không rời đứng lên, bước chậm đến bên cạnh anh, miệng còn chu lên kháng nghị không ngừng.

“Sao lại không cho em dọn dẹp? Trên bàn rất bẩn, nếu không sạch sẽ, em sẽ cảm thấy không thích hợp...”

Một bên truyền đến tiếng cười duyên của CD.

Tô Chiêu Nghiệp phục hồi tinh thần trước tiên, gã biết tình thế trước mắt không ổn, bất giác nắm chặt tay, thừa dịp mọi người không chú ý, bước lui về sau một bước, muốn thừa cơ bỏ trốn.

Ai ngờ mới lui được hai bước, một ngọn phi đao liền bay xẹt qua má gã, cắt đứt vài sợi tóc, gã sợ tới mức hai chân nhũn ra, không dám động đậy nữa, trái tim suýt chút nữa cũng nhảy ra khỏi cổ họng.

“Ông còn động đậy, tôi cam đoan mục tiêu lần sau chính là lỗ tai của ông.” Khuyết Lập Đông lạnh nhạt mở miệng, cũng không liếc nhìn gã một cái, khuôn mặt không chút biểu tình mở miệng chất vấn Đề Oa: “Hắn ta từng chạm vào em?”

Kỳ lạ, đề tài sao lại thay đổi nhanh thế? Người đàn ông này có trí nhớ thật tốt!

Đề Oa ngẩng đầu, vụng trộm đảo búng mắt dưới ánh mắt sắc bén kia. “Ừm, đây cũng là một trong số nguyên nhân mà em thôi việc. Tôi tiên sinh từng muốn động tay động chân với em, nhưng mà không có thành công.”

Cặp mắt đen đột nhiên nheo lại, Khuyết Lập Đông tức giận bốc lửa, Đề Oa đứng ở bên cạnh anh, cảm thấy như là sắp bị cơn lửa giận kia nướng trui.

“Thật sao?” Anh gầm lên.

“Thật sự, aiz a, anh, anh không phải biết là em... em...” Ách, cô sắp mắc cỡ chết rồi!

Đáng ghét, anh lại đi hỏi cái vấn đề này làm gì!

Cô vẫn còn “thủ thân như ngọc”, ngay cả nụ hôn bị anh đoạt đi, cũng là lần đầu tiên của cô. Bằng không, anh nghĩ cô khẳng khái cái gì?

Thẹn thùng trên mặt, ngoài ý muốn lại làm anh vừa lòng. Sát khí trong cặp mắt đen rút đi, nhưng tức giận vẫn không hề giảm, tầm mắt sắc bén như dao lướt qua người Tô Chiêu Nghiệp, đôi môi bạc nhếch lên một nụ cười dã man, đang suy nghĩ xem ra tay như thế nào, để tặng cho gã một bài học khó quên.

“Em, vào phòng bếp đi.” Khuyết Lập Đông ra lệnh, bẻ khớp tay, bước nhanh về phía Tô Chiêu Nghiệp.

“Hả?”

“Em không phải là muốn chà rửa gì sao? Vào phòng bếp đi, anh cho em nửa tiếng.”

“Thật vậy sao?” Hai mắt Đề Oa sáng lên.

Tô Chiêu Nghiệp vọt người tới kết sắt, luống cuống tay chân nhấn mất mã, muốn lấy súng ra bảo vệ mình. Chỉ là vừa mở được kết sắt, ngón tay còn chưa đụng được tới cây súng, cổ áo đột nhiên bị níu lại, cả người bị xách bổng lên.

“Con mẹ nó, mau buông tao xuống! Tao có tiền! Có nghe không? Mà muốn bao nhiêu tiền tao đều có thể trả được...” Gã gào thét lung tung, từ trong kết sắt ném ra một xấp tiền mặt, vọng tưởng có thể dùng tiền mua được một con đường sống.

Tiền bay loạn đầy trời, Khuyết Lập Đông cũng không liếc nhìn một cái, cặp mắt chỉ khóa chặt vào cái tên không biết sống chết này. Anh nghiêng đầu, thúc giục Đề Oa.

“Đi vào đi.” Cố ý tách cô ra, là vì không muốn cho cô xem hình ảnh bạo lực.

“Ách... Được...”

Nghe thấy Sói dùng lý do khoa trương này để tách Đề Oa ra, mà Đề Oa cũng rất hăng hái tới phòng bếp dọn dẹp, gọng kính râu màu hồng phản trên mũi CD suýt chút nữa rơi xuống.

Trời ạ, cô gái này thật thú vị!

Khi Đề Oa bước vào phòng bếp, tiếng kêu thảm thiết thứ nhất vừa vãn vang lên.

Trốn vào phòng bếp, tuy nói là nhắm mắt làm ngơ, nhưng từ phòng khách thỉnh thoảng vẫn truyền đến tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm thiết, làm cho trong lòng cô bất an, vài lần muốn chạy đến phòng khách nhìn lên, nhưng mà nghĩ đến một khi thấy mình xuất hiện, khẳng định Nguyệt Lập Đông sẽ lại tức giận mắng chửi, cô lại ráng kiềm chế tò mò, bắt ép chính mình chuyển tâm việc dọn dẹp trước mắt.

Cũng may là phòng bếp đủ bản, có thể làm dời đi lực chú ý của cô một chút. Cô chăm chỉ tẩy bồn rửa chén, còn đi dọn sạch tủ lạnh, lấy hết đồ ăn quá hạn bên trong bỏ ra ngoài bàn.

Còn CD đứng ở cửa, nhìn tận mắt cảnh Tô Chiêu Nghiệp bị đánh, cũng trợn mắt há hốc mồm, toàn thân rét run, quả dám cường ngạnh mẽ không ngừng hạ xuống, kính râm trên mặt cô cũng từng chút rớt xuống theo.

Mãi đến khi kết thúc vai diễn, Tô Chiêu Nghiệp đã mặt mũi bầm dập, từ một kẻ mở miệng là mắng chửi, biến thành nạn nhân trọng thương đang hấp hối, bị giáo huấn thê thảm. Toàn bộ lời thô tục, chuyển thành tiếng rên cầu xin tha thứ đáng thương.

Xem ra, cô quyết định không làm kẻ địch với Sói quả là đúng đắn.

Những sát thủ cô từng gặp, cũng chưa thấy ai xuống tay khủng bố như vậy...

CD đứng xem hình phạt này đến mức miệng đắng lưỡi khô, cô run run vươn ngón trỏ, cất lực duy trì trấn tĩnh, chậm rãi đẩy gọng kính râm lên trên mũi, xoay người đi vào phòng bếp muốn tìm gì uống.

Vừa mới bước vào, cô lập tức bị hiệu suất làm việc của Đề Oa dọa cho hoảng sợ. Chỉ mới mười lăm phút ngắn ngủi, phòng bếp dơ bẩn đã được dọn dẹp rực rỡ hẳn lên, ngay cả gạch men cũng tỏa sáng lờ lờ.

“Đình tiểu thư, cô có hứng thú đến chỗ tôi làm việc không?” CD mở miệng mời.

“Cô ấy không rảnh.” Từ cửa truyền đến câu trả lời chém đinh chặt sắt.

Vừa nhìn thấy Nguyệt Lập Đông đứng ở cửa, sắc mặt âm trầm, CD chậm nửa nhịp mới nghĩ đến, Đề Oa đã là người của anh. Cô âm thầm thở dài một hơi, trong lòng tiếc hận vô cùng.

“Giải quyết xong rồi à?” Đề Oa nhìn thấy anh, kinh ngạc hỏi. Cô còn đang muốn tiếp tục cố gắng tìm nốt những chỗ dính dầu mỡ mà cọ rửa.

Nguyệt Lập Đông vẫy vẫy tay, khớp xương sưng đỏ, tuy rằng tận hứng đánh người, nhưng sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

“Còn chưa xong.”

“A? Sao vậy? Không phải quăng gã đầu sỏ gây tội này cho cảnh sát xong, em sẽ hết chuyện sao?” Đề Oa chớp mắt, vẻ mặt hoang mang, một mặt vẫn thu dọn những chai lọ trên bàn.

“Vì còn có cô ta.” Nguyệt Lập Đông cảnh giác trừng mắt nhìn CD.

“Ờ?”

“Cô ấy đã phát ra Lệnh sát thủ.”

“Cái gì là Lệnh sát thủ?” Đề Oa sửng sốt, trừng mắt nhìn theo.

“Có thể cho tôi lon Coca trước không? Tôi khát nước.” Trên mặt CD lộ vẻ mỉm cười, chìa tay với Đề Oa.

Đề Oa nhìn lên bàn.

“Không có Coca, bia có được không?”

“Được.” CD tiếp nhận lon bia, mở ra uống một ngụm, rồi mới đầy hứng thú nhìn một đôi nam nữ trước mắt, chậm rãi mở miệng. “Nói rõ trước, tôi đây, tuyệt đối không muốn đối nghịch với Tần. Lúc trước tôi không biết cô ấy là người của anh, cho nên mới nhận vụ này.”

“Tôi không phải...” Đề Oa mở miệng định kháng nghị, lại bị anh trừng mắt nhìn một cái, đành phải rầu rĩ ngậm miệng lại.

Thấy cô đã ngậm miệng, Khuyết Lập Đông mới nhìn về phía CD, lạnh giọng ra lệnh.

“Tôi muốn cô hủy Lệnh sát thủ.”

CD mỉm cười nhìn bọn họ, nhún vai. “Thật có lỗi, không có cách nào đâu.”

“Vì sao?” Đề Oa phát huy tinh thần tò mò bất khuất đặt câu hỏi.

“Theo cơ chế sát thủ, người mua trả tiền treo giải thưởng, chứ không phải trực tiếp thuê sát thủ. Sát thủ có một tài khoản cộng đồng, chỉ cần người mua nhập tiền vào tài khoản đó, bất kỳ sát thủ nào cảm thấy hứng thú đều có thể ra tay, khi giết được mục tiêu, có thể lên bảng xếp hạng, lãnh được tiền thưởng.” CD mỉm cười, cẩn thận giải thích.

Lần này, khuôn mặt tò mò chuyển thành tái nhợt, trên lưng phát lạnh. “Ách, ý của cô là, hiện tại đừng nói là trối hăn ta ném vào tù, cho dù là đem hăn ra pháp trường xử bắn, sát thủ vẫn sẽ tiếp tục đuổi giết tôi?”

“Chỉ sợ là vậy.” CD ngại ngần nói. “Tôi có thể hủy bỏ Lệnh sát thủ, nhưng hủy hoàn toàn là chuyện không có khả năng, đã có vài người nhìn thấy thông báo, cho dù lúc này hủy Lệnh sát thủ, vẫn sẽ có người đi chấp hành.”

“Ách, nói như vậy là tôi chết chắc rồi sao?” Trong lòng Đề Oa nặng trĩu.

Cầm bệnh ra, ánh mắt hiện lên tia tức giận, Khuyết Lập Đông thô bạo ném ra một câu.

“Anh sẽ bảo vệ em.”

Khẩu khí của anh rất thô lỗ, biểu tình cũng rất khó coi, nhưng câu cam đoan đơn giản này lại đủ làm tan biến mọi sợ hãi và bất an trong lòng cô. Người đàn ông bá đạo này, đang dùng phương pháp của anh để quan tâm cô, bảo vệ cô, phát hiện này làm cho lòng cô ngọt ngào ấm áp, đôi môi đỏ giương lên một nụ cười mỉm.

“Cám ơn.” Đề Oa thấp giọng nói, bàn tay nhỏ mềm mại tiến trong lòng bàn tay anh, gắt gao nắm chặt.

Anh không đáp lại, chỉ là sâu trong đôi mắt đen, hiện lên một chút lo lắng.

“Bù lại cho các người, lần sau tìm tôi sẽ được chiết khấu. Đây, đây là thẻ giảm giá, xin nhận cho.” Cô lấy ra một cái thẻ trong túi da, đi đến trước mặt Khuyết Lập Đông, nhìn thấy anh sắc mặt không tốt, lập tức vòng vo chuyển hướng, nhét vào trong tay Đề Oa.

Đề Oa sửng sốt, trừng mắt nhìn tấm thẻ trong tay, cố gắng suy nghĩ xem, bản thân khi nào mới có cơ hội sử dụng đến cái thẻ này.

CD kéo kính râm màu hồng phấn xuống, lộ ra một đôi mắt đen thông minh linh động. “Tôi nói, Sói à, sắc mặt anh đừng có thối như vậy. Thẻ này đi, tôi cho anh thêm một tin tức nữa.” Ý cười thu lại, khuôn mặt xinh đẹp trở nên sâu xa khó hiểu. “Bên phía Nhật Bản đã rục rịch, tốt nhất nên chuyển lời cho thiếu chủ của anh, hăn phải đề phòng cẩn thận, nghĩ cho kỹ phương pháp đối phó.”

Khuyết Lập Đông nheo mắt, ánh mắt lóe lên.

Đúng lúc này, từ cửa bất ngờ truyền đến một tiếng rít gào.

“Cẩu nam nữ, tao bắn chết bọn mày...”

Đề Oa đứng đối diện cửa nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy Tô Chiêu Nghiệp bị đánh không còn nhận ra hình người, không biết từ lúc nào đã chụp được cây súng trong két sắt, đề tiện muốn đánh lén. Gã há to miệng, gào thét gì đó mơ hồ không rõ, hỗn hợp loãng nước miếng và máu, phun ra như bã trầu.

Bất luận là tiến hay lùi, đều chỉ còn con đường chết, gã bất cứ giá nào cũng phải đánh cuộc!

Khuyết Lập Đông quay đầu, lông mày nhướn lên, lo bảo vệ Đề Oa, đang định nghiêng mình tránh né, không ngờ cô lại vượt lên, lục lọi tìm một cái bình đặt trên bàn, trượt người về phía trước.

“Đề Oa!” Anh hoảng hốt kêu to, suýt chút nữa tim ngừng đập, ngọn lửa lo lắng thiêu đốt làm cho bụng anh đau đốn.

Về mặt cô lại bình tĩnh, nhanh chóng mở cái bình trắng trong tay, dùng sức lắc lắc vài cái, rồi xé mảnh giấy bạc ném về phía Tô Chiêu Nghiệp.

Ầm!

Một tiếng nổ, khí nén trong bình nổ tung, chất lỏng sền sệt màu trắng ngà lập tức phun tới, hất lên đầu đối phương, tóc tách chảy xuống.

“Aa! Mắt tao, đây là cái quỷ gì, đây là cái quỷ gì?” Xúc cảm lạnh băng, cùng với vị chua đáng sợ khó có thể hình dung đập vào mặt, Tô Chiêu Nghiệp kêu thảm một tiếng, hai tay chùi loạn trên mắt.

Yogurt quá thời hạn, vi khuẩn lên men liên tục sinh sôi nảy nở, đồng thời khí cũng tăng lên, tất cả nén kín trong một không gian, đám vi khuẩn con này đẩy con kia, con kia ép con này, còn đang lo không có chỗ ở. Khi xé mở lớp giấy bạc, toàn bộ bộc phát ra ngoài, thành một quả bom vô hại nhất mà cũng đáng sợ nhất trong lịch sử.

Thân hình cao lớn nhoáng một cái, tay không đoạt lấy khẩu súng còn chưa kịp bóp cò, rồi hung hăng đâm thêm một quả.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết cuối cùng, người bị đánh văng lên vách tường rầm một tiếng. Tô Chiêu Nghiệp ho sặc sụa, đầu nghiêng qua một bên, lập tức ngã đi, mái tóc dính yogurt, tí tách nhỏ giọt trên mặt đất.

Khuyết Lập Đông nhắm mắt nhú mày, trừng mắt nhìn chất lỏng màu trắng ngà dần dần lan rộng, lại quay đầu nhìn về phía Đề Oa, khuôn mặt tuần tú có vẻ cổ quái.

Cô cầm cái bình rỗng, thoải mái bước đến góc mở nắp thùng rác, ném cái chai vào, sau đó mới ngẩng đầu lên lộ ra nụ cười ngọt ngào nhất.

“Không phải em đã từng nói rồi sao? Không thể mở yogurt quá hạn.”

Hết chương 7.

8. Chương 8: Chap 8

Trời tờ mờ sáng, sắc trời còn chưa nhìn rõ, chim chóc đã kêu ríu rít, vội vàng bay khỏi tổ, bắt đầu đi tìm thức ăn chung quanh.

Lầu ba tòa nhà trọ, cảnh sát Trần Hân đang nằm sắp hình chữ đại () trên giường, ngủ đến bất tỉnh nhân sự, nước miếng dính ướt hơn nửa cái gối đầu.

Làm sứ giả chính nghĩa cũng không phải là chuyện thoải mái gì, cả tháng nay, toàn bộ thời gian của hắn đều dành cho vụ án Tô Chiêu Nghiệp, làm việc muốn sút đầu mẻ trán. Bởi vì một khoảng thời gian dài thiếu ngủ, đầu tóc xoắn của hắn đã rối loạn như kiểu tóc của Beethoven, đôi mắt thì thâm đen hơn cả gấu trúc.

Thật vất vả mới có thể về nhà ngủ, hắn miễn cưỡng cởi quần áo, vừa lết được tới giường liền đi chơi với giấc mộng.

Tiếng ngáy theo quy luật, bị gián đoạn bởi một tiếng kêu rất nhỏ.

“A, dơ quá!”

Trần Hân giật mình, lập tức tỉnh táo lại. Hắn khẩn trương vận động cơ bắp, luồn tay xuống dưới gối đầu, tìm kiếm khẩu súng chưa bao giờ rời xa người...

“Đừng nhúc nhích.” Thanh âm lãnh đạm lạnh lùng, cùng với tiếng súng lên nòng, vang lên trong gang tấc.

Trần Hân nghe được ý tứ cảnh cáo và mệnh lệnh trong câu nói kia, toàn thân hắn cứng ngắc, giơ cao hai tay, dùng động tác chậm rãi nhất di chuyển thân mình, một mặt nheo hai mắt, giữa ánh nắng sớm tờ mờ, cố gắng muốn nhìn rõ thân phận vị khách không mời mà đến.

Tách một tiếng, đèn điện bật lên, bên trong phòng nhất thời sáng trưng.

Một người đàn ông cao lớn đang đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống hắn, trên khuôn mặt nhìn không ra biểu tình gì. Một khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra bên cạnh người đàn ông đó, có chút ngượng ngùng mỉm cười với hắn.

“Cảnh sát Trần, chào buổi sáng, thật xin lỗi sớm như vậy đã quấy rầy anh, chúng tôi làm phiền đến anh sao? A...” Tầm mắt Đề Oa vừa chuyển xuống, lập tức xấu hổ dời tầm mắt.

Trần Hân nhận ra cô gái này, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng cầm lấy một quyển tạp chí, che cái quần lót bốn góc, tránh cảnh xuân bị lộ ra ngoài.

“Đỉnh tiểu thư, vị này là...”

“À, vị này là Khuyết Lập Đông.” Cô giới thiệu đơn giản, sau đó quay đầu qua, nụ cười tươi thân mật chuyển thành trách cứ. “Em đã nói rồi, mặt trời còn chưa mọc, cảnh sát Trần nhất định còn đang nghỉ ngơi, buổi chiều lại đến không được sao? Anh cố tình không nghe...” Cô cần nhần, đôi môi đỏ mọng không ngừng lại một giây nào.

Khuyết Lập Đông liếc cô một cái, hít sâu một hơi, kiềm chế xúc động muốn ngăn đôi môi đỏ kia.

“Vụ án Tô Chiêu Nghiệp là do anh phụ trách?” Anh hỏi, gương mặt nhìn người đàn ông trên giường.

“Đúng vậy.” Hắn nhíu mày trả lời.

“Vậy là được rồi, nhận lấy.” Bàn tay anh vung lên, túm lấy Tô Chiêu Nghiệp cả người mềm nhũn như một đồng bùn, rồi ném gã lên giường.

Tên tội phạm lâu nay không tìm được lại từ trên trời rơi xuống, Trần Hân sung sướng như nhận được quà của ông già Nô-en. Hắn ngoan ngoãn vươn tay chuẩn bị lĩnh thưởng, nhưng lại liếc mắt phát hiện ra, Tô Chiêu Nghiệp đầu tóc dính ướt, cũng không biết là dính cái gì, hắn lập tức rút tay về, ngã ra giường ngủ, lăn vài vòng rồi té khỏi ổ chăn ấm áp.

Đề Oa vươn tay, vụng trộm nhéo Khuyết Lập Đông một cái, trừng phạt anh lại dám vô lễ. Mới nhéo một cái, anh liền gồng cơ bắp lên, thân mình cứng rắn như tường đồng vách sắt, làm cho cô rút cuộc càng nhéo càng đau tay thêm.

“Anh dữ như vậy làm gì? Cảnh sát Trần là người tốt mà, chúng ta quấy nhiễu giấc mộng của người ta đã là không đúng, sao còn có thể không lễ phép với anh ấy?” Cô nhướn mi cong, cảm thấy thật sự phải chỉnh sửa thói quen thô lỗ của anh. “Này, anh còn thất thần cái gì? Mau giải thích với cảnh sát Trần đi!” Cô nói.

Cặp mắt đen nheo lại, không kiên nhẫn trừng mắt liếc nhìn cô một cái. “Đừng ra lệnh cho anh!”

“Anh còn không chịu xin lỗi?” Cô chống hai tay lên thắt lưng, mắt hạnh nhìn trừng trừng.

“Em...”

“Nói xin lỗi đi?” Cô đề cao âm lượng, không chịu nhượng bộ, khẳng khái ép anh mở miệng.

Khuyết Lập Đông bại trận dưới đôi mắt trong veo kia, lửa giận bốc lên ngập đầu, lại không có chỗ phát tiết, chỉ có thể quay đầu lại, dùng cặp mắt phun lửa giận trừng trừng nhìn Trần Hân.

Ồ ô, vì sao lại trừng hắn? Hắn đâu có làm cái gì đâu a!

Trần Hân bị trừng đến mức toàn thân lạnh run, mồ hôi chảy ra đầy trán, giọt giọt rơi xuống. “Đỉnh tiểu thư, ách, không cần xin lỗi, tôi không để ý đâu.” Hắn cái gì cũng không để ý, chỉ cầu mong ánh mắt bén nhọn đủ để giết người kia không tiếp tục dõi theo hắn nữa thôi!

“Hmm, nhưng mà tôi rất để ý! Anh ấy chẳng những đánh thức anh, còn không lễ phép như vậy, làm sao có thể không xin lỗi?” Đề Oa cực kỳ kiên trì, còn vươn ngón trỏ, thật mạnh chỉ vào trong ngực Khuyết Lập Đông.

“Chết tiệt, xin lỗi!” Anh thấp giọng, sắc mặt khó coi tới cực điểm, cho dù là bị bắt phải xin lỗi, cũng phải phun một câu mắng chửi ra trước, giải tỏa bớt khó chịu trong lòng.

“Không, không sao...” Trần Hân ngậy ngốc trả lời, thở một hơi nhẹ nhõm, trong lòng vụng trộm đoán rằng, người đàn ông này cả đời chỉ sợ chưa từng nói xin lỗi với ai, nói ra hai chữ này, còn khó khăn hơn so với muốn anh nuốt một cái đinh.

Thắng một ván nhỏ làm cho cô vui vẻ, cuối cùng cũng chịu thu lại ngón tay, không tiếp tục đâm chọc nữa.

Tuy rằng âm lượng tiếng mắng còn lớn hơn tiếng xin lỗi, nhưng cuối cùng cũng có một chút tiến bộ, thành quả như vậy mặc dù cô không hài lòng, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

“Cảnh sát Trần, thật xin lỗi, anh ấy chính là như vậy, chút lễ phép cũng không biết.” Cô cười giải thích, thói quen nghề nghiệp lại lần nữa phát tác, không nhìn được đảo mắt khắp mọi nơi. “Nhưng mà, nhà anh sao lại dơ vậy, sàn nhà hình như đã lâu không lau. Oa, còn có bộ quần áo này, đã là bao lâu rồi không giặt?” Cô dùng ngón cái và ngón trỏ, nhón lấy cái áo sơ mi nhăn nhúm như thể rau xanh phơi khô lâu năm.

Trần Hân chỉ cảm thấy trên mặt rất nóng, rất muốn nói với Đề Oa, so với sự vô lễ của Khuyết Lập Đông, những lời này của cô càng khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Hắn đoạt lại áo sơ mi, nụ cười cứng ngắc, ngay tại lúc này, lại nhìn thấy một cô gái khác chậm rãi bước vào nhà, đi thật cẩn thận né những thứ bụi bặm, để tránh làm dơ bộ váy sang quý.

Vừa nhìn thấy cô gái, Trần Hân lập tức mở lớn mắt.

“Chào buổi sáng, cảnh sát Trần.” CD tươi cười trong trẻo, vẫy vẫy tay với hắn, sau đó nhìn nhìn bốn phía, nụ cười chuyển thành ảo não. “Đáng ghét a, dơ như vậy, tôi không có chỗ nào ngồi.”

Đề Oa lập tức ra tay, chạy đông chạy tây, không bao lâu đã dọn ra một chỗ ngồi sạch sẽ. Hai người đàn ông trợn mắt há hốc mồm, căn bản không kịp ngăn cản.

CD cười ngọt ngào nói lời cảm ơn, sau đó tào nhả ngồi xuống ghế dựa sạch sẽ, mở bao da, lấy ra bộ đồ nghề làm móng, rút ra một cây giũa, bắt đầu chậm rãi giũa móng tay.

Tầm mắt Trần Hân nhìn CD chăm chăm, vẻ mặt khát vọng, chỉ thiếu không chảy nước miếng, rất giống như một con mèo đang nhìn chim hoàng yến.

Ông trời ạ, so sánh với cô gái trước mắt, nếu Tô Chiêu Nghiệp là giải thưởng khuyến khích hai trăm đồng, thì CD chính là trúng giải độc đắc năm kì xổ số liên tục!

Hắn lặng lẽ buông tạp chí, muốn tiến lên bắt người, đã thấy CD nhướn mày liễu, liếc mắt nhìn hắn một cái.

Đôi môi đỏ chu lên, thổi thổi móng tay màu hồng phấn, cô mỉm cười. “Cảnh sát Trần, nếu tôi dám đến đây, không thể không có chuẩn bị. Nếu tôi là anh, sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.” Đôi mắt sau cặp kính râm màu hồng, đảo tròn nhìn xuống dưới, ý cười trên đôi môi đỏ càng sâu. “Đặc biệt là khi toàn thân trên dưới chỉ có mặc một cái quần lót.”

Khuôn mặt Trần Hân đỏ lên, cực kỳ xấu hổ, giận mà không dám nói gì. “Chết tiệt, cô không cần quá kiêu ngạo như vậy!”

CD cười đến ngọt ngào, nghiêng người về phía trước, dùng cây giũa móng tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt đang tức giận thở phì phì. “Aiz nha, tôi chính là thích kiêu ngạo trước mặt anh đó, anh có thể làm khó dễ được tôi à?”

Không có cách bắt được cô gái này, Trần Hân cắn răng một cái, chỉ có thể lo xử lý việc trong tầm tay trước. Hắn quay đầu, nhìn về phía Khuyết Lập Đông, vẻ mặt nghiêm túc.

“Khuyết tiên sinh, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Nếu tiện, mời anh theo tôi trở về cục một chuyến.” Gặp qua nhiều sóng to gió lớn, hắn đương nhiên vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra người đàn ông này không phải là nhân vật đơn giản, nếu có thể được anh giúp đỡ, tuyệt đối là như hổ mọc thêm cánh.

“Không được.” Khuyết Lập Đông lãnh đạm cự tuyệt, từ trong túi lấy ra một phong bì, cũng một phát ném lên trên giường. “Trong này có bằng chứng phạm tội của gã họ Tô kia, chỉ cần giao lên toà án, cũng đủ làm cho gã cả đời không ra khỏi tù được.”

“Bằng chứng từ đâu mà có vậy?” Trần Hân cực kỳ hưng phấn, hai mắt sáng lên truy hỏi.

“Anh không cần hỏi, dù sao chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực, gã chống chế không nổi đâu.” Ánh mắt Khuyết Lập Đông lạnh lùng, thêm vài phần cảnh cáo ý vị thâm sâu. “Từ nay về sau, không được đến làm phiền cô ấy nữa.”

“Nhưng mà, nói không chừng gã này còn có băng đảng bên ngoài, an toàn của Đình tiểu thư...”

“An toàn của cô ấy tôi sẽ phụ trách.” Anh chậm rãi nói, trong lời nói đơn giản, bất luận kẻ nào cũng nghe được ý coi trọng và trân sùng.

Trần Hân gật đầu, không hề hé răng, yên lặng thu tâm mắt về.

Được người đàn ông này dốc lòng bảo vệ, khẳng định còn an toàn hơn so với một quân đội “vai súng vác, đạn lên nòng”. Đó là ánh mắt mà một người đàn ông nguyện ý trả giá tất cả để bảo vệ một người con gái mới có được.

Hai người đàn ông thỏa hiệp xong, chỉ trong một lúc không chú ý tới Đề Oa, cô đã bò ra sàn, cầm theo một cái khăn lau không biết tìm ra ở chỗ nào, vùi đầu bắt đầu lau sàn.

“Em, về thôi.” Khuyết Lập Đông trầm giọng nói, một cước dẫm lên khăn lau của cô, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“A, tránh ra, đừng đạp, cho em thêm một chút thời gian, sàn nhà rất bẩn, em lau một chút thôi là được rồi...” Cô lại kéo khăn lau lên, cẩn thận lau xong một tấm gạch thì chuyển sang tấm tiếp theo, một tắc cũng không buông tha.

“Đi về.”

“A, em sắp lau xong rồi mà, thật mà, sắp lau xong rồi, cho em nửa tiếng, không, mười lăm phút là đủ rồi...”

Đề Oa còn lưu luyến không rời, nhưng CD xem diễn kịch xong cũng tự động đứng lên, cất bộ đồ nghề sửa móng tay vào trong túi xách.

“A, cô phải về sao?” Đề Oa nhanh chóng thu dọn, đứng chờ ở một bên, bộ dạng như sẽ đi theo hầu bọn họ đến chân trời góc biển.

Khuyết Lập Đông không để ý đến CD.

“Em, đi, về, ngay!”

“Phòng bếp cũng rất bẩn mà, không quét dọn thật sự không được.” Đề Oa quay đầu nhìn về phía Trần Hân, khuôn mặt nhỏ toả sáng, xem ra bưng bưng hăng hái, chuẩn bị ở chỗ này cả ngày mà lau dọn sạch sẽ căn nhà. “Cảnh sát Trần, anh để chổi ở chỗ nào? Tôi có thể... A...” Còn chưa nói hết câu, cô đã bị nhấc bổng lên trời, bị Khuyết Lập Đông túm lên đi về phía cửa.

“Khuyết, Lập, Đông, anh buông tay ra, anh, a, mau thả em xuống...”

“Đừng kêu nữa, với người thô lỗ này, cho dù kêu rách cổ họng cũng vô dụng thôi.” Trên mặt CD lộ vẻ cười ngọt ngào, nhắm mắt đuổi theo sau.

“Cô đừng đi theo nữa!” Khuyết Lập Đông tức giận nói.

“Aiz nha, là chính anh vừa nói muốn tôi đến hỏi thăm thiếu chủ nhà anh mà.”

“Cô có thể tự mình đi!”

“Tự mình vào Trường Bình? Tôi cũng không phải là không muốn sống nữa.”

“Khuyết, Lập, Đông, anh bỏ em xuống...”

Ba người càng đi càng xa, tiếng la hét của Đề Oa, tan dần trong ánh nắng sớm.

* * *

“Cô tới đây làm gì?”

Mới bước vào cổng nhà mình, Hàn Ngạo nhìn thấy cô gái đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, nhanh chóng vươn tay kéo bà xã về phía sau.

“Đến làm khách a.” Khóe miệng và ánh mắt CD đều là nụ cười, trên tay còn cầm thêm cây giữa móng tay, thản nhiên như không ngồi sửa móng.

“Sao người đàn ông nào gặp phải cô, cũng đều hỏi cô câu này vậy?” Đề Oa vẻ mặt tò mò, bưng ấm trà lại, từ trong phòng bếp đi ra.

Tả Hương đứng ở phía sau Hàn Ngạo, vừa nhìn thấy khách tự mình pha trà, thân là chủ nhà cảm thấy nên có ý thức trách nhiệm, theo thói quen liền muốn bước lên nhận lấy ấm trà. “Đề Oa, trà lại để tôi pha cho, cô đừng làm nữa, mau ngồi xuống đi.”

“Bởi vì tôi là nhân vật thần bí a!” CD ra vẻ già dặn bí hiểm, thích thú trả lời Đề Oa, cũng không quên vươn tay chào hỏi Tả Hương cũng đang tò mò. “Hey, xin chào, tôi là CD.”

“Xin chào.” Tả Hương cười ôn nhu như gió xuân.

Nhưng vừa vươn tay, còn chưa đụng đến đầu ngón tay CD, Hàn Ngạo đã lập tức xông lên, kéo vợ mình vào trong phòng sách. “Hương, em đi vào trước, anh có việc cần xử lý.”

“Nhưng mà, có khách...”

“Cô ta không phải là khách.”

“Em còn chưa pha trà...”

“Cô ta không cần uống trà.”

“Hàn Ngạo...”

“Ngoan, anh yêu em.” Hắn hôn lên gò má phấn hồng của vợ, nửa kéo nửa dụ dỗ cô vào trong phòng sách. Vừa đóng cửa phòng sách, xoay người lại, liền nhìn thấy Khuyết Lập Đông cũng đang nhân cơ hội, túm lấy Đề Oa, muốn ném cô vào trong phòng.

“Khuyết Lập Đông, cậu đem cô ta tới nhà tôi, thì nghĩ cách làm cho cô ta bước ra cho tôi.” Hàn Ngạo như tia chớp xẹt qua, một cước đá lên cửa, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Tôi là khách, cậu là chủ, khách phải tùy chủ. Chủ nhà mới có quyền hạ lệnh đuổi khách.” Khuyết Lập Đông cũng không chớp mắt một cái, tầm mắt lướt qua vai hắn, nhìn sang cửa phòng sách. “Bà xã cậu lại đi ra kia.”

Hàn Ngạo kích động quay đầu lại nhìn.

Nhưng cửa thư phòng vẫn còn đóng.

Nhận ra mình mắc mưu, hắn nhanh chóng quay đầu, phát hiện cánh cửa trước mắt cũng đã bị đóng lại, bàn bệ tốt từng vào sinh ra tử, gặp phải chuyện như thế này, lại dám đề tiện thừa cơ hội bỏ trốn, ném củ khoai lang bỏng tay trên ghế sofa ột mình hắn xử lý.

Hàn Ngạo rửa thềm một câu, đành phải ép mình quay đầu lại, chỉ thấy CD bắt chéo đôi chân thon dài, ngửa đầu nhìn hắn, bày ra một nụ cười rất ngọt rất ngọt.

“Hi, đã lâu không gặp a, Hàn đại ca, có nhớ tôi không?”

Đáng chết!

Mời thần tới thì dễ, tiễn thần đi mới khó. Mời phải vị “Quan Âm” này, muốn tiễn cô đi khỏi, đã khó nay càng thêm khó.

Hiện tại, chỉ sợ không có ai hiểu rõ ý tứ những lời này hơn hắn nữa.

* * *

Trong phòng tắm của phòng dành cho khách, truyền đến tiếng nước rì rầm.

Đề Oa cũng không biết vì sao, vừa nhìn thấy CD, bọn họ liền trở nên đầy khẩn trương, vội vàng khóa cửa, còn giam lỏng cô ở trong phòng, không cho cô bước ra phòng khách.

Không lay chuyển được Khuyết Lập Đông, Đề Oa từ bỏ không chống cự nữa, trở về phòng tắm rửa mặt chải đầu. Nói thật, chạy ngược chạy xuôi hết một ngày một đêm, cô đã sớm mệt đến mức chân nhũn ra, thật sự lười tranh luận với anh.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô lấy tuýp kem rửa mặt, xoa kem lên da mặt, mở mắt nhìn vào trong gương, lại nhìn thấy thân ảnh cao lớn quen thuộc, không biết từ khi nào đã chen vào phòng tắm, đôi mắt bén nhọn nóng rực nhìn cô chằm chằm, mà anh cũng đang vội vàng...

Anh đang vội vàng cởi quần áo!

Cô thở hắt vì kinh ngạc, lập tức quay lại, hai mắt mở thật lớn, vừa thẹn vừa hoảng hốt: “Anh anh anh... Anh đang làm cái gì vậy?”

“Cởi quần áo.” Anh thần sắc thản nhiên, không tới hai ba bước đã cởi hết quần áo, lộ ra thân hình mạnh mẽ rắn chắc.

Đề Oa kinh hoảng dựa vào vách tường, trên khuôn mặt đỏ bừng đều là bọt kem, trái tim nhỏ đập thành thịch, lắp bắp hỏi lại: “Cởi... Cởi, cởi quần áo? Làm làm làm... làm gì?”

Làm gì sao? Đương nhiên là làm cho cô gái này không thể phủ nhận, cô là của anh!

Cứ nghĩ đến Đề Oa luôn luôn bên trái một câu “em không phải là người của anh”, bên phải một câu “em không phải là người của anh”, anh liền cảm thấy một ngọn lửa nóng bốc lên.

Khuyết Lập Đông từng bước tới gần, Đề Oa sớm đã không thể lùi được, cả người dán chặt trên tường, mặt đỏ hồng, tiếp tục lắp bắp.

“Anh anh anh... Anh muốn làm gì?”

Ánh mắt anh u ám, bàn tay to vươn đến phía dưới áo ngủ của cô. “Hiện tại, mọi việc đã xử lý thỏa đáng.”

“Ừ?” Thân hình nam tính rắn chắc nóng ấm đến gần, làm cho cô choáng váng, chỉ cảm thấy khó thở.

“Anh sẽ tiếp tục bảo vệ em.”

“Ách...” Đề Oa thở nhẹ ra, đầu óc có chút mất tỉnh táo.

Mọi chuyện xử lý thỏa đáng rồi, rất tốt. Anh sẽ tiếp tục bảo vệ cô, cũng tốt lắm. Nhưng mà, tay anh đang làm cái gì thế?!

Cô kẹp chặt hai chân, anh khẽ vuốt ve hạ thân mềm yếu, vết đỏ ửng trên mặt cô lan tới vành tai và cái cổ tuyết trắng. “Không được... Trên mặt em còn có bọt...”

Không đúng, cô nói với anh cái này làm gì?!

“Nhắm mắt lại.”

Đề Oa bối rối, nhưng nghe anh nói, vâng lời nhắm mắt lại. Chính là, liền có cảm giác được anh cầm lấy vòi hoa sen, thay cô rửa sạch sẽ, trong lòng cô càng thêm hoảng hốt, hoảng hốt đến quên nói cho anh biết, loại kem rửa mặt này phải mát xa ba phút trước, rồi mới có thể rửa...

A, không, không đúng! Cô đã sắp bị ăn sạch, còn suy nghĩ cái gì mà mát xa với không mát xa?

“Không được, vết thương trên trán em...” Khi anh liếm lên cổ, vẽ mặt cô đỏ bừng, mở mắt ra, bàn tay nhỏ đặt trên bả vai muốn đẩy anh ra, nhưng lại không có sức lực.

“Vết thương trên trán em đã lành rồi.” Chuyện cách đây đã mấy ngày, vết thương trên trán cô đã khép miệng khỏi hẳn.

“Nhưng mà anh trai em...”

“Đây là chuyện giữa anh và em, không liên quan tới anh trai em.”

“Anh làm cái gì vậy? A? A! Không, không được cời, đợi chút...”

Không còn kịp rồi!

Cô chỉ cảm thấy trước ngực chột lạnh lẽo, áo ngủ trên người đã bị Khuyết Lập Đông kéo xuống, rơi trên mặt đất thành một vòng tròn. Cô hô nhỏ một tiếng, theo bản năng muốn che lấp.

“Để cho anh nhìn em.” Anh dụ dỗ, vì cảnh đẹp trước mắt mà không thể hô hấp.

Sau khi cởi áo ngủ, thân thể xinh đẹp của cô quả thực khiến cho anh khó có thể kiềm chế, da thịt trắng hồng mịn màng vô cùng, đỉnh núi đầy đà với nụ hoa hồng nhạt mê người, giống như đang chờ anh tiến đến nhấm nháp.

“Ách, không được, chúng ta không thể... Không thể... Hợp đồng anh đã ký...” Khuôn mặt đã biến thành quả hồng, nhưng cô vẫn còn muốn giữ quy tắc quân gia, lấy hợp đồng ra, muốn ngăn cản anh.

“Tờ hợp đồng đó đã bị anh đốt rồi.”

“Cái gì?!” Cô trừng lớn mắt. “Không thể nào, rõ ràng em đã cất nó kỹ rồi mà!”

“Anh tìm ra, bỏ lên bếp ga đốt rồi.” Mày rậm nhướn lên, ý cười trong đôi mắt đen có vài phần gian trá. Anh nói thẳng hành vi phạm tội, nhưng cũng không có chút cảm giác tội lỗi.

Đồng ý ký hợp đồng, chính là muốn làm cho cô gái nhỏ này mất cảnh giác, cơ hồ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt cô, anh giống như là bị sét đánh trúng. Cô xông vào nhà anh, cái miệng nhỏ đỏ hồng luôn cần nhấm không ngừng, lại còn dứt khoát chính đốn cuộc sống hỗn độn của anh...

Cô xinh đẹp như vậy, mềm mại như vậy, chỉ cần có cô tồn tại, ngay cả không khí cũng trở nên ôn hòa. Anh căn bản không muốn thả cô rời đi, cả trái tim đều bị cô chiếm giữ, thậm chí muốn thương cô, sung cô một đời một kiếp.

“Ách! Khuyết, Lập, Đông! Anh thật đáng ghét! Dám vụng trộm đốt hợp đồng, anh...” Đề Oa tức giận đánh vào lồng ngực anh.

Anh miễn cưỡng để cô đánh trúng mấy quyền, một lần nữa cúi đầu xuống, hôn lên môi cô, nuốt hết những lời trách mắng, đến khi cô thở hồng hộc, mới ném ra một câu.

“Đề Oa, để giữ em lại, anh có thể không từ thủ đoạn nào.” Khuyết Lập Đông cắn lên đôi môi như hoa, thấp giọng nói.

Cô đỏ bừng mặt, dưới ánh mắt thế này, bao nhiêu giận dữ đều biến mất không sót lại chút gì. “Anh, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Khuyết Lập Đông trực tiếp dùng hành động trả lời, cả người dán lên trên người cô, để cho cô tự cảm giác.

Đề Oa thở nhẹ ra, bả vai rộng lớn, lồng ngực rắn chắc, cùng với ngọn lửa dục vọng nóng rực, tất cả cô đều cảm nhận được rõ ràng...

“Em nói xem?” Anh chậm rãi hỏi, cắn lên cái gáy non mịn, bàn tay len vào chỗ mềm mại nhất giữa hai chân thon dài, ma sát dụ dỗ.

Đề Oa liên tục thở gấp, bị kích thích, miệng lưỡi khô rang, trong lúc nhất thời ý loạn tình mê không nói ra lời.

“Em không muốn anh sao?” Đôi mắt đen nhìn thẳng vào trong mắt cô, trong giọng nói bá đạo, còn cất giấu một chút ôn nhu.

“Em... Em...” Đề Oa nhìn người đàn ông mà cô đã sớm yêu sâu đậm trước mắt, khuôn mặt càng lúc càng đỏ hồng.

E lệ và chân chờ trong lòng, tất cả đều cháy sạch không còn một mảnh trong ngọn lửa tình của anh.

Cô không thể lừa gạt chính mình, chỉ có thể chấp nhận.

Dưới ánh mắt cực nóng của Khuyết Lập Đông, Đề Oa cố lấy dũng khí, vòng tay lên cổ anh, chủ động dâng lên đôi môi non mềm...

* * *

Vừa tỉnh dậy, Khuyết Lập Đông lập tức phát hiện ra Đề Oa không có ở trên giường.

Anh thăm giật mình trong lòng, nhanh chóng nhảy xuống giường, vừa cầm áo sơ mi khoác lên trên người, vừa xông ra ngoài, trong lòng không ngừng thầm mắng bản thân mình, nhiều năm nay nhờ tính cảnh giác mà sống sót, lại bất tri bất giác buông lỏng. Chỉ cần có Đề Oa bên người, anh liền cảm thấy an tâm, bao nhiêu lệ khí đều bị ngọt ngào của cô hòa tan, không còn giống như nhân vật nguy hiểm ngày ngày liếm máu trên lưỡi dao nữa, ngược lại càng lúc càng giống một người đàn ông bình thường sa vào lưới tình.

Bàn tay nhỏ mềm mại kia, mỗi lần khẽ vuốt anh một cái, liền thay đổi anh thêm một chút. Ngọt ngào của cô hòa nhập vào cuộc sống của anh, từng chút từng chút, quả thật đã làm anh thay đổi...

Dùng sức đập mở cửa phòng, cánh cửa của căn phòng đối diện cách một tấm bình phong mang phong cách Trung Quốc, đồng thời cũng mở ra, tiếng bước chân vang lên cùng lúc, Khuyết Lập Đông vội tới phòng khách, liếc mắt nhìn Hàn Ngạo có vẻ hoảng sợ giống nhau.

Ngay một giây tiếp theo, bọn họ đồng thời nghe thấy, từ trên ghế sofa truyền đến tiếng nói cười của ba cô gái.

Hai người nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy Đinh Đề Oa, Tả Hương lại cùng CD ngồi trên ghế sofa nói về việc nhà. Trên bàn không biết từ đâu mà bày ra một đồng chai chai lọ lọ, ba cô gái tựa vào bên cạnh bàn, giống như chị em giao tình bao nhiêu năm, cùng nhau uống trà.

“Này, bánh bích quy đều là tự tôi làm đó, hai người dùng khách khí.” Tả Hương cười ôn nhu, đẩy đĩa bánh bích quy bơ sữa lên phía trước hai người.

CD không chút khách khí, thuận tay cầm lấy một lát bánh hạnh nhân, đưa lên miệng cắn một ngụm. Hương vị ngọt ngào ngon miệng cực kỳ, CD cảm động vô hạn nhắm mắt lại, sau một lúc lâu lẳng lẳng hưởng thụ, mới mở to mắt.

“Hai người thật là hiền thực, lại biết nấu cơm, còn biết quét dọn, Hàn Ngạo và Khuyết Lập Đông có thể lấy được hai người, thật sự là phúc của bọn họ.”

Đề Oa nghe vậy, khuôn mặt nhỏ chuyển hồng. “Tôi... Tôi không phải bà xã anh ấy...” Để che giấu xấu hổ, cô cầm lấy khăn bàn, lại lau lau mặt bàn không một vết bẩn.

“Rất nhanh sẽ trở thành thôi.” CD cười ngắt lời. Cô không tin Khuyết Lập Đông sẽ để cô gái nhỏ này bỏ trốn đâu!

“Miễn bàn đi.” Đề Oa vẽ mặt ngượng ngùng, nhanh nói sang chuyện khác. “CD, tôi cũng không thể không hỏi cô một vấn đề?”

“Hỏi đi!” CD cong môi, hào phóng khoát tay.

“Cô thật sự chỉ cần giá cả thích hợp, ngay cả trẻ con cũng không tha sao?” Đề Oa nhìn CD khuôn mặt ngọt ngào, tươi cười khả ái, thật sự rất khó tưởng tượng cô lại lòng dạ ác độc như thế.

Tả Hương nghe như vậy, trà lời uống được một nửa suýt chút nữa phun ra ngoài. Cô mở miệng, kinh ngạc ngẩn đầu, vẻ mặt cũng không dám tin.

“Đương nhiên.” CD trả lời không hề chớp mắt.

Hai cô gái cứng đờ, hít một ngụm khí lạnh.

“Chỉ là.” CD lộ ra nụ cười ngọt ngào, đẩy đẩy kính râm màu hồng trên mặt. “Bảng giá giết trẻ con rất cao, cao đến mức không có ai trả nổi là được rồi.”

Đinh Đề Oa và Tả Hương nhìn cô, CD vô tội trừng mắt nhìn lại, ba người nhìn nhau một lúc, đồng thời bật cười.

CD chỉ vào chai chai lọ lọ trên bàn, muốn chia sẻ cho hai người bạn mới quen, về nhãn hiệu mà cô cực kỳ yêu thích. “Đây đều là sản phẩm người ta cho tôi thử dùng, các cô có thích thì cứ lấy đi, dù sao ở nhà tôi vẫn còn nhiều.”

“Nước hoa cô xài chính là lọ này sao?” Đề Oa cầm lấy bình nước hoa nhỏ nhất, tò mò thưởng thức. “Lọ này tên là gì?”

“Poison.” CD cười cười nói.

Độc được?!

Hai người đàn ông vốn đang đứng nhìn ở một bên, chợt trợn mắt há hốc mồm, nghe vậy cả kinh, đồng thời vọt tới, trăm miệng một lời hét to: “Đừng mở nó!”

Khuyết Lập Đông đoạt lấy lọ nước hoa trong tay Đề Oa, Hàn Ngạo cũng một tay kéo Tả Hương về phía sau.

“Hàn Ngạo...”

“Khuyết Lập Đông...”

Hai cô gái nhú mày trừng mắt với bọn họ, trăm miệng một lời cùng bắt mồm: “Anh làm cái gì vậy?”

“Cô ta...” Hai người đàn ông tức giận gằn giọng.

“Là khách!” Hai cô gái cũng cùng nhau trả lời.

“Bình độc được kia...” Bọn họ lại rống lên.

“Là nước hoa.” Tiếng cười thanh thúy của CD vang lên.

Hai người đàn ông sững sốt, cùng quay đầu trừng mắt với CD.

“Cho xin đi, hai anh đừng ngạc nhiên, đây chính là nước hoa của Dior mà, nước hoa nổi tiếng tên là...” Nói đến một nửa, cô càng cười lớn, cười khanh khách không ngừng được, càng cười càng khoa trương.

“Poison!” Tả Hương và Đinh Đề Oa tức giận tiếp lời, trừng mắt nhìn hai người đàn ông ngây ngốc, trách cứ bọn họ đã không có lễ phép, không đón khách lại còn kiến thức nông cạn.

“Ha ha ha ha ha...”

Nhìn hai người đàn ông vẻ mặt xấu hổ, còn hai cô gái thì đang cắn nhẫn, nhưng một câu bọn họ cũng không dám nói lại, chỉ có thể tức giận mà không dám nói gì trừng mắt nhìn cô, CD đã sớm chết cười, hoàn toàn không để ý hình tượng nữa ngã lên trên ghế sofa cười ngất.

Ông trời ạ, chuyện này thật thú vị!

Sớm biết như vậy cô đã đem theo máy ảnh bên người, quay phim chụp hình đầy đủ cảnh tượng này. Cô thật muốn cho những người khác nhìn xem, hai người đàn ông lợi hại danh tiếng vang xa này, cũng sẽ có một ngày ngoan ngoãn như cừu non vậy.

Tình yêu a, thật sự có thể khiến ột người kiên cường sắt đá nhất, biến thành sợi chỉ mềm!

Hết chương 8.

9. Chương 9: Chap 9

Sợ Đề Oa và CD nguy hiểm kia càng ngày càng thân, Khuyết Lập Đông quyết định thật nhanh, sáng sớm ngày hôm sau gạt vợ chồng Hàn Ngạo và CD, vụng trộm đem Đề Oa quay về khu dân cư Trường Bình.

“Chúng ta không nói tiếng nào mà bỏ đi như vậy, không tốt lắm đâu?” Đề Oa nhú mày.

“Ngày hôm qua anh đã nói với Hàn Ngạo rồi.” Anh nói dối không chớp mắt, lái xe thẳng về khu dân cư, dừng trước cổng nhà mình.

“Nhưng mà chưa nói với CD, chúng ta cùng nhau trở về tìm cô ấy đi? Anh cứ như vậy bỏ lại cô ấy, có phải không lẽ phép hay không?”

Với kẻ đại diện sát thủ thì cần nói lẽ phép gì?

Khuyết Lập Đông liếc mắt xem thường, không nói tiếng nào xách hành lý của cả hai, xoay người bước vào trong nhà.

“Này, Khuyết Lập Đông, em đang nói chuyện với anh mà, anh có nghe không vậy?”

“Có.” Anh lên tiếng, chân cũng không dừng bước, đem hành lý vào phòng.

“Cái gì mà có, em thấy anh căn bản là không có nghe.” Đề Oa bắt mẫn đi theo bên cạnh anh, căn năn than thở, mãi đến khi đi vào phòng, cô mới phát hiện ra, đây là phòng anh. “Này, anh để nhầm rồi, cái đó là hành lý của em.” Cô nói.

“Anh biết.” Anh quăng cả hai túi hành lý lên trên giường lớn.

“Phòng của em ở trên lầu.” Đề Oa nhú mày nhìn lên giường, hai tay kéo lại hành lý của mình, định đi ra ngoài, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại.

Chỉ là, cô mới đi không được vài bước, dưới chân đột nhiên nhẹ bâng, bị Khuyết Lập Đông xách lên cả người lẫn hành lý, trong nháy mắt cách mặt đất tới nửa thước.

“Oa a, anh làm cái gì vậy?” Cô hoảng sợ.

Anh dễ dàng xách cô và hành lý, thả lại lên trên giường lớn, cánh tay sắt tựa như nhà giam, gắt gao giam giữ cô trên giường.

“Phòng của em ở đây, từ hôm nay trở đi em ngủ bên này.” Khẩu khí của anh không cho hỏi ngược lại, cặp mắt đen khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn hồng, nhìn thẳng vào trong mắt cô.

“Vì sao em phải ngủ chỗ này?” Đề Oa đỏ mặt, mở miệng kháng nghị.

“Bởi vì có vẻ tiện hơn.” Anh mặt không đỏ, thở không gấp, thản nhiên trả lời.

“Này, anh...”

Cô thẹn thùng rồi tức giận, vừa mới mở miệng, cả người Khuyết Lập Đông đã đè xuống, bá đạo dùng miệng lưỡi ngăn chặn kháng nghị của cô, nuốt đi tức giận trong lòng cô.

Xong rồi, nguy rồi, thảm rồi...

Cô rốt cuộc không nói ra được lời kháng nghị.

* * *

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy từ vòi hoa sen, trên mặt kiếng phủ một tầng sương mù, thân hình cường tráng ngăm đen dù cách lớp kiếng đục, vẫn có thể nhìn được.

Đề Oa mặc áo ngủ, đứng ở ngoài cửa vụng trộm thưởng thức một lát, rồi mới vươn tay gõ nhẹ lên lớp cửa kiếng.

“Em đem khăn đã phơi nắng vào đây, treo ở cửa phòng tắm đó nha.”

Giữa tiếng nước chảy, truyền đến tiếng âm ừ mơ hồ của Khuyết Lập Đông.

Cô treo khăn mặt, vừa xoay người liền nhìn thấy quần áo nam bị ném đầy trên đất. “Trời ạ, sao anh không lúc nào chịu nghe vậy? Em không phải đã nói, đừng cởi quần áo rồi ném xuống đất. A, anh lại quên không còn một chữ!” Cô bắt đầu căn năn, thuận tay nhặt hết quần áo.

Lúc này, người đàn ông bên trong cũng không hừ một tiếng, giữ im lặng, đối với những lời oán trách như vậy đã nghe mãi thành thói quen.

Đề Oa ôm quần áo đầy tay, ném vào cái giỏ chứa quần áo giặt, động tác thuần thục, không chút lãng phí thời gian. Sau khi xử lý xong quần áo bẩn, cô dạo qua một vòng trong phòng tắm, xác định tất cả đều đã dọn dẹp thỏa đáng, mới quay trở về phòng ngủ.

Đêm mùa hạ trên núi, khí hậu mát mẻ hợp lòng người, đã không còn nóng nực như ban ngày. Đẩy cửa sổ ra, hơi gió lạnh thổi tới trực diện, nhiệt độ như thế này, cho dù là tắt máy điều hòa, cũng có thể ngủ một đêm thoải mái.

Ngồi trước gương, cô cầm lấy cây lược gỗ, chải mái tóc dài bóng loáng. Trên răng lược có vài sợi tóc khác nhau, trong đó một loại dài mà bóng loáng, một loại khác ngắn mà thô cứng, hai loại tóc quấn lấy nhau, cũng không tách ra được.

Đề Oa cẩn thận gỡ sợi tóc dính trên lược xuống, đôi môi đỏ vung trộm cong lên một nụ cười yếu ớt, gương mặt đỏ bừng cực kỳ đáng yêu.

Bọn họ sống chung với nhau, dần dần sinh ra một loại ăn ý, ngày hôm sau lại thân mật hơn ngày hôm trước, càng khó rời khỏi nhau.

Cô từng “ở chung” với rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu tiên cô biết, giữa người và người có thể gần nhau như vậy, tim và tim nóng rực như muốn hòa tan, anh nông em nông hòa hợp. Cảm giác ấm áp ngọt ngào như vậy, trước giờ cô chưa từng thưởng thức qua.

Thời gian hai tuần nhaoáng một cái chớp mắt đã trôi qua, trong khoảng thời gian này hai người như hình với bóng, chưa từng tách ra. Tầm mắt anh, hai tay anh như là mọc rễ trên người cô, hận không thể cột cô vào bên cạnh mình, chỉ cần trong chốc lát không nhìn thấy cô, tiếng rít tàn bạo sẽ truyền khắp hàng xóm.

Cho dù là bất đắc dĩ cô phải đi ra ngoài, đi đến tiệm cà phê nấu cơm ột đám người kia ăn, anh cũng theo sát không buông.

Khi cô bận rộn trong quầy bếp của quán, anh ngồi an vị trong góc, dùng đôi mắt đen xem xét cô, ánh mắt cực nóng đó, luôn làm cho cô mặt đỏ tim run.

Nếu ánh mắt cũng là một cách âu yếm, như vậy thì Khuyết Lập Đông đã ở giữa ban ngày ban mặt, dùng ánh mắt đó yêu cô từng tác da tác thịt...

Tiếng chuông điện thoại chói tai, cắt đứt sự yên tĩnh đêm khuya, cũng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cô hít thở sâu mấy hơi, ổn định tâm tình, rồi mới nhắc điện thoại.

“Xin hỏi tìm ai?”

Trong ống nghe yên lặng vài giây, mới truyền đến tiếng nói nam tính đầy nghi hoặc.

“Đề Oa, là em à?”

A, là Đinh Cách!

Đề Oa kinh ngạc, lập tức nhún bả vai mảnh khảnh, khẩn trương ngồi dậy. “Là em. Anh hai, chào buổi tối.” Cô miễn cưỡng duy trì giọng nói bình tĩnh, trong lòng bàn tay lại chảy ra một lớp mồ hôi. “Anh về Đài Loan rồi sao?” Cô hỏi.

“Vẫn chưa.”

Hồ, nguy hiểm thật nguy hiểm thật! Tăng đá bắt an trong lòng cô, nhờ câu trả lời này của Đinh Cách mà rơi xuống, bàn tay nhỏ nắm chặt cổ áo ngủ cũng yên tâm buông lỏng.

“Sao lại là em nghe điện thoại? Sói đâu? Cậu ta đi đâu rồi?” Đinh Cách ở bên kia bờ Thái Bình Dương đặt câu hỏi.

“Ách, anh ấy đang tắm rửa, cho nên, cho nên em, em...” Cô hít sâu một hơi, lo lắng một lát, vẫn cứng rắn ép mình nói dối. “Cho nên em nghe điện thoại ở phòng khách.” Ông trời a, xin tha thứ cho lời nói dối của cô!

Cô không phải cố ý muốn giấu giếm anh trai, chỉ là không biết nên giải thích như thế nào, mới một thời gian không bao lâu, phạm vi chức vụ quản gia của cô đã mở rộng đến trên giường Khuyết Lập Đông, trong

thời gian ngắn ngủi đã thiên lồi câu động địa hỏa*, cái gì nên làm hay không nên làm, tất cả đều đã làm hết.

(*sét trời hấp dẫn lửa đất, ám chỉ kích tình nóng bỏng giữa nam và nữ)

Cửa phòng tắm mở ra, tràn ra một luồng khí nóng, thân hình kiện mỹ như pho tượng thần Hy Lạp không hề che lấp, bước nhanh ra khỏi phòng tắm, đi thẳng về phía cô.

Đề Oa liếc mắt một cái, lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Chỉ là, giờ phút này danh dự mới là quan trọng, không có thời gian mất đồ tìm đập, cô đặt ngón trỏ lên trên môi, nhíu mày nháy mắt muốn ám chỉ, mong anh trăm ngàn lần không được lên tiếng.

Khuyết Lập Đông nhướn mày rậm, tuy rằng nghe theo cô, không lên tiếng, nhưng đôi bàn tay cũng không ngoan ngoãn, nắm lấy eo cô kéo lên trên giường.

“A!” Cô khê kêu một tiếng, cảm thấy choáng váng, cả người đã bị đè xuống giường lớn mềm mại.

Tiếng la của em gái, làm cho Đinh Cách cảnh giác.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Tuy nói có Sói bảo vệ, Đề Oa sẽ tuyệt đối an toàn, nhưng mà người làm anh trai như hấn vẫn lo lắng như cũ, chỉ sợ em gái bảo bối sẽ có gì sơ xuất.

“Không, không có gì.” Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trên người mình, giận mà không dám nói gì. “Chỉ là một con gián.”

Đinh Cách thở một hơi nhẹ nhõm. “Ài, con gián à, lấy dép đập chết là được rồi.”

“Được.” Cô vươn bàn tay nhỏ, đánh vào trong ngực Khuyết Lập Đông.

Động tác như thêu hoa không thể đánh lui kẻ địch, Khuyết Lập Đông khê cười một tiếng, không chút phật lòng, khuôn mặt tuấn tú tựa vào bên tai cô, dùng hơi thở làm lay động mái tóc cô, ngón tay thô ráp cách lớp áo ngủ mỏng manh, lưu luyến bên hông cô, không có ý tốt di chuyển lên trên.

Cảm giác kích thích ngứa ngáy, theo từng hơi thở của anh truyền đến, cô nhẹ nhàng run run, cả người nổi da gà.

Vì chịu đựng sự xâm nhập vô cùng thân thiết này, cô cắn đôi môi đỏ, nghiêng cổ kẹp lấy điện thoại, đôi tay nhỏ dù có đánh ra Hàng Long Thập Bát Chưởng, đối với anh cũng chỉ là một chút hươ chân hươ tay đánh loạn.

“Anh hai, ngại quá, con gián này sống dai, đập thế nào cũng không chết.” Cô cảnh cáo trừng mắt với anh, còn vươn chân đá đá, muốn anh lặn ra xa một chút.

Cảnh cáo vô dụng, để trả thù sự “thô bạo” của cô, anh vươn đầu lưỡi nóng, chậm rãi tiến đến vành tai cô, đầu lưỡi dốc sức nâng niu mỗi tắc da tắc thịt, tiện thể hôn mút kích tình.

“Anh... Ách...” Đề Oa muốn kháng nghị, nhưng tuôn ra môi lại đều là tiếng than nhẹ mềm mại. Cô toàn thân mềm nhũn, ổng nghe rơi xuống đầu vai, lặn xuống trên gối đầu.

Khóe miệng Khuyết Lập Đông tràn ra nụ cười tà, hai tay thuần thục sờ soạng, cởi ra áo ngủ trên người cô.

Cô gái nhỏ này thích vênh mặt hất hàm sai khiến, đều có ý kiến với mọi hành vi của anh, anh càng mặc kệ, cô lại càng được nước lấn tới, leo lên đầu lên cổ anh mà ra lệnh. Cái miệng đỏ hồng nho nhỏ này cả ngày cần nhần nhắc nhở, anh nghe đến mức lỗ tai cơ hồ muốn đóng kén.

Hiện tại, vất vả mới chờ được cơ hội, có thể làm cho cô ném thử cảnh có miệng mà khó trả lời, anh đương nhiên không thể buông tha cô!

“Không, a...” Cô vùng tay chống đỡ, lại không ngăn cản được động tác của anh, thân mình cơ hồ đều bị lột sạch, chỉ còn lại có một cái quần lót ren nhỏ trên người.

Ô ô, người đàn ông ác liệt này, lại dám chọn thời điểm cô không thể phản kháng mà khi dễ cô!

“A lô? A lô? Đề Oa, em còn chưa giải quyết được con gián đó à?” Đinh Cách còn chẳng hay biết gì, không nghĩ tới em gái mình đang gặp phải một đối thủ còn khó xử lý hơn con gián.

“Em, ưm...” Đầu lưỡi nóng rực len vào trong miệng cô, quần lấy cái lưỡi dính hương non mềm. Nụ hôn vừa nóng vừa cay làm cho cô không thể nói ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng ậm ừ bằng giọng mũi.

“Đề Oa, em bị cảm à? Giọng em nghe rất yếu!” Đinh Cách quan tâm hỏi, thở dài một tiếng. “Aiz, làm quần gia cho Sói xác thực không phải chuyện thoải mái gì, chắc em cũng mệt muốn chết rồi hả?”

Cô vì ngọn lửa tình dục mà run run, bị anh đùa giỡn không thể trả lời, hai mắt một tầng sương mù.

“Anh làm em mệt chết sao?” Khuyết Lập Đông cười khê, thấp giọng hỏi bên cạnh lỗ tai cô.

Thân thể nặng nề ép chặt cô, cổ ý ma sát vào thân thể mềm mại run run, bộ ngực tròn mềm mại không ngừng cọ cọ trong lồng ngực rắn chắc, mang đến từng ngọn lửa mất hồn. Đôi mắt anh lờ lờ tỏa sáng, nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ bừng, biểu tình trên khuôn mặt cô quả thật rất đẹp.

Mỗi một lần ma sát, đều gọi lên tiếng rên rỉ của cô. Tiếng thở dốc, cùng với tiếng rên nhẹ mềm mại đáng yêu, là thứ âm nhạc tuyệt vời mà mọi đàn ông trưởng thành đều có thể nghe ra.

Đinh Cách bắt đầu phát hiện ra chuyện không đúng, hấn nhứ mảy, vừa cẩn thận nghe trong chốc lát, rồi nghiêm túc mở miệng: “Đề Oa, em hiện tại đang ở chỗ nào?” Em gái bảo bối sẽ không lên xem kênh phim người lớn đó chứ?

“Ưm, ưm, phòng ngủ...” Thần trí cô đã không còn rõ ràng.

Câu trả lời trước sau mâu thuẫn, làm cho Đinh Cách càng khẩn trương.

“Như vậy, Sói đang ở đâu?” Hấn hỏi thật cẩn thận, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Lại là một tiếng thở gấp, cô không thể trả lời, đôi môi đỏ chỉ có thể phát ra tiếng rên run rẩy.

Ổng nghe đổi chủ, thanh âm nam tính vang lên, sáng khoái giải đáp thắc mắc.

“Tôi ở bên cạnh cô ấy.” Khuyết Lập Đông trả lời đơn giản.

Sau vài giây im lặng, tiếng gầm gừ xuyên qua đường dây điện thoại, từ bờ biển bên kia truyền đến. Đinh Cách rốt cục đã hiểu ra.

“Họ Khuyết kia, tao muốn giết mày...”

Tiếng gầm rống còn chưa dứt, đã bị tiếng tút tút đơn điệu dồn dập cắt ngang. Khuyết Lập Đông thông dong cúp điện thoại, vươn tay ném sang một bên, điện thoại bị ném xuống dưới giường, trong phòng nhất thời chỉ còn tiếng Đề Oa nhẹ nhàng thở dốc.

Đôi mắt cô nửa khép, thân thể ngượng ngịu run run, hai tay bấu lấy ga giường bên dưới, mười ngón tay trắng bệch như ngọc, đã sớm ném anh trai ra ngoài chín tầng mây. Ấu yếm đến mất hồn làm cô say mê, thật sâu trong lòng dâng lên từng ngọn sóng khoái cảm, thần trí sớm đã bay mất không còn sót lại chút gì.

Anh nhìn chăm chú vào cô gái nhỏ trong lòng, nhìn thân thể cô vì sung sướng mà nổi lên vệt phấn hồng mê người.

Muốn con Sói hoang đói khát không ra tay với cô bé quàng khăn đỏ, thật sự là quá ép người. Hơn nữa, đưa một tinh linh ngọt ngào như vậy đến bên cạnh anh, anh sao có thể không giữ cô lại, sao có thể không ôm cô vào trong lòng?

Mãi đến khi cô mơ màng lên tới đỉnh, Khuyết Lập Đông mới cúi thân hình cao lớn xuống, dùng dục vọng nóng nảy, tiến vào xuân triều ào ạt ầm ập của cô...

* * *

Đinh Cách dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại Đài Loan.

Hắn từng nhìn thấy “chiến tích” của Sói trước kia, xác định cô em gái sẽ không cảm thấy hứng thú đối với một người đàn ông có thể thản nhiên sống chung với đồng rác, nên mới yên tâm giao phó em gái cho Sói. Làm sao hiểu được người tính không bằng trời tính, hắn cuối cùng lại tự tay dâng Đề Oa vào “miệng Sói”.

Chết tiệt, muốn ăn sạch em gái hắn, ít ra cũng phải hỏi trước xem hắn có đồng ý hay không đã chứ!

Hắn đi đường xa mệt mỏi, vừa xuống máy bay liền lập tức đến thẳng khu dân cư Trường Bình, hỗn hển vọt vào nhà Khuyết Lập Đông, trong nhà lại không có một bóng người. Hắn nắm chặt quyền, quay đầu chạy về hướng quán cà phê của A Chính mà bắt người, miệng không ngừng phun ra hết câu mắng này đến lời chửi khác, chẳng những từ ngữ đặc sắc, lại có thể không cần thở, không cần ngừng nghỉ, mắng thẳng một đường đến trước quán cà phê.

Thời gian ăn trưa quý giá, trong quán cà phê đã chật khách, Đinh Cách vừa nhìn thấy liền lao về phía cửa...

Rầm!

Tiếng vang thật lớn, cánh cửa tự động phản ứng chậm chạp, dùng một cú va đập thẳng mặt nghênh đón hắn về nước.

Mọi người trong quán dừng động tác dùng cơm, có người quay đầu, ánh mắt thông cảm nhìn Đinh Cách đau đớn ngã trước cửa.

Đúng lúc này, Hàn Ngạo dẫn theo một cô gái nhỏ nhắn ngọt ngào, lướt thẳng qua Đinh Cách đang ngã trên mặt đất tiến vào quán cà phê.

Mọi người vừa nhìn thấy cô gái, đều hít một hơi, trăm miệng một lời chính là câu nói cũ...

“Cô đến đây làm gì?”

Cô gái nhỏ vẫn có bộ dạng tự nhiên, chậm rãi tháo kính râm màu hồng phấn, lấy ra một hộp phấn trong túi, soi gương, tao nhã dặm dặm lại khuôn mặt không chút tỳ vết, sau đó “bộp” một tiếng, đóng nắp hộp phấn, nhìn mọi người chung quanh, cười ngọt ngào mở miệng.

“Tôi đến tìm A Chính.”

Mọi người ngẩn ngơ, cùng nhau quay đầu nhìn về phía A Chính, nhưng chỗ ngồi của hắn sớm không còn bóng người, trong quầy bar vườn không nhà trống, để lại quán cà phê tiếp tục sôi trào.

“Con mẹ nó!”

Một câu rửa giận dữ truyền đến từ ngoài cửa, mọi người lại quay đầu nhìn. Đinh Cách tức bốc khói, bất chấp trên trán có một vết thương, đứng lên phía trước cánh cửa tự động rửa bò, vươn tay chống, cường hãn chen vào trong, vẻ mặt dữ tợn rít gào.

“Họ Khuyết kia, lăn ra đây cho tao!”

Một bóng người nhỏ nhắn huỳnh huých chạy ra, Tiểu Tịch vội vã tới trước mặt hắn, ngăn cái đầu nhỏ, vẻ mặt vô tội nhìn hắn.

“Đinh đại ca, anh tìm em à?” Cô còn chưa ăn được một nửa chén cơm mà!

“Không phải em!”

“Hmm.” Cô sờ sờ cái mũi, trở về chỗ ngồi, tiếp tục cầm lấy chén cơm đang ăn dở.

Đinh Cách thở hỗn hển, khóe mắt liếc sang một kẻ bội tín bội nghĩa, đã đáp ứng phải bảo vệ em gái hắn, lại ôm em gái hắn lên giường giở trò, hiện tại đang ngồi ở trong góc, ung dung hưởng thụ một đĩa thịt bò xào.

Hắn xông lên phía trước, túm lấy áo Khuyết Lập Đông, dùng hết toàn lực nhấc lên.

“Họ Khuyết kia, mày đụng vào cô ấy?” Hắn lỗ mãng rít gào, gần từng chữ chất vấn.

“Đúng vậy.” Câu trả lời đơn giản mà khẳng định.

Tiếng rống giận dữ lại lần nữa vang lên, Đinh Cách nắm một quyền thật mạnh, đến mức Khuyết Lập Đông nghoẹo đầu sang một bên.

CD đứng một bên thấy thế, hai mắt sáng ngời, vội vàng lấy ra cái máy chụp ảnh đã chuẩn bị sẵn, vừa mở máy liền nhanh chóng chụp lấy chụp để hai người đàn ông kia. Oa, Sói nham hiểm táo bạo đại chiến, đây chính là cảnh khó gặp a!

Cô biết rõ, đi theo nhóm người này, xác định chắc chắn sẽ có trò hay để xem!

“Là tôi sai trước, cho nên có thể nhường cậu ba quyền.” Khuyết Lập Đông nheo mắt, khóe miệng đã rách ra, chảy một chút máu tươi. Bàn tay nhấc lên, chậm rãi lau vết máu, thân hình cao lớn đau đớn và phần nộ mà cứng ngắc, hai bàn tay nắm chặt bên người.

Đinh Cách càng thêm tức giận, gương quyền, lại là một quả đấm nặng ngàn cân.

“Mày đụng vào cô ấy? Mày thật sự đụng vào cô ấy? Vợ bạn không thể...” Hổ lâu ngày không phát uy, thật đúng là đã bị xem như con mèo bệnh!

Đôi môi bạc bị đánh rách thoáng nhích động, lạnh nhạt nói chen vào.

“Cô ấy không phải bà xã cậu.”

“Khốn nạn.” Đinh Cách sửa miệng, đấm ra quyền thứ ba. “Em gái bạn không thể ăn! Mày chưa từng nghe qua những lời này sao?”

“Tôi chưa từng nghe qua.”

Cùng với câu trả lời này, là một cú đấm vừa nặng vừa ngoan độc, ngay chính giữa mũi Đinh Cách. Nhưng bộ đã chấm dứt, Khuyết Lập Đông cười dã man, rốt cục có thể thi triển thân thủ. Anh điên cuồng gầm một tiếng, nhào về phía người bạn tốt, hai người đàn ông trở mặt thành thù, nhất thời quần lấy nhau đấm đá.

Mắt thấy hiện trường toàn là nhân vật có võ, những người khác thuần thực né tránh, chẳng những không ai mở miệng khuyên can, thậm chí còn chủ động chuyển bàn chuyển ghế, “dọn dẹp” thành một khoảng trống, cho hai người có thể đánh nhau thống khoái.

Đề Oa đang ở trong phòng bếp canh lửa cho nồi thức ăn, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào kinh người, trong lòng cô thót lên, vẫn mặc tạp dề vội vàng lao tới. Khi cô chạy ra khỏi bếp, vừa vịn nhìn thấy Khuyết Lập Đông nắm cổ áo sơ mi của Đinh Cách, nâng lên rồi ném vào tường.

“Anh hai!” Cô theo bản năng hét một tiếng, trơ mắt nhìn anh trai đã lâu không gặp biến thành người bay, sau khi vẽ ra một đường vòng cung thì đập thật mạnh lên vách tường, sau đó rầm một tiếng ngã trên mặt đất.

Một tiếng nổ ầm ầm, cả quán cà phê chấn động, trần nhà lung lay muốn sập, còn rơi xuống một chút tro bụi.

“Thôi đi, nơi này là quán của A Chính, cũng không phải trong nhà, hai người các anh mau dừng tay cho em!” Đề Oa tức giận kêu lên.

Em gái bảo bối xuất hiện, làm cho Đinh Cách càng kích động, miệng vết thương trên trán hằn rách ra một đường, máu tươi nhiễm đỏ quần áo, Đề Oa chưa từng nhìn thấy hấn phần nộ đến như vậy.

“Mày lợi dụng cô ấy gây thơ, kéo cô ấy lên giường!” Đinh Cách hét lớn, thanh âm lớn tới mức toàn bộ mọi người trong khu dân cư đều có thể nghe thấy.

Mọi người như cơn mưa, ánh mắt toàn bộ chuyển sang người “đương sự”, cô xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, cơ hồ muốn đào một cái hố chui xuống. Ách, cô đột nhiên hy vọng Khuyết Lập Đông có thể đánh anh trai bất tỉnh luôn đi, để cho cái miệng huyền ảo quá mức kia tạm thời nghỉ ngơi.

“Anh hai, không phải như vậy, anh nghe em nói đã...” Đề Oa vội vã muốn giải thích.

Đinh Cách không nghe, chỉnh lại khớp cổ rồi một lần nữa lao tới phía trước.

“Nói! Nửa đêm mày còn dính bên cạnh cô ấy làm gì?”

Khuyết Lập Đông vẻ mặt lãnh khốc, mạnh mẽ tránh né, dùng thủ pháp quỷ dị một lần nữa túm được Đinh Cách, động tác mau lẹ khiến cho người ta kinh ngạc, mọi người vây xem còn chưa kịp chớp mắt một cái, đã nhìn thấy Đinh Cách bị nhấc bổng lên.

“Khuyết, Lập, Đông, anh dừng tay lại cho em!”

Tiếng thét chói tai của Đề Oa làm cho anh lập tức dừng động tác.

Đinh Cách sau một giây nữa sắp phải ném mùi vị bay trên trời, mắt thấy lúc này có cơ hội, một tay cầm ghế làm vũ khí, phang về phía người bạn tốt, một lần nữa khơi lại cuộc chiến.

“A, mau dừng tay! Không được đánh nữa.” Cô tuyệt vọng thét chói tai, lo lắng bọn họ sẽ giết nhau mất.

Hai người đàn ông như hai con bò húc mắt đỏ ngầu, căn bản không nghe thấy lời ngăn cản, mà sự tồn tại của cô giống như tấm vải đỏ, chỉ cần mở miệng yêu cầu một bên dừng tay, lập tức sẽ chọc giận bên kia. Tiếng khuyên can của cô chỉ tạo hiệu quả ngược, tình thế không dịu đi, bọn họ ngược lại càng vội vã muốn đánh ngất đối phương.

“Dừng tay! Mau dừng tay...” Cô lại gào lên, nhưng mà hai người đàn ông kia, căn bản ngoảnh mặt làm ngơ với cô.

Đề Oa nheo mắt, cảm xúc lo lắng tích lũy, đến cuối cùng, ngược lại hóa thành phần nộ, cô cũng nổi giận rồi, xoay người chạy vào phòng bếp, khiêng ra một xô nước bẩn dùng để lau nhà, không chút nghĩ ngợi liền hắt về phía hai người.

Ào một tiếng, hai con bò húc đang đâm đầu vào nhau, đảo mắt trở nên ướt sũng.

“Ngu ngốc!” Khuyết Lập Đông rốt cục mất đi bình tĩnh thường ngày, quay đầu lại, hung dữ rống lên với cô.

“Em rốt cuộc là giúp ai?” Khuôn mặt Đinh Cách cũng đen lại!

“Ai em cũng không giúp!” Cô ném cái xô rỗng, đi vào giữa hai người, cái đầu nhỏ nhìn chung quanh, lần lượt nhìn lên hai khuôn mặt tuấn tú đầy vết thương, bắt đầu phát huy thần công cần nhẫn. “Hai người các anh rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đều đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi, cũng không phải con nít nữa, sao vừa thấy mặt đã động thủ đánh nhau?”

“Anh phải bảo vệ em!” Đinh Cách cãi lại, với tay kéo cô. “Đi, chúng ta về nhà đi!”

“Cô ấy đã là người của tôi, nhà cô ấy ở đây!” Khuyết Lập Đông sắc mặt tối sầm, cũng vươn tay kéo lại.

Chỉ thấy hai người đàn ông, mỗi người một bên, kéo hai tay Đề Oa, không ai chịu nhường ai, trăm miệng một lời cùng rống lên.

“Buông cô ấy ra!”

“Mày mới buông cô ấy ra!”

Hai người giằng co gào thét, lại lần nữa muốn đánh nhau.

Đề Oa mở miệng, thanh âm lại bị tiếng hai người gầm rống át mất, cô tức giận kéo cao âm lượng: “Cả hai người, buông ra...”

Ai ngờ đâu, hai người đàn ông nghe thấy vậy một lần nữa trăm miệng một lời gầm lên với cô.

“Im miệng, anh biết làm thế nào là tốt nhất cho em!”

Đề Oa thở hắt ra, tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng lên, rốt cục cảm xúc bất mãn tích tụ đã lâu âm ỉ bùng phát.

Đủ rồi!

Cô chịu đủ rồi!

Cô chịu đủ những kẻ cứ tự mình là đúng rồi!

Cô thật sự cảm kích bọn họ bảo vệ cô, nhưng mà sự bảo vệ này đã vượt quá giới hạn, đụng chạm đến quyền tự chủ của cô. Bây giờ hai người đàn ông này lại còn tranh đoạt quyền sở hữu cô, không cần để tâm đến ý nguyện của cô, nghĩ rằng chỉ cần đoạt được cô, thì có thể tiếp tục ra lệnh cho cô cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Bọn họ luôn độc đoán như vậy, luôn nói phải bảo vệ cô, lại tự tiện thay cô quyết định hết mọi chuyện.

Hành vi đáng giận này, một lần nữa đụng chạm tới lòng tự tôn phái nữ của cô, cô đã không thể nhịn được nữa!

“Các anh nghe em nói cho rõ, em đã trưởng thành, em...” Cô dùng kéo hay tay đang bị nắm chặt về, chỉ vào mũi mình, nổi trận lôi đình quát lên: “Em! Là em! Đinh Đề Oa! Chỉ có em mới biết được thế nào là tốt nhất đối với chính mình!”

Cô quay đầu, đâm ngón tay vào ngực anh trai. “Muốn ở chung một chỗ với ai, chính em có thể quyết định! Anh không thể xen vào!”

Quay đầu, cô càng dùng sức chỉ vào lồng ngực Khuyết Lập Đông. “Muốn xử lý mọi chuyện thế nào, em tự mình cũng có thể quyết định! Em không phải con búp bê vải, có thể tùy anh an bài!”

Mắng xong, cô hít sâu một hơi, thu lại cơn tức, lạnh lùng ném ra tối hậu thư: “Hiện tại, em quyết định rời khỏi chỗ này, dọn hành lý đi về nhà! Hai người các anh muốn đánh nhau đến chết cũng không liên quan tới em!”

Đề Oa hừ một tiếng, quát cường ngẩng đầu, đi đến trước cánh cửa tự động, thông dong đợi cánh cửa mở ra, tao nhả bước ra ngoài.

Hết chương 9.

10. Chương 10: Chap 10

Một cốc nước trong, ọc ọc ọc bị đổ vào trong bồn ủ hơi nước, đầu ngón tay trắng nõn ấn nhẹ lên chốt, giữ một lát, không lâu sau, hơi khói nóng liền xì xì phun ra ngoài.

Nửa giờ sau, Đề Oa ban nãy la hét nói muốn rời đi, cũng không giống như những nữ chính trong phim liên tục gào khóc đòi trở về, mở hành lý ra mà vất quần áo lung tung, ngược lại cô ung dung gỡ từng bộ quần áo, ôm vào trong phòng, một bên hừ lạnh, một bên chậm rãi ủi đồ.

Rời đi sao?!

Hắc hắc, nằm mơ đi!

Người cô, trái tim cô, đã sớm bị Khuyết Lập Đông ăn sạch sẽ, càng không nói tới công việc vài tuần nay, ngay cả nửa đồng tiền lương còn chưa nhận, hiện tại nếu cô bỏ đi, chẳng phải là lỗ nặng sao?

Mà cũng nói, tuy rằng cô buồn bực Khuyết Lập Đông và anh trai giấu giếm mình, nhưng không hề lay chuyển quyết tâm muốn sống cùng anh cả đời. Người đàn ông đó, tuy rằng bá đạo, nhưng chưa từng bắt buộc cô, lên giường với anh, tất cả đều là cô cam tâm tình nguyện, nói muốn rời đi, chỉ là muốn dọa anh, phát chút tối hậu thư nho nhỏ, trừng phạt anh mà thôi.

So với Đinh Cách, vấn đề giữa Khuyết Lập Đông và cô nghiêm trọng hơn nhiều.

Anh chẳng những can thiệp quyền tự chủ của cô, càng tệ hơn là, anh che giấu không ít chuyện, mỗi khi cô tò mò hỏi, anh không buồn hé răng, không chịu hé ra nửa lời.

Tuy rằng anh giấu giếm, là bản khoản cho an toàn của cô, nhưng cô vẫn khó có thể chịu được. Cứ như thế mãi, nếu thực sự sống với nhau đến ngày bạc đầu giai lão, anh khẳng định còn giấu nhiều chuyện nguy hiểm hơn, không cho cô hỏi đến.

Nguyện nắm tay một người, nhưng thật sự không thể biết rõ về anh sao? Muốn ở chung cả đời, cần tin tưởng lẫn nhau, cô muốn biết tất cả về anh, cho dù là nguy hiểm, cô cũng muốn cùng anh chia sẻ...

Một khối màu sắc rực rỡ từ ngoài cửa sổ lao vào, cổ họng kêu quang quác, lượn vòng vòng trên đỉnh đầu cô, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Cúp To, Cúp To!” Con vẹt la hét, ngữ điệu lo lắng hơn bình thường.

Đề Oa cũng không liếc mắt tới nó một cái, lưu loát ủi áo sơ mi, sau đó treo lên móc áo rồi vuốt thẳng. Dưới động tác tao nhã của cô, bàn ủi hơi nước dễ dàng ủi áo sơ mi thẳng thớm không một vết nhăn.

“Mày thôi đi, không thể cứ gọi tao là Cúp To mãi như thế?” Đủ rồi, tuy rằng cô thực sự “có cúp”, nhưng cũng không cần “tuyên bố rình rang” đến mức như thế a!

Con vẹt cự tuyệt không chịu đổi cách gọi, tốc độ vỗ cánh lượn vòng càng nhanh, tiếng kêu quang quác bén nhọn mà chói tai. “Cúp To, Cúp To, chạy mau, có người lạ!”

Cô không thể nhịn được nữa giờ bàn ủi lên, uy hiếp nó. “Này, lại gọi tao là Cúp To, đừng ép tao phải ra tay...” Cô đột nhiên ngậm miệng, giờ mới để ý đến mấy chữ cuối cùng mà con vẹt la hét.

Người lạ?!

Lông tơ toàn thân Đề Oa dựng thẳng, cảnh giác nhìn về phía ngoài cửa sổ, rõ ràng nhìn thấy một kẻ xa lạ diện mạo nhã nhặn, không biết là từ đâu chui ra, cách cửa sổ mỉm cười với cô.

Nụ cười kia rất lễ phép, nhưng trong mắt gã không có ý cười, khuôn mặt tươi cười giả tạo nhìn như một lớp mặt nạ, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Chào buổi trưa.” Gã tự tiện mở cửa, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không, cứ như vậy xông vào trong nhà.

Cô ngừng thở, trơ mắt nhìn đối phương đi vào phòng khách, thân mình cứng ngắc bất động, cánh tay còn đang giơ cao, bàn ủi này giờ vẫn chưa buông xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng đôi chân nhỏ trong bộ âu phục đã lạnh run, mồ hôi lạnh căng thẳng chảy ròng.

Trốn về nhà, là muốn dọa Khuyết Lập Đông, không ngờ lúc này lại làm cho sát thủ có cơ hội tóm được cô. Cô vốn nghĩ rằng, ở trong khu dân cư Trường Bình, bản thân tuyệt đối sẽ an toàn...

Hmm, không đúng, cô không nên bị quan như vậy, nói không chừng người này không phải là sát thủ tới lấy mạng cô, chỉ là một nhân viên tiếp thị da mặt dày mà thôi.

“Xin lỗi, nhà chúng tôi không đón nhân viên tiếp thị.” Cô khó khăn bày ra khuôn mặt tươi cười, lời nói tràn ngập hy vọng, chờ mong những lời này có thể đuổi đối phương đi.

“Tôi không phải nhân viên tiếp thị.” Một câu đơn giản lập tức dập nát hy vọng cuối cùng của cô, gã cười càng ôn hòa, vươn tay đẩy gọng mắt kiếng viền vàng, rồi chậm rãi đeo bao tay. “Cô chính là Đinh tiểu thư à? Tôi thấy cô xinh đẹp hơn trên ảnh nhiều.”

“Cảm... ách...” Cô theo bản năng nói lời cảm ơn, vừa mới phun một chữ “cảm”, liền hối hận muốn tự cắn đầu lưỡi mình.

Trời ạ, cô sao có thể ngốc đến mức độ này? Lại còn mở miệng nói cảm ơn với gã? Như vậy, không phải là thừa nhận thân phận mình rồi sao? Tiêu rồi, tiêu rồi, hiện tại ngay cả cơ hội nói dối rằng chỉ là diện mạo giống nhau, chỉ là trùng hợp, cũng không có nữa!

“Thật đáng tiếc, bộ dạng cô rất giống một cô gái mà tôi từng quen.” Trong miệng gã sát thủ tràn ngập ý thương nhớ, nhàn nhã lấy một khẩu súng lục trong túi, chậm rãi bỏ từng viên đạn vào. “Đừng sợ, tôi sẽ không làm cho cô thấy đau đâu.” Gã ôn nhu nói.

Da đầu Đề Oa run lên, cô biết gã đàn ông trước mắt, càng điên cuồng, càng đáng sợ hơn nhiều so với tên sát thủ lần trước. Cô nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía cửa, cố gắng muốn tìm một con đường sống.

“Ách, anh trăm ngàn lần không nên manh động, cần phải suy nghĩ rõ ràng a, mọi người trong khu dân cư này không dễ chọc đâu, nếu giết tôi, nhất định sẽ làm kinh động đến bọn họ. Cho nên, tôi khuyên anh nên

mau rời khỏi đây đi, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, được không?” Để bảo vệ cái mạng nhỏ, tất cả uy hiếp lợi dụng cô đều dùng tới.

Gã đàn ông mỉm cười, vẫn duy trì động tác tao nhã nhất, gắn bộ phận giảm thanh lên nòng súng.

“Chính là vì biết người nơi này không dễ chọc, nên tôi mới đồng ý nhận công việc này, nếu không, với bảng giá của tôi, chút tiền thưởng kia còn chưa mời tôi ra mặt được đâu.”

Đồng nghiệp thường truyền miệng nhau, trong khu dân cư Trường Bình ẩn giấu không ít nhân vật khó giải quyết, có thể tránh xa thì nên tránh xa, vạn lần không thể trêu chọc vào. Công việc này trở thành củ khoai lang phồng tay, trong giới sát thủ không ai dám nhận.

Chỉ là, cũng sẽ có kẻ không tin, nếu không phải là người mới vào nghề, thì chính là cao thủ lâu năm tự tin có thừa. Gã chính là thuộc loại thứ hai. Gã không có hứng thú với tiền thưởng, chỉ là muốn chứng minh mình kỹ thuật cao siêu, gan dạ sáng suốt hạng nhất, cái mà sát thủ khác không dám làm, gã có thể giải quyết dễ dàng.

Đề Oa cắn đôi môi đỏ, không ngờ bùa bảo hộ lúc trước, nay lại trở thành lý do đòi mạng, gã sát thủ này là có ý định với khu dân cư Bình mà đến!

“Anh chẳng lẽ không thấy lương tâm cắn rứt sao?” Cô căng thẳng cầm chặt bàn ủi, hơi nước phun ra không ngừng, hơi nước hòa lẫn mồ hôi lạnh trên trán, chảy một giọt xuống cổ.

“Một cân lương tâm có giá bao nhiêu tiền?” Gã cười khê hỏi lại, căn bản không có cảm giác tội lỗi gì. “Được rồi, chúng ta nhanh giải quyết thôi, bộ phim sắp chiếu rồi, nếu tôi không nhanh xuống núi, sẽ đến muộn.”

Ông trời ạ, gã có ý gì?! Bắn chết cô chẳng lẽ chỉ là bỏ chút thời gian làm việc vặt trong khi chờ bộ phim điện ảnh công chiếu sao?

Biết người này không có chút lương thiện, tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình, cô không còn bao nhiêu hy vọng, cầm bàn ủi lên, xem nó trở thành vũ khí, nhắm mục tiêu ném tới.

Mặt bàn ủi được xưng là nóng cháy da cháy thịt, trượt mất mục tiêu, bay rất cao, suýt chút nữa đập lên thân con vẹt. Cuối cùng bàn ủi đáp xuống ghế sofa, xèo một tiếng, lập tức khiến cho ghế sofa da đắt tiền bị cháy đen một mảng.

Con vẹt vội vàng bay lên, rưng hai cọng lông chim, kêu lên quang quác. “Cạc! Cúp To ngốc nghếch, Cúp To ngốc nghếch!”

Sát thủ và Đề Oa đồng thời ngẩng đầu nhìn con chim anh vũ, sau đó lại nhìn sang đối phương, ngay giây tiếp theo, người nọ liền giơ súng lên nhắm cô, bóp cò nã một phát súng.

Đề Oa trong cùng một giây đó cầm bình hoa lên, quăng về phía gã sát thủ, sau đó xoay người bỏ chạy.

Bình hoa trở ngại tầm mắt gã sát thủ, phát súng thứ nhất mất chính xác, sượt qua bên tai cô, bắt vỡ gạch men sứ trên tường.

“Cúp To, Cúp To, Cúp To ngốc nghếch, Cúp To ngốc nghếch...” Con vẹt bay mòng mòng trên không trung vẫn còn khoái chí kêu lên.

Đề Oa nghe thấy vừa tức vừa vội, một bên né tránh một bên quăng đồ đạc. “Mày, con chim ngu ngốc kia, mau tới giúp tao!”

Con vẹt nghe vậy ngược lại tiếp tục lượn vòng, vẻ mặt khinh thường kêu một tiếng.

“Két...”

“Này, nếu mày không giúp, tao sẽ kêu Khuyết Lập Đông lột da mày!” Cô uy hiếp.

Nhắc tới đại danh Khuyết Lập Đông, con vẹt toàn thân run rẩy, lông chim sặc sỡ đều dựng đứng lên, cái đuôi lại rưng thêm một cọng lông. Nháy mắt, nó đột nhiên phóng lên cao, mang theo khí thế sấm sét, lao xuống gã sát thủ.

“Các... Mau cút đi, mau cút đi! Các, cạc!”

Gã sát thủ bị tấn công trở tay không kịp, cánh tay phải cầm súng nhất thời bị móng con vẹt cào ra vài vết máu. Gã đau đến kêu ra tiếng, tay trái quơ loạn, muốn bắt con vẹt, nhưng con vẹt dang hai cánh, rất nhanh đã bay lên cao.

Gã tức giận đến mức muốn bắn chết con vẹt, giương súng hướng nó bắn liền hai phát.

“Các, các, có người muốn giết ta! Sát thủ ngu ngốc muốn giết ta a! Giết chim! Cứu mạng a...” Con vẹt phát ra tiếng la hét như bị bệnh tâm thần, phóng một phát sang trái, rồi nhào sang phải, liên tục tránh được hai phát súng, móng vuốt lại cào loạn, tạo ra trên người đối phương không ít vết thương.

Móng vuốt chim cùng bàn tay người đánh nhau loạn xạ, cào cào lung tung, rốt cục vẫn là loài người hai tay vạm vỡ chiếm thế thượng phong, tóm lấy gáy con vẹt.

“Mẹ nó, tao làm thịt mày!” Gã tức giận đến đỏ mặt tía tai, đặt nó lên trên bàn, hòng súng đặt lên đầu nó.

(Tiu Ú: tên này có khùng quá ko, giết con vẹt cần j tới súng hử trời -___-)

Đúng lúc này, Đề Oa cầm lấy cây chổi, dùng cây vọt tới, một trận tấn công điên cuồng đập túi bụi lên đầu gã. “Dừng tay, mau buông nó ra, đừng bóp nó như vậy a!”

Trong lúc hỗn loạn, người nọ buông lỏng tay, con vẹt cướp cơ hội lập tức chạy trốn, bay thật cao. Gã cao giọng mắng chửi, quay lại nã một phát súng. Tiếng nổ vang lên, đoàn một tiếng, bắn gãy cán chổi, quả thực còn chuẩn hơn so với tuyển thủ bắn súng.

“Mày thôi đi! Còn dám đánh à!” Gã nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt tức giận đến mức hiện lên tơ máu.

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý...” Cô vẻ mặt xấu hổ cười trừ, bị buộc lui về phía sau từng bước, còn cố gắng muốn thuyết phục đối phương, đổi lấy một đường sống. “Thật mà, xin tin tưởng tôi, tôi thật sự không phải cố ý...”

“Tao vốn có thể ày một cái chết thống khoái, nếu như mày đã không biết sống chết, chúng ta sẽ chơi đùa vui vẻ vậy!” Gã sát thủ cười lạnh, giờ khẩu súng chưa tan khói thuốc, bức Đề Oa đến góc nhà.

Con vẹt bay loạn trong không trung biết tình huống nguy cấp, vội vàng kêu to: “Cúp To, Cúp To! Mở cửa! Mở cửa!”

Cửa? Cửa nào a?

Dấu chấm hỏi vừa nhảy lên trong đầu, lưng đã chạm vào một cánh cửa, lúc này cô mới phát hiện ra, chính mình trong lúc thối lui đã bước tới trước cánh cửa thần bí cấm vào. Từ ngày đầu tiên bước vào ngôi nhà này, Khuyết Lập Đông đã thận trọng cảnh cáo cô, tuyệt đối không thể mở cánh cửa này.

Phía sau cửa sẽ là cái gì? Nếu là cái gì đó thật đáng sợ, hẳn là có thể tạm thời ngăn cản gã sát thủ kia một lát?

Đề Oa run run, không chút suy nghĩ liền ném cán chổi sang một bên, sau đó vội vàng xoay người nắm lấy ổ khóa cửa, cấp tốc xoay tay cầm mở cửa ra.

Phòng ốc sau khi trải qua mùa mưa, rỉ sét mắc kẹt rồi!

“A! Trời ạ, mau mở ra, mau mở ra a!” Cô gấp đến độ sắp chết khiếp, tay cầm chặt ổ khóa, bất chấp hình tượng, nhắc vấy một cước đạp vào cửa, dùng hết sức lực đập mở.

Gã sát thủ cúi đầu rũ mấy cọng rơm dính trên tóc, rồi xông đến kéo lấy tóc cô, da đầu một trận đau đớn, suýt chút nữa khóc thét.

Đúng lúc này, cửa mở ra...

“Oa a!” Đề Oa dùng sức quá tay, nhất thời không giữ được thăng bằng, cả người ngã về phía sau, khuỷu tay còn nín chặt gã sát thủ, hai người cùng nhau té ngã.

“Mẹ nó, con ả này!” Gã đứng lên, đang muốn tóm lấy cô, lại thấy cô không tránh không né, chỉ trừng lớn mắt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng.

Gã hoài nghi quay đầu, kinh ngạc nhìn thấy đằng sau cánh cửa kia, nhô nhét một đồng đồ gì đó.

Giây tiếp theo, đồng đồ vật đủ loại đủ kiểu đó như thể đá lở rơi xuống đầu gã, như thủy triều ập tới, ầm ầm tràn ra, hai người ngã ở cửa né tránh không kịp, cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị một núi quần áo bắn như sông vỡ òa ập xuống.

“Cạc cạc cạc cạc các...” Con vẹt phát ra tiếng cười quái dị, hiển nhiên đã sớm biết bên trong ẩn giấu cái gì.

Hai người tốn bao nhiêu sức lực, mới giãy dựa ngoi ngóp bò ra từ trong đồng quần áo bắn, lúc gã sát thủ ngẩng đầu lên, một cái giày da nam rớt xuống, vừa vịn đập lên đầu gã, gã lại tức giận chửi ầm lên.

Đề Oa cướp lấy cơ hội, nín thở, vừa dùng tay vừa dùng chân, lóp ngóp bò ra khỏi đồng quần áo bắn chất cao như núi.

Ông trời ạ, cô phát hiện ra bí mật của Khuyết Lập Đông rồi!

Giấu ở phía sau cánh cửa thần bí không phải thi thể người, mà là tràn đầy quần áo bắn! Người đàn ông này cứ thế mà đem giấu hết quần áo giày dép bắn vào đây, tất cả quần áo, đều mặc một lần đã bị anh ném vào đây, chẳng trách luôn thấy anh mặc quần áo mới tinh bước ra ngoài.

Thật vất vả mới bò ra được, cô không chịu nổi trợn trắng mắt, nhìn thấy gã khốn nạn kia cũng đã bò ra, cô nhanh chóng xoay người chạy trốn.

“Không được nhúc nhích! Giơ hai tay lên!” Tốc độ gã sát thủ vẫn nhanh hơn, giương súng đe dọa, vừa đứng lên, trên mặt tràn đầy chán ghét. “Trời ạ, căn nhà này thật quá dơ bẩn!”

“Nói nhảm, tôi làm vệ sinh rất tốt mà!” Cô nghe lời giơ hai tay, lại không nhìn được lên tiếng kháng nghị. Nói vớ vẩn gì thế, công việc dọn dẹp của cô không chút tỳ vết nào, căn phòng này vốn không nằm trong phạm vi cai quản của cô mà!

“Mắt cô bị mù sao? Cái này gọi là làm tốt à?” Gã sát thủ cười nhạo, chỉ vào ngọn núi quần áo bắn.

Sượt!

Một thứ gì đó sượt sượt bò ra từ trong đồng quần áo, sau khi lướt trên mặt đất trong chốc lát, ngẩng đầu lên, phun lưỡi ra. Con rắn ban đầu anh nói, cô chưa hề thấy bóng dáng, hóa ra vẫn trốn phía sau cánh cửa thần bí, mãi đến lúc này mới xuất hiện, bộ dạng lưỡi biểng bước ra chào hỏi.

Trong nháy mắt, cả căn nhà vắng lặng.

Hai người không nhúc nhích trừng mắt nhìn nó sau một lúc, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

“Rắn aaaa!”

Một tiếng hét thảm cắt đứt sự yên tĩnh, người bị dọa đến nỗi thét chói tai không phải là Đề Oa, ngược lại là gã sát thủ kia. Tiếng kêu thảm thiết của gã, không kém chút nào so với con gái, gã vừa rống to như một kẻ điên, vừa cuống quýt lết về phía sau.

Hóa ra, gã đàn ông này lại sợ rắn như thế!

Ách, lúc này không trốn còn đợi tới lúc nào nữa? Cô lập tức xoay người bỏ chạy, vội vã chạy ra khỏi cửa tìm người cầu cứu.

“Đứng lại!” Gã sát thủ giữ khoảng cách với con rắn rồi hét lên với cô.

Đứng lại? Cho xin đi, cô cũng không phải kẻ điên! Cô nhanh chóng băng qua vườn hoa, tiếp tục chạy về phía trước.

Trời ạ, mọi người đi đâu hết rồi?! Vì sao không có ai tới cứu cô? Những nhân vật lợi hại sống trong khu dân cư này không phải được gọi là thần thông quảng đại, không gì không làm được sao? Sao đến giờ phút cấp bách lửa cháy mông thế này, tất cả lại không thấy bóng dáng?

“Mẹ nó!” Gã sát thủ mắng một tiếng, lại không dám bước qua con rắn kia, đành đập vỡ cửa sổ phía sau, nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

“Các, các! Cứu mạng a! Sát thủ ngu ngốc truy đuổi Cúp To! Cúp To bị sát thủ ngu ngốc xử lý!” Con vẹt bay ra ngoài theo, lượn vòng trên đỉnh đầu hai người, vừa giống như cảnh báo vừa giống như làm loạn.

Đề Oa bối rối chạy trốn, vừa chạy vừa quay đầu nhìn, mắt thấy gã nghiêng răng nghiêng lợi, một bộ dạng đáng sợ muốn ăn sống nuốt tươi cô, cô càng chạy nhanh hơn, đột nhiên vấp phải một tảng đá, trật mắt cá chân, cả người té nhào xuống mặt đất.

Gã sát thủ đuổi theo, vẻ mặt dữ tợn giật lấy tóc cô, đặt súng lên trên đỉnh đầu cô.

“Mày chạy nữa cho tao xem, chạy xem!”

“Không được...” Cô tuyệt vọng từ từ nhắm hai mắt, hai tay che trên đầu, cả người sợ hãi mà run run.

“Thế nào? Sợ à?” Gã sát thủ cúi đầu xuống gần, cười lạnh. “Tao sẽ chậm rãi lẳng trì mày, cuối cùng mới tiễn mày bằng một phát súng.”

“Đây là kiểu chết mày lựa chọn sao?” Thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Lông tơ sau gáy gã dựng đứng, vội vàng quay hòng súng, nhưng người vừa tới vặn tay gã trong nháy mắt, tay không cướp được khẩu súng. Mồ hôi lạnh trên trán gã chảy ròng, nhin cơn đau đớn, nhắc chân tung một cước.

Đối phương neho mắt, cũng nhắc chân, chân hai người chạm nhau trong không trung, chỉ nghe rắc một tiếng, xương chân gã gãy đôi, cả người nhất thời tê liệt ngã xuống.

Sắc mặt gã trắng bệch, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn người đàn ông to cao đột nhiên xuất hiện, tay còn lại dùng sức, liên tục lết về phía sau. Điều này sao có thể xảy ra, gã cũng là một sát thủ tiếng tăm lừng lẫy, vì sao gặp phải người đàn ông này, lại giống như con gấu bông đụng độ với kim cương vô địch, không có chút năng lực phản kháng.

Khuyết Lập Đông vẻ mặt không thay đổi đứng tại chỗ, cũng không liếc nhìn gã một cái, chỉ vươn tay kéo Đề Oa.

“Hắn ta làm em bị thương sao?” Anh mở miệng hỏi, nhặt ra một cọng rơm nhỏ trên mái tóc cô. Khuôn mặt nhỏ tái nhợt, làm cho lồng ngực anh co rút, đau lòng cực kỳ.

Anh thật vất vả mới ngừng trận đánh, tặng cho Đinh Cách một quả đấm cuối cùng, mới bước ra khỏi quán cà phê vội vã đi bắt cô về. Chạy qua mấy con đường tắt, lại nghe thấy con chim ngu ngốc kia kêu um sùm, đi về phía nó thì nhìn thấy cô túm váy liều mạng bỏ chạy. Lúc này thứ đuổi giết cô không phải là con gián biết bay, mà là sát thủ hàng thật giá thật.

“Không, không có...” Đề Oa run run lắc đầu, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân mình nhỏ nhắn mềm mại ngã vào trong lòng anh, bàn tay gắt gao ôm chặt thắt lưng anh. Hương vị quen thuộc, hơi ẩm cuộn cuộn truyền đến không dứt, cô vui sướng đến suýt chút nữa lên tiếng khóc lớn.

Trong cặp mắt đen hiện lên ánh sáng thâm trầm u ám, bắn ra tia lửa tức giận, thân hình cao lớn bởi vì phần nộ mà cứng ngắc, chỉ có đôi bàn tay đang ôm lấy cô là vẫn còn ôn nhu. Anh ôm cô gái nhỏ trong lòng, bước tới vài bước, đặt cô ngồi lên bồn hoa bên lối đi bộ, bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ngồi ở chỗ này đừng chạy lung tung, cho anh chút thời gian, lập tức có thể giải quyết xong.” Anh nói nhẹ nhàng bằng giọng, lại thêm một câu. “Nếu không muốn xem thì nhắm mắt lại.” Nói xong, anh xoay người, đi về phía cái tên còn đang bò trên mặt đất.

Một giây vừa đưa lưng về phía Đề Oa, vẻ mặt anh lập tức chuyển thành hung ác tàn bạo, dữ tợn dọa người.

Về mặt gã sát thủ lập tức nhăn nhó, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, trực giác biết rằng, cái mạng của mình đang treo lơ lửng trên một ngọn đao, nếu không nghĩ ra biện pháp đối phó với người đàn ông đang tức giận trước mắt, tuyệt đối sẽ bị cắt thành mười tám khối tươi sống. Gã cuống quýt sờ trên đùi, rút ra mũi phi đao giấu trong đó, dùng sức bắn ra ngoài...

Ánh bạc cắt qua không trung, bắn về phía Khuyết Lập Đông, nhưng anh cũng không hề ngừng bước, chỉ hơi hơi nghiêng người, sát sao né được mũi phi đao bén nhọn, thậm chí tốc độ không chút chậm lại, càng lúc càng đi gần tới phía trước.

Mũi phi đao thứ hai vừa phóng ra, thân hình cao lớn đã xuất hiện trước mắt, khi gã sát thủ rút ra mũi phi đao thứ ba, anh đã ra tay nhanh như tia chớp, bàn tay nắm lấy mũi phi đao, vẻ mặt như hung thần ác sát, chậm rãi mỉm cười, ngay cả Đề Oa cũng sợ tới mức hồn phi phách tán.

Trong cặp mắt đen toát ra sát ý, anh nắm chặt tay, dùng lực bóp mạnh. Chỉ nghe rắc một tiếng thanh thúy vang lên.

“A...” Tiếng kêu rên sắc nhọn vang tận mây xanh, gã đàn ông sắc mặt xanh trắng, thân hình co rút, chỉ thiếu không sùi bọt mép.

Đề Oa sợ tới mức rút cổ, trơ mắt nhìn gã sát thủ xương tay cũng đã bị bẻ gãy.

Khuyết Lập Đông buông tay, túm lấy cổ đối phương, cặp mắt đen lộ ra hung quang tàn bạo, gân xanh trên trán giật giật, một quả đấm sắt chuẩn bị giáng xuống huyệt thái dương của gã...

Mắt thấy sẽ gây ra tai nạn chết người, Đề Oa vội vã nhảy dựng lên, bao nhiêu sợ hãi đều biến mất, cô gái nhỏ đang khiếp đảm khôi phục thành bà quản gia vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Khuyết, Lập, Đông! Anh dám giết người trước mặt em thử xem!” Cô nhảy xuống khỏi bồn hoa, vừa huỳnh huych bước tới, vừa hô to gọi nhỏ, cảnh cáo anh không được hành động thiếu suy nghĩ.

Quả đấm sắt lao tới một nửa chừng lại trong nháy mắt, Khuyết Lập Đông bất động, cặp mắt đen nheo lại.

Thấy bộ dạng anh đang lo lắng có nên ra tay hay không, cô vội vàng mở miệng uy hiếp: “Nếu anh dám giết người trước mặt em, em liền bỏ đi thật cho anh xem.”

Trừng trị người xấu, đánh đối phương một chút, cô còn có thể mắt nhắm mắt mở, miễn cưỡng như không nhìn thấy. Nhưng mà, muốn giết người trước mặt cô? Cô không đồng ý được!

Mà cũng nói, mặt đất dính máu tươi, sẽ rất khó cọ rửa sạch sẽ mà! Cô không muốn phải xách nước lau nhà, dưới ánh mặt trời gay gắt thế này.

Toàn thân anh cứng đờ, cơ bắp co lại, gương mặt trừng cô, khóe miệng phun ra ba chữ.

“Không cho phép!”

“Anh không cho phép? Nếu em thật sự muốn đi, anh ngăn được sao?” Trong mắt cô toát ra tia lửa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, quát cường trừng mắt lại với anh.

Sắc mặt anh tối sầm, bàn tay đang giữ cổ gã sát thủ cũng căng thẳng bóp chặt.

“Chết tiệt, ngu ngốc, em...”

“Không cần dùng lời mắng chửi để che giấu đáp án!” Cô hai tay chống hông, khuôn mặt nhỏ chảy mồ hôi. “Anh cứ nói thẳng lời trong lòng đi!”

Cô gái này lại dám cãi lại anh?

Khuyết Lập Đông nhếch môi, trừng mắt nhìn cô tư thế bất động.

Hai người cứ như vậy giằng co giằng co, gã sát thủ bị bóp cổ, quả thực là khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy một giây bằng cả một năm.

Một phút đồng hồ, rất nhanh đã trôi qua, anh vẫn mím môi, một chữ cũng không nói.

Được, anh lợi hại! Xem như anh lợi hại!

Đề Oa trừng mắt, khóe mắt đỏ hồng, tức giận dậm chân, xoay người bước đi.

Không được!

Mắt thấy cái mạng nhỏ của mình sắp được “nghỉ ngơi”, gã sát thủ khóc thét trong lòng, nhất thời hết hơi, lại không hít thở được, hai mắt trợn trắng, cả người liền ngất đi.

Khuyết Lập Đông thấy cô bỏ đi, trong lòng hoảng hốt, căn bản không chú ý tới gã, mở miệng rống to: “Em đứng lại đó cho anh!”

Cô cũng không để ý đến anh, tiếp tục bước tới phía trước.

Anh buông lỏng tay, bỏ lại cái tên chết ngắt, vội vàng đuổi theo giữ chặt cô.

“Em đi đâu?”

“Em muốn về nhà! Buông tay ra!” Cô giãy dụa, bàn tay nhỏ bé giằng tay anh. “Buông tay!”

“Anh không cho!”

“Anh không cho là chuyện của anh! Em muốn đi là chuyện của em!” Đề Oa đâm vào lồng ngực anh, đỏ mắt trách móc.

“Em...” Anh tức giận trừng mắt với cô, nhưng lại nhìn thấy nước mắt cô rơi xuống má phẫn, trong lòng hoảng hốt, bàn tay vội vã buông lỏng ra, nhẹ nhàng nâng mặt cô, giúp cô lau nước mắt, miệng vẫn còn cảm tức trách mắng. “Chết tiệt, em khóc cái gì? Có cái gì mà khóc, đừng khóc nữa!”

“Đừng để ý tới em!” Đề Oa đẩy anh ra, lại không đẩy nổi, muốn nhích người, anh cũng không cho. “Tránh ra!” Cô dậm chân mắng.

Khuyết Lập Đông thấy cô không ngừng rơi nước mắt, đau lòng đến khó chịu, chỉ có thể nhượng bộ.

“Em rốt cuộc muốn anh làm thế nào?”

“Dù gì anh cũng không làm được! Tránh ra! Buông tay, em muốn về nhà!” Đề Oa vẫn đẩy anh ra, vừa tức vừa giận.

“Em chưa nói làm sao mà biết anh không làm được?” Hai mắt anh sáng ngời nhìn cô, chỉ là vẫn không chịu buông tay.

Anh có thể vô tình với mọi người, duy nhất không thể làm ngơ với cô gái nhỏ này.

Đề Oa đi vào cuộc sống của anh, cho anh nhà cửa sạch sẽ thoải mái, bữa ăn ấm áp ngon miệng, chăn đệm giặt giũ mềm mại, anh đã quen với tất cả, nghĩ đến không có cô, cuộc sống của anh quay về tình trạng hỗn loạn như trước, anh không chịu nổi.

Quan trọng nhất là, anh đã không thể rời khỏi cô.

Thiên tính của sói là tuyệt đối trung thành với bạn đời, một khi đã nhận định, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Cô hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn anh. “Nếu em ở lại, anh không được tự tiện thay em quyết định chuyện gì nữa?” Cô hỏi.

Khuyết Lập Đông nhìn cô, gật đầu một cách cứng ngắc.

“Anh sẽ tôn trọng ý nguyện của em? Phải xem cảm nhận của em, không gào thét bảo em im miệng, không nói cái kiểu anh biết làm thế nào là tốt nhất cho em nữa?”

Tuy rằng anh sắc mặt khó coi, nhưng vẫn gật đầu.

“Anh sẽ không giấu giếm em chuyện gì nữa?”

Lúc này, anh càng phân vân một lúc lâu, rồi mới gật đầu một cái rất nhẹ.

“Hứa đi, em muốn anh cho em một lời hứa.” Đề Oa hài lòng cong đôi môi đỏ, vẫn không chịu buông tha anh, khẳng khái ép anh nói ra lời hứa hẹn.

“Em, không nên được một tắc lại muốn tiến thêm một thước.” Anh cảnh cáo.

“Em càng muốn.” Khuôn mặt nhỏ dựa tới gần, dựa trán lên người anh. “Nếu anh không hứa, em lập tức bước đi.” Cô lại hạ uy hiếp.

Khuyết Lập Đông nắm chặt quyền, liên tiếp hít sâu, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Anh sẽ tôn trọng ý nguyện của em, không can dự quyền tự chủ của em, không tự tiện thay em quyết định chuyện gì nữa.” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi, gần từng tiếng phun ra lời hứa hẹn.

“Tốt lắm.” Cô hài lòng gật đầu, còn chưa chịu bỏ qua. “Còn anh sẽ không giấu em chuyện gì nữa?”

“Sẽ không.”

“Nói phải giữ lời?”

Anh gật đầu.

“Cho dù là chuyện nguy hiểm, anh cũng sẽ nói thật?”

Sắc mặt anh thay đổi. “Đề Oa, anh không thể...”

Đề Oa hai mắt nheo lại, quay đầu dợm bước đi.

Khuyết Lập Đông giữ chặt cô, sắc mặt tối sầm. “Chết tiệt, chuyện gì anh cũng có thể đáp ứng em, nhưng mà anh không thể để cho bất cứ chuyện gì, bất cứ kẻ nào làm em tổn thương!” Anh gầm lên.

Tiếng gầm khàn cả giọng này không làm cô sợ, ngược lại làm cô thấy ấm áp trong lòng. Hóa ra, anh khẳng khái như vậy không phải do tính anh bá đạo, mà đây là cách thức người đàn ông này quan tâm cô, để ý cô.

Cô tuy rằng rất vui, nhưng cũng phải nói cho anh hiểu, cô không có yếu ớt như trong tưởng tượng của anh. “Anh, phải tin tưởng em, em có thể làm bạn đời của anh, có thể cùng anh đối phó mọi nguy hiểm.” Cô vươn bàn tay nhỏ, nhẹ vỗ về khuôn mặt anh, phải đi về cứng ngắc trên lông mày, đánh tan lo âu trong đáy mắt anh.

Khuyết Lập Đông hít sâu một hơi, đôi mắt đen khóa chặt cô, dường như trôi qua một thế kỷ, anh mới gật đầu.

Đôi môi đỏ cong lên một nụ cười tuyệt mỹ, cô vui đầu trong vòng tay anh, ôm chặt lấy anh.

Sói, không dễ dàng tin tưởng người khác.

Sói, cũng không dễ dàng hứa hẹn. Nhưng một khi đã hứa hẹn, tuyệt đối sẽ không đổi ý.

Cô đã được anh tin tưởng, được anh hứa hẹn, về phần thói hư tật xấu của anh, cô nắm chắc trăm phần trăm, có thể thay đổi tất cả.

Mỗi ngày một chút, cô có thể chậm rãi thay đổi anh. Cô không nóng lòng, bởi vì biết bọn họ còn có thời gian rất dài rất dài ở bên nhau.

Khuyết Lập Đông ôm chặt lấy cô, thân mình cứng ngắc, cảm nhận được nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, mới dần dần thả lỏng, tảng đá nặng nề trong lòng, mãi đến lúc này mới rơi xuống.

“Em không đi nữa?” Anh vui mắt trong mái tóc cô, tham lam hít thở mùi hương thuộc về cô.

“Ừ, em sẽ suy nghĩ lại.”

Lần này, đến phiên anh không chịu từ bỏ, khẳng khái hỏi đến cùng.

“Đề Oa, em không thương anh sao?”

“Anh thì sao?” Mặt cô đỏ bừng, không đáp mà hỏi lại.

“Anh yêu em.” Từ khi chào đời tới nay, lần đầu tiên anh cam tâm tình nguyện đầu hàng như thế.

Khi anh mở miệng nói ra câu nói đó, trái tim cô đã tan chảy, gương mặt càng hồng, vui anh trong lòng anh cười đến sáng lạn.

“Ừm, được rồi, như vậy, em không đi là được.” Cô sẽ ở lại, cả đời ở lại bên cạnh anh, làm vợ của anh, làm bạn đời của anh.

Về lo lắng trong đôi mắt đen, lúc này rốt cục hoàn toàn biến mất, Khuyết Lập Đông ôm chặt cô, âm thầm thể không bao giờ buông tay ra nữa.

Hai người ngọt ngào ôm nhau, Đề Oa ngẩng cái đầu nhỏ, đôi môi đỏ lại lần nữa mở ra.

“Được rồi, hiện tại anh về quán cà phê của A Chính trước đi, nói rõ ràng với anh trai em, anh vừa mới đánh anh ấy không phải sao? Nhớ rõ phải giải thích a! Sau đó, về nhà em đi, nói rõ tất cả với ba mẹ em. Còn

có, căn phòng quần áo bẩn kia là cái gì thế? Em cảnh cáo anh, về sau không được sẽ giấu quần áo bẩn như vậy nữa, nếu còn dám giấu, em sẽ...” Lời căn nhắc còn không chưa chấm dứt, đôi môi bạc đã bao phủ, nuốt hết tất cả, rất hữu hiệu ngăn lại câu nói dài vô tận của cô.

Ánh nắng ấm áp, khu dân cư Trường Bình sau giữa trưa vẫn yên tĩnh hài hòa như thế, ánh mặt trời kéo cái bóng hai thân ảnh ra thật dài.

Cô bé quàng khăn đỏ ôn nhu ngọt ngào, rốt cục đã phục tùng con Sói táo bạo.

~ Toàn văn hoàn

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soi>